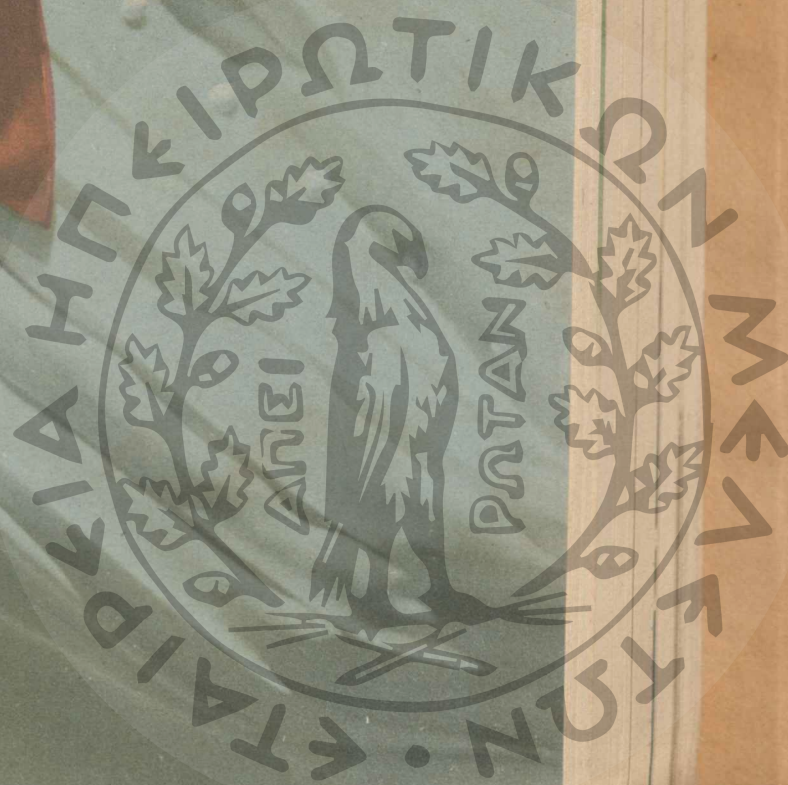
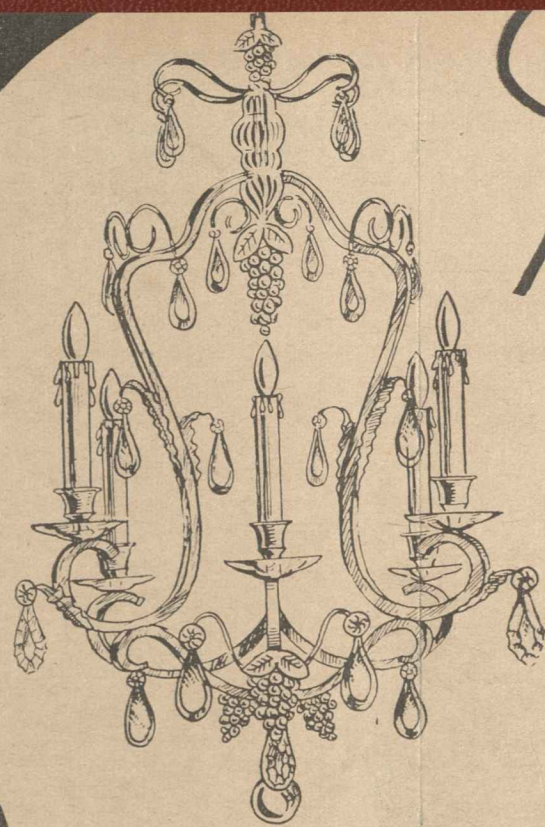

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

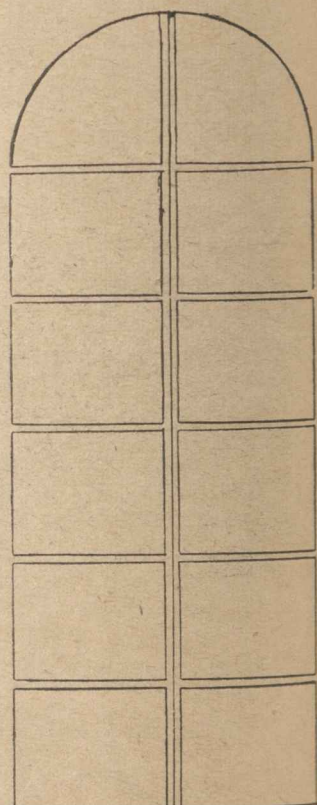
1938
Μαγνητοφωνήθηκε

ΕΤΟΣ
15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 43 (764)

Ποικιλία

ΜΕΓΑΛΗ
ΠΟΙΚΙΛΙΑ
ΣΧΕΔΙΩΝ
ΚΤΙΜΩΝ

Λγούρδας
ΑΙΟΛΟΥ 61

Το νέο άστρο του κινηματογράφου, η Βιργίνια Κλάβιν, ή «Νεράτσα», όπως την αποκαλούν στο Χόλλυγουντ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

ΝΑ ΦΟΒΑΣΑΙ...

ΑΠΟ αρκετόν καιρό σεισμοί είχαν τρομάξει τον κόσμο, κάθε τόσο ή γη σάλευε με καταχθόνιες φωνές, που σπέρνανε τον πανικό. Πλήθος κόσμου είχε καταφύγει σε σκηνές, κι' άλλοι που καθόντουσαν στα κέντρα και σε μεγάλα σπίτια, μένανε στις αulές, ή στις σκάλες. Κανείς δεν έτρωγε με ήσυχία. Και όταν ανέβαιναν στα δωμάτιά τους, που τους φαίνονταν να έχουν οι τοίχοι επαναστατήσει, γρήγορα κατέβαιναν τουμαγμένοι.

Και όταν κάποτε, μα πόσες φορές δεν συνέβηκε, άρχιζε ή γη να σαλεύει και ή καταχθόνιος φωνές να μουγκρίζουν άγρια, αληθινά τότε, οι τοίχοι πέρανε ζωή. 'Η πέτρες δεν ήταν χωρίς ζωή πειά, δεν ήταν άφωνες, ήταν με ζωή και κάτι λέγανε, μιλούσαν, σφουγγίζανε!

Έγώ θυμάμαι, είχα άράξει και κοιμάμουν κάτω από μιά σκάλα, τη σκάλα του σπιτιού μας. Και όταν ξημέρωνε, έπαιρνα τα χωράφια και τις έβλεπα.

Δεν ξέρω πώς και από ποιόνα, κάτι είχε βγί κι' έκανε τον κόσμο ακόμα πιο νευρικό, πιο φοβισμένο. Είχε βγί πως αυτό το παληγύρι των σεισμών, θα έπουσε σε ήφαιστειο. Και που έβγαζε αυτό; Σε κάποιο λόφο, θανά, εκεί κοντά στην πόλη μας.

Όσοι είχαν σπίτια σε λόφους τάχα τον περισσότερο, Πώς να κάνουν; Και που να μπουνε μέσα, να πάρουν παράμα! Τους φαίνονταν πώς εκείνη τη

στιγμή θάνοιγε το ήφαιστειο και θα τους πετούσε στον άέρα μαζί με το σπίτι, τις καρέκλες, τα κρεβάτια...

Λοιπόν μιά μέρα γυρίζοντας έξω στα χωράφια, έπεσα έπειτα, κουρασμένος, σ' ένα μαγαζάκι έξοχικό. Πέρα λίγα απ' εκεί περνούσε ο σιδηρόδρομος.

Χωράφια πράσινα και όρνιθες, κατ'όλες θόσκανε.

Η μέρα ήταν καλή, ωραία μέρα, χωρίς άνεμο. Ο αέρας κατακάθαρος.

Καπνοί ύψωνόντουσαν από καπνοδόχους εργοστασίων ύψωνόντουσαν και οι όπως στη θυσία, που έκανε ο Αθελ. Και κανείς θόρυθος, καμμία θουή εκεί, εκτός απ' το λάλημα των πετεινών.

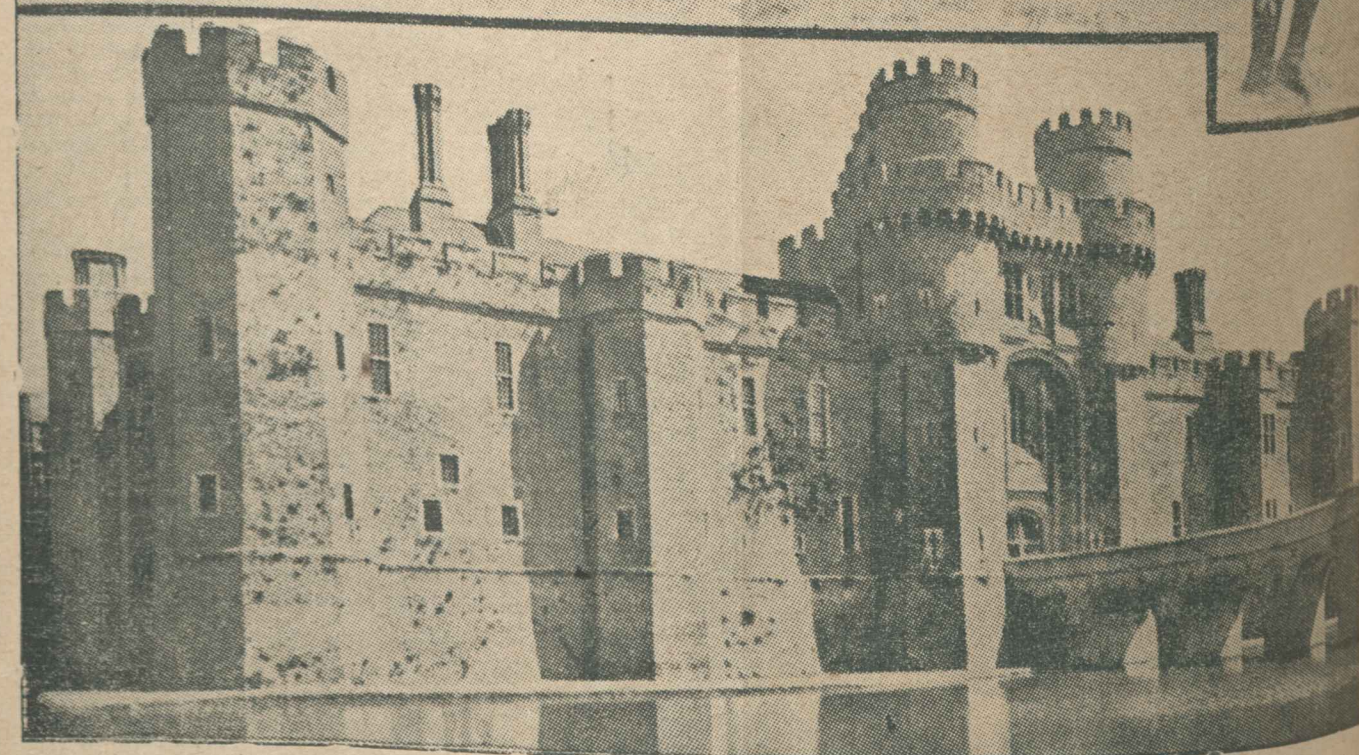
Στο μαγαζάκι μιά παρέα καθόταν κουτσουπίνοντας...

Μωρέ, για κυττάτε τον Κώστα, ανοίξε ή φωνή του... Αηδονάκι μουγινες μασκαρά, έλεπε ο κρασοπάλης για κάποιον της παρέας, καθώς έπλενε ένα πατήρι, το δικό μου.

Κάθε άλλο παρά αηδονάκι ήταν αυτός που μιλούσε της παρέας. Είχε μιά φωνή θραχτή, και που την έβγαζε με τόση δυσκολία σαν ναχε χρόνια και χρόνια να μιλήσει.

Χαρίς να θέλω άκουσα και τί λέγανε. Είχαν όλος διόλου άλλη όμιλία απ' τη συνηθισμένη των σεισμών. Μιλούσαν για όνειρα!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΡΙΑΙΑΝ ΑΛΒΙΩΝΑ — Έπ ά ν ω: Μιά όραιο σπαινωτάτη φωτογραφία τών Βασιλέων τής 'Αγγλίας, στό πό'νο τών 'Ανκτόρων. Έξ άριστεράν, 'Ο Βασιλεύς Γεώργιος δ' Ε', (πατήρ τού σημερινού Βασιλέως, δ Βασιλεύς 'Εδουάρδος, πατήρ τού Γεωργίου τού παππούς τού ήδη βασιλεύοντος, δ παραιτηθείς Βασιλεύς 'Εδουάρδος και νύν δούξ τού Ούλντσωρ και έμπρός - έμπρός, δ σημερινός Βασιλεύς Γεώργιος. — Κ ά τ ω: 'Ένας άπ' τούς περιήμους, τούς πιο μεγάλους και ιστορικούς πύργους τής 'Αγγλίας, θαυμάσια διατηρημένους παρά τήν χυλιετή περίπου ζωή του: Τό Χουρτσμονστέ Κάστλ, τό όποϊόν έκτίσθη στό 1162 και άνήκει στόν λόρδο Λέτθου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΪ ΑΛΛΕΝ

ANTONIO ANTWERXO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥ ΜΕ-
ΝΩΝ. — 'Ο 'Ιτα-
λοισπανός εύπατρι-
δης μαρκήσιος δόν
Λουίς κ' ή νεαρώ-
ιατή σύζυγός του
Μαρία πηγαίνουν
νά εγκατασταθούν
στόν πύργο τού
Μπεζάνς, όπου δ
μαρκήσιος πρόκει-
ται νά υποβληθώ-
σέ θεραπεία γιά
τό άρθρικό πόδι
πού τόν έχει κατα-
στήσει σχεδόν άνι-
κανο νά κινηθώ.

Πα' όλη τήν φαινομενική γαλήνη πού επικρατεί μεταξύ τού ζεύγους, φαίνεται πώς υπάρχει στη μέση και κάποιος τρίτος, ένας νεαρός ώραίος αξιωματικός, δ όποιος παρακολουθεί κρυφά τό άντρώπο στο ταξίδι του στόν πύργο. Τό πρώτο θραδυ τής εγκαταστάσεώς τους εκεί, τήν ώρα πού κατεβαίνει ή Μαρία στήν τραπεζαρία γιά τό δείπνο χλωμιάζει και ταραζεται έξαφνα βλέποντας έναν άνδρωπο πίσω άπ' τά τζάμια ενός πα-
ραθύρου, δ όποιος όμως εξαφανίζεται άμέσως. 'Ο άνθρωπος αυτός δέν είναι άλλος από τόν άγαπημένο της λοχαγό Ντένις Μούρ, δ όποιος τήν έχει παρακολουθήσει στό ταξίδι της και προσπαθεί με κάθε τρόπο νά επικοινωνήσεί μαζί της. Τέλος, χάρις στήν μεσολάθεσι τού ιδιοκτήτου τού ξενοδοχείου, όπου μένει, πετυχαίνει τήν επικοινωνία αυτή, και ή Μα-
ρία τού στέλνει ένα γράμμα, στό όποιο τού δίνει ραντεβού κοντά σ' έναν έξοχικό μύλο. Πράγματι, οι δύο συναντώνται κι' από τήν ημέρα εκείνη θέλονται καθημερινώς, γιατί δ δόν Λουίς πηγαίνει νά μείνι μία έδο-
μάδα στό λουτρό. 'Αποφασίζουν μάλιστα ν' αλληλοσπαθούν.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

— Έπειτα, έπρεπε νά ξέρουν πού θά πήγαιναν... Γι' αυτό θά έγραφε σ' έναν έμπορο τής Μασσαλίας γιά νά τόν ρω-
τήσεί ποτέ θά έφευγε πλοιο γιά τήν 'Αμερική. Θά περνού-
σαν λίγες μέρες, μία εβδομάδα ίσως, ως ότου νά λάθι τήν
άπάντησί του. Είχε συλλογισθί στήν άρχή νά πώνε στήν
'Ιρλανδία, μά, άφού σκέφθηκε καλά, ή 'Αμερική τού φά-
νιχε προτιμότερη. Κι' άρχισε νά τής διηγείται όσα ήξερε γιά
τήν 'Αμερική....

Τό μεσημέρι πέρασε κι' αυτό. Είχαν χαθή μέσα στά δ-
νερα μιάς ζωής στά δάση τής 'Αμερικής, όταν ή φωνή τής
Λουκίας άκούστηκε, θυμίζοντάς τους τό γεύμα.

Σέ λίγο παρουσιάστηκε κ' ή ίδια και τούς τό έφερε σ'
ένα μικρό καλάνι.

'Ο λοχαγός τής άρεσε πολύ καθώς και τό χρυσό νόμι-
σμα πού τής έδωσε. 'Ήταν στ' αλήθεια πραγματικός εύ-
πατριδής, κι' αυτό συνέτέλεσε ώστε νά μεγαλώσει δ έν-
θουσιασμός της γιά τις έρωτικές υποθέσεις τής κυρίας
της. Έστρώσε ένα λευκό τραπεζομάνηλο κάτω άπ' τά δέν-
τρα, ταχτοποίησε τά τρόφιμα και ξαναγύρισε νά φυλάξει
φρουρός στό άμάξι.

— Έγώ θά φάω στό άμάξι, είπε. Δέν περνάει πολύς κό-
σμος από δω, μά πρέπει νάχουμε τό νού μας... 'Ο κύριος
λοχαγός ξέρεi τί θά κάνη άν φωνάξω....

Οι δύο έρασται κάθισαν κάτω από τά δέντρα και γευ-
μάτισαν. 'Ήταν ή πρώτη φορά πού έτρωγαν μαζί. Μέσα
στήν καρδιά της, τό γεύμα αυτό τής φαινόταν σαν κάτι
ιερό....

— 'Α! Έτσι θά ζούμε στήν 'Αμερική, δέν είναι έτσι, Ντέ-
νις; Θά τρώμε συχνά μέσα στά δάση. Και θά με προ-

στατεύς από τούς έρυθρόδερμους και τά θηρία;
'Εκείνος τής ώρκίσθηκε ότι θά τήν προστάτευε. Μά τά
μάτια του πλημύρισαν δάκρυα, όταν συλλογίσθηκε τί πε-
ρίμενε τή νέα γυναίκα: στερήσεις, ταξίδια, κακουχίες...

Και ήταν φτωχός. Για μία στιγμή λίγο έλειψε νά λιπο-
ψύχη... Γιατί νά τής επιβάλι μία τόσο μεγάλη θυσία;
Τού φαινόταν τόσο θελκτική μέσα στη χάρι της, τόσο
γαϊδεμένη, είχε μία τόσο άγλη όμορφιά... 'Αλλοίμονο! τί
θα γινότουσαν τά τόσα χαριτωμένα στολίδια τής τουαλέ-
τας της, όταν θα θρискόντουσαν στόν Καναδά....

Πώς μπορούσε νά τήν πάρη μαζί του; Μά και πώς μπο-
ρούσε νά τήν αφήσει;

'Η ώρα πέρασε. 'Η σκιές τής θραδυάς άπλωνόντουσαν άρ-
γά άπάνω στη χλόη. Τό ρυάκι κυλούσε κι' έκανε ν' ακού-
γεται τό αιώσιο μουρμούρισμά του.

— Ένα πουλάκι πήδηξε άπάνω στό λευκό τραπεζομάνηλο,
ταίμησε κάτι, έφυγε και μετά ξαναγύρισε κι' έμεινε έ-
κει. Σίγουρα, κύτταζε τις τουαλέτες των δύο έραστών
κάτω από τά δέντρα τής χλόης, πού δέν σάλευαν καθόλου.
Κάπως ήταν ξαπλωμένοι, θα νόμιζε κανείς πως είχαν πε-
θάνει άν τά στήθη τους δέν άνεβοκατέβαιναν άργά, έ.ω δ
άνεμος μπερδεύε τά μαλλιά τους.

'Εκείνο τό θράδυ, όταν δ Ντένις ξαναγύρισε στήν ά-
γροικία είχε τήν έντύπωσι πως είχε ανακαλύψει μέσα στόν
εαυτό του έναν άγνωστο άνθρωπο, στοχαστικό, διαταχτικό,
πού είχε συνείδησι των εϋθυνών του.

Κατάλαβαινε τώρα τήν τρομερή κατάσταση στήν όποιά
βρισκόταν. Είχε αφήσει τόν εαυτό του νά τόν παρασύρει
στό ρεύμα τού πάθους του και τού ήταν άδύνατον νά τόν
διευθύνι.

— Έπειτα τί μπορούσε νά κάνη;

Δέν μπορούσε πια νά φύγι. Βρισκόταν δεμένος μαζί
της με όλους τούς δεσμούς της ψυχής και τής καρδιάς. Και
μολονότι ή Μαρία ήταν παντρεμένη, αισθανόταν πως οι
δεσμοί του αυτοί ήταν τιμωί. Μπορεί δ πατέρας της νά
τήν είχε πουλήσει με τις καλλίτερες προθέσεις σ'όν δόν
Λουίς, μά τίποτε δέν τόν υποχρέωνε ν' αναγνωρίσει τήν
αγοραπωλησία αυτή. 'Ο γάμος αυτός είχε δημιουργήσει
δεσμούς πού έπρεπε νά συντηρώδιν, και θά τούς συντηρώδιν.
— Όταν θά δισχιζάν τόν άκεσρό, όταν θά έφευγαν μακριά,
από τόν δόν Λουίς, θα ήταν αυτοί δύο άνθρωποι.

Μονάχα, γιά νά γίνι αυτό, χρειαζόταν λίγος καιρός.
Μπορούσε νά μείνι κύριος τού εαυτού του τήν επομένη και
τις άλλες ημέρες. Είχανε φθάσει κοντά στό άνεπαρόδοτο
εκείνο τό απόγευμα... Τό κατάλαβαινε καλά. Μά, όταν
βρισκόταν κοντά της, ξεχνούσε τά πάντα... Θά πείσασ-
θοόσε λοιπόν στό εξής νά είναι κύριος τού εαυτού τού.

Κάπως μπήκε στήν καμαρά του είδε ένα μοναδικό φως
πού έλαμπε στό παράθυρο τού πύργου. Άναψε τό δικό του
και τό κούνησε. Δέν έλασε καμμία απάντη. 'Η Μαρία
χωρίς άλλο είχε αποκοιμηθί.

Πραγματικά ή Μαρία τήν ώρα εκείνη κοιμόταν. Προ-
ηγούμενος όμως είχε περάσει μερικές στιγμές έρωτικής
κρίσεως. Γύριζε μέσα στό δαμάτιό της, φωνάζοντας:

— Ντένις! Ντένις! Πού είσαι νύ...

— Σιωπή, κυρία! τής έλεγε ίκεπτικα ή Λουκία. Μπο-
ρούν νά σας άκούσουν οι υπήρετες.

Και προσπαθώντας ν' αποσπάσει τήν προσοχή της, έπρό-
σθεσε:

— Νά... Θά βάλω τώρα τό κερί στό παράθυρο γιά νά
τό δι δ' άγαπημένος σας...

Μά ή Μαρία τής άρπαξε τό κερί κι' έτρεξε στό παράθυ-
ρο ή ίδια. Τό άνεβοκατέβασε πολλές φορές, μά καμμία ά-

πάντησε δέν της ήρθε.

Τότε γύρισε πίσω κι' αναλύθηκε σέ δάκρυα.

— Ίδον αγαπάτε λοιπόν, τόσο ; την ρώτησε η καμαριέρα χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά.

— Ω, Λουκία !... Λουκία !... ωλόλυξε η Μαρία.

Η Λουκία την έβαλε τότε νά πλαγιάση κι' έπειτα από μερικές στιγμές αποκοιμήθηκε.

Η καμαριέρα έσκυψε από πάνω της.

Κάθε τόσο ένας ελαφρός σπασμός περνούσε στον λαιμό της, μά κατά τα άλλα ήταν γαλήνια και ήσυχη. Έπειτα έβγαλε ένα στεναγμό κ' η ταραχή της πέρασε έντελως.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, η δυο γυναίκες πήραν το άμάκι και τράβηξαν για την έξοχη.

Καθώς περνούσαν από μία άγροικία, είδαν μερικά χαριτωμένα σκυλάκια νά παίζουνε μπροστά στην πόρτα της.

Η Μαρία σταμάτησε το άμάκι και πηδώντας απ' αυτό, άρχισε νά παίξει κι' αυτή μαζί τους.

Ο ιδιοκτήτης της άγροικίας θγήκε τότε έξω και παίρνοντας το πιο όμορφο από το σκυλάκι της το χάρισε.

Η χαρά της Μαρίας ήταν απεριόριστη. Έτσι θα είχε πάντα κοντά της ένα πλάσμα ζωντανό, εύαίσθητο, στο οποίο θα μπορούσε νά χαριζή, δι. περίσσεια από την αγάπη της.

Έπειτα, κρατώντας τον σκύλο στην άγκαλιά της εξα. ανέθηκε στο άμάκι και ξεκίνησαν πάλι.

Κοντά στον μύλο σταμάτησαν και θρήκαν τον Ντένις που πηγαίνονταν σαν τρελλός. Είχε φθάσει πολύ νωρίς και περίμενε πριν από άρκετη ώρα.

Η φτώχη Λουκία, που καταλάβαινε τί μπορούσε νά συμβή αν τους άφηνε μόνους ανέπτυξε όλη της την εξυπνάδα για νά μην απομακρυνθί από κοντά τους. Και τα κατάφερε μία χαρά, ως το θράδυ που πήρε την κυρία της και μήκαν στο άμάκι για νά επιστρέψουν στον πύργο.

Ο Ντένις άναγκάστηκε νά παραδεχθί ότι η Λουκία καταλάβαινε την κατάστασί τους κι' ενεργούσε λογικά. Μά, όταν είδε τη Μαρία νά φεύγει, ή όργη κ' η έπιθυμία τον κυρίευσαν. Είχε μείνει μόνος, χωρίς νά έχη σφίξει την Μαρία στην άγκαλιά του. Άβριο, παρ' όλη την άπόφασί του, παρ' όλη τη Λουκία, θά κολλούσε τα χείλη του στο χείλη της Μαρίας.

Χάρις σ' αυτήν την άπόφασι, μπόρεσε νά περάση μία ύποφερτη νύχτα.

Η άλλη μέρα δέν διέψευσε τις έλπίδες του.

Εκείνη την ήμέρα, πριν από το μεσημέρι σκαρφάλωσαν σ' ένα γειτονικό λόφο, και θρθίσι επάνω στην κορυφή του, θαύμαζαν το υπέροχο πανόραμα που άπλωνόταν γύρω τους.

Ήταν ή πρώτη θερμή ήμέρα της έποχής. Κάτω από τις κοιλιάδες και τα περιβόλια, ο άέρας ανέβαινε μισχολλημένος και πουλιά πετούσαν αδιάκοπα όλόγυρά τους.

Αυσιόσθητα, τα χέρια του Ντένις τυλίχθηκαν γύρω από το σώμα της Μαρίας. Στεκόντουσαν τόσο κοντά, τόσο πλάι-πλάι, ώστε κάτω απ' τον ουρανό φαινόντουσαν πώς αποτελούσαν ένα μόνο σώμα.

Ο Ντένις ήταν σκυφτός προς τη Μαρία και τα χέρια της νέας γυναίκας χάιδευαν το στήθος του σαν νά χτυπούσαν την πόρτα της καρδιάς του.

Εμειναν μία στιγμή μεθυσμένοι από την άνοιξι, έπειτα ο Ντένις, κρατώντας την πάντα σφιχτά στην άγκαλιά του, την πήρε και την έπηγε πιο πέρα, κοντά σ' ένα σωρό από πέτρες.

Εκεί ή γλόδη φούντωνε και απήραση και βελουδένια. Ο Ντένις άπόθεσε τη Μαρία σ' αυτό το όμορφο χαλί... κι' έπειτα ξάπλωσε κι' αυτός πλάι της.

Κι' όλο το άπόγευμα έμειναν εκεί, χωρίς ν' ακούγονται, χωρίς νά φαίνονται.

Μόνο μία νικημένη και παραπονετική κραυγή της Μαρίας άντήχησε σέ κάποια στιγμή.

Στο λειβάδι, το θούισμα των μελισσών δυνάμωνα όσο δυνάμωνα κ' ή ζέση. Κι' όλα φαινόντουσαν σαν ναρκωμένα απ' αυτή.

Έπειτα από μερικές ώρες, ο Ντένις κ' η Μαρία θγήκαν από την κρύπη τους. Γι' αυτούς, δέν υπήρχε πια τίποτε άλλο έκτός από τους έαυτούς των. Η τόσο όμορφη γαλήνη του λόφου, ή ήσυχία των δασών προς τη όποία άρχισαν νά κατεβαίνουν όλα εύρισκαν μ' άπήχησι μέσα τους. Αυτή ή κάθοδος από τον λόφο τους φαινόταν σαν την επίσπεψι του έρωτός των.

Όσο κράτησε, έπικοινωνούσαν μέσα στην συναισθήσι της υπεράτης ικανοποιήεως της αγάπης.

Η Λουκία τους περίμενε με άγωνία.

Τέλος την ώρα που θασίλευε ο ήλιος, οι δυο έρασταί φάνηκαν άποκαμωμένοι.

Η άγαθή γυναίκα δέν μπόρεσε νά συγκρατήση ένα χαμόγελο βλέποντας την δειλή έμπιστοσύνη με την όποια ή Μαρία στηριζόταν τώρα στο πλευρό του Ντένις. Έκείνος την έμπιστεύθηκε στη Λουκία μ' ένα χαμόγελο παρακλητικό και της είπε:

— Θα φροντίσης για την κυρία, δέν είν' έτσι, Λουκία ;

Και, χωρίς νά θέλη, ή φωνή του έτρεμε.

— Σαν νά ήταν παιδί μου, άπάντησε ή Λουκία. Ο κύριος μπόρεϊ νά έχη έμπιστοσύνη σέ μένα. Άγαπά πολύ την κυρία.

— Ήμουν θέβαιος γι' αυτό, είπε ο Ντένις.

Και πρόσθεσε με σιγαλή φωνή:

— Και σύ, Λουκία μπόρεϊς νά έχης έμπιστοσύνη σέ μένα.

Και της έσφίξε θερμά το χέρι.

Ξαναγυρίζοντας κατόπιν προς τη Μαρία, την έπηρε στην άγκαλιά του ψιθυρίζοντας:

— Ωρεβούαρ, αγάπη μου...

Κι' αναλύθηκαν κι' οι δυο σέ δάκρυα.

Το άμάκι σέ λίγο ξεκίνησε, οδηγούμενο απ' τη Λουκία. Καθώς απομακρυνόντουσαν, ή Μαρία γύρισε και πέταξε κρός το Ντένις ένα πράγμα που εκείνος έσκυψε και το πήρε.

Ήταν ένα γαλάζιο λουλουδάκι, του όποίου τα πέταλα δέν είχαν άνοιξει ακόμα έντελως, αν και είχε νυχώσει πια.

Τό έφερε στα χείλη του και το φύλαξε ύστερα με θρησκευτική εύλάβια.

Όταν ξαναγύρισε στην άγροικία, είδε νά λάμπουν στο παράθυρο της Μαρίας δυο φώτα, πράγμα που σήμαινε πως δέν θα συναντιώντουσαν την άλλη μέρα....

VI

Η ΜΟΥΣΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Ο μαρκήσιος είχε ξαναγύρισει άπρόοπτα στον πύργο. Εύτυχώς ή Μαρία και ή Λουκία είχαν επιστρέψει μία ώρα πριν απ' αυτόν.

Η Μαρία, κρατώντας τον σκύλο της κατέβηκε νά τον προϋπαντήση και πρόσεξε μ' άπόγνωση, ότι με τη βοήθεια του μπιστονιού του, μπόρεσε ν' άνέβη τις σκάλες.

Βρήκε ωστόσο άρκετη έτοιμότητα για νά μωρήση νά τον συγχαρή για την καλλιτέρευσι της υγείας του και προς μεγάλη της έκπληξι, τον είδε ν' ακούη τα συγχαρητήρια της με μία παιδιάτικη σχεδόν χαρά. Ήταν τόσο χαρούμενος, ώστε χάιδεψε φιλικά και τον σκύλο της Μαρίας. Μά το μικρό ζώο τραθήχθηκε προς τα πίσω, δείχνοντας έτσι πως άμφέβαλλε για τις καλές προθέσεις του ανθρώπου αυτού με το μπιστονί.

Κατόπιν ο μαρκήσιος είπε στη Μαρία.

— Ξέρεις, έπληττα πολύ στο Ρουαγιά, μολονότι είχα κι' άλλους άρρώστους συντροφία και γι' αυτό ξαναγύρισα... Αισθανόμουν πολύ την άπουσία σου και σέ έπιθυμούσα ζωντανά !... Άλλά είμαι ένθουσιασμένος με την κατάσταση μου. Μέσα σέ λίγες μέρες το πόδι μου πάει περίφημα... Άμα συνεχίσω τα λουτρά, θά γίνω πολύ γρήγορα καλά. Γι' αυτό ήρθα νά σέ πάρω και νά πάμε νά μείνουμε μαζί άλλη μία έδομάδα στο Ρουαγιά.

Αν και δέν μπόρεσε νά κρύψη έντελως την άπελπισία που αισθάνθηκε, μόλις το άκουσε αυτό, ωστόσο ή νέα γυναίκα συγκατένευσε νά τον συνοδεύση. Και χλωμάζοντας κάτω από το κοκκινάδι που ή Λουκία είχε την πρόνοια νά της θάλη, κατώρθωσε νά χαμογελάση. Πάντως, άποψε κίβλας, έπρεπε νά ειδοποιήση τον Ντένις.

Όταν ή Μαρία θρέθηκε στην κάμαρή της, δέν μπόρεσε νά συγκρατήση τα δάκρυά της. Άβριο δέν θά συναντιόταν πάλι τον Ντένις στο μύλο. Έπρεπε νά πάη στο Ρουαγιά μ' αυτό το φριχτό άμάκι. Για μία στιγμή, της ήρθε ή σκέψις νά θάλη τρία κ'... καθευός της — σήμερι δύνου — μά ή Λουκία την εμπόδιζε γιατί ένα τέτοιο διάστημα μπόρεσε νά τα καταστρέψη όλα.

Δέν είναι άνάγκη, κυρία, της είπε, νά κάνετε τον Ντένις νάρθη έδω άπόψε. Κανένας κίνδυνος δέν σ' άπειλει. Θά ξαναγυρίσετε σέ λίγες ήμέρες και θά τον ξαναβρήτε.

Μά πώς θά μάθη τί συνέβη ; σόναξε ή νέα γυναίκα θάζοντας το δεύτερο κερί πίσω απ' το παράθυρο. Άχ, αν

μπορούσα νά θάλω πάλι ένα κερί σαν χθές.

Η θλίψη της Μαρίας μεγάλωνε όλοένα. Στο τέλος, ή Λουκία για νά την παρηγορήση, της είπε πως θά πήγαινε στο Ντένις ένα σημείωμά της το ίδιο θράδυ κιόλας.

Πραγματικά, ή καμαριέρα πήρε το σημείωμα, θγήκε από τον πύργο χωρίς δυσκολία και διευθύνθηκε προς την άγροικία.

Η Μαρία που περίμενε την επιστροφή της πλαγιασμένη, νόμιζε πως δέν θά ξαναγύριζε ποτέ.

Τέλος, εκείνη ξαναγύρισε και της είπε:

— Το μίλησα από το παράθυρο, κυρία. Δέν είχε φως στην κάμαρή του μά χτύπησα το τζάμι. Παρουσιάστηκε τυλιγμένος σέ μία κουβέρτα... Ξέρετε, δέν φοράει νυχτερινό σκούφο.

Κ' ή καμαριέρα εξακολούθησε νά φλυαρή, ενώ ή νέα γυναίκα άναστενάζε.

— Μοι είπε πως θά περιμένη την επιστροφή σας, όσον καιρό κι' αν κάνετε νά γυρίσετε. Όταν θά γυρίσετε θά θάλετε πάλι ένα κερί στο παράθυρό σας, όπως πρώτα. Μοι είπε επίσης πως αν σ' άς συμβή τίποτε έκτακτο νά γράψετε στον μαστρο Όννετόν, τον ιδιοκτήτη της άγροικίας όπου μένει. Άφου διπλώσετε την έπιστολή σας, θά χαράξετε άπάνω ένα σταυρό.

Η Λουκία γέλασε και πρόσθεσε:

— Μά μη γράψετε παρά μόνο σέ περίπτωση άνάγκης. Όσο δέν θά λαβαίνη νέα σας, αυτό θά σημαίνη γι' αυτόν ότι νά νέα σας είν' ευχάριστα και θά περιμένη...

Η Λουκία έπαψε νά μιλά.

— Αυτά σοι είπε μόνο; ρώτησε ή νέα γυναίκα.

Κι' έπειδή ή Λουκία δέν άπαντούσε, χτύπησε το πόδι της και κύτταξε την καμαριέρα μ' ένα χαμόγελο άμφιβολίας.

— Λουκία ! της είπε.

— Όχι, κυρία, της άπάντησε εκείνη. Δέν είν' αυτά όλα... Νά τί σ' άς στέλνει.

Και της έδωσε μία πέτινη σακκούλιτσα που άνοιξε με ένα κορδονάκι. Η Μαρία πήγε στο παράθυρο και στο φως των κεριών την άνοιξε μ' άνυπομονησία. Βρήκε μέσα ένα χρυσό δαχτυλίδι μεταχειρισμένο.

Η δυο γυναίκες αποκοιμήθηκαν γελώντας και κλαίγοντας. Η ευθυμία της Λουκίας ήταν μεταδοτική, μά στην πραγματικότητα, κι' εκείνη δέν ένοιωσε τον έαυτό της τόσο εύθυμο όσο ήθελε νά φαίνεται. Δέν ήταν καθόλου άνόνη, κι' έδλεπε καθαρά όλους τους κινδύνους, μά αισθανόταν υποχρέωσί της νά καθησυχάση την κυρία της και νά την παρηγορήση. Κι' αυτό έκανε ως ότου ο ύπνος έκλεισε τα μάτια της Μαρίας.

Η Λουκία σηκώθηκε τότε, πήρε το κερί και κύτταξε την κοιμισμένη μαρκησία. Είχε φορέσει το δαχτυλίδι του αγαπημένου της στο δάχτυλό της — δέν έπρεπε το πρωί νά ξεχάση νά το θγάλη — κι' ένα χαμόγελο πλανιδώταν στα χείλη της.

Η υπηρέτρια γύρισε τότε προς το άγαλματάκι της Παναγίας και την παρακάλεσε νά μείνη πάντα το χαμόγελο αυτό εκεί.

Την άλλη μέρα το πρωί, πολύ νωρίς, ή σκόνη στριφογύριζε πίσω από το άμάκι που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα στον δρόμο του Ρουαγιά.

Ο δόν Λουίζ ήταν χαρούμενος, μά ή Μαρία δέν

εύρισκε ούτε λέξι νά πη.

Αν ο μαρκήσιος κύτταζε πιο προσεχτικά το χέρι της, θά μπορούσε νά δη ότι κάτω απ' το θάρυ δαχτυλίδι που της είχε προσφέρει, όταν παντρεύτηκαν, κρυβόταν ένα άλλο πιο μικρό μεταχειρισμένο. Η Μαρία, ως προς το ζήτημα αυτό, είχε άρνηθί νά ύπακούη στη Λουκία, και ζέν έβγαλε το δαχτυλίδι.

Μά ο δόν Λουίζ δέν πρόσεξε τίποτε. Δέν ήταν καθόλου ο νους του στις θέρες εκείνη τη στιγμή.

Από την κορυφή του λόφου, όπου θοισκόταν ή άγοικία Όννετόν, ο Ντένις την ίδια ώρα, κύτταζε θλιβ.ρά την κοιλάδα.

Αργότερα, κατά το μεσημέρι, μία δυνατή θύελλα ήρθε νά τον άποσπάση από τις σκέψεις του. έκφράζοντας την κατάσταση της ψυχής του — πιο ζωντανά απ' ό,τι θά μπορούσε νά κάνει ο ίδιος.

Η έδομάδα πέρασε άργά, χωρίς νά πταση καμιά έπιστολή σημαδεμένη με σταυρό. Η άγωνία, ή άνυπομονησία έκαναν τον λοχαγό νά θγάλη τις ύ... έ.ω. Πήγαινε και κολυμ.ύσε στο μύλο... Μά το νά θοισκεται εκεί χωρίς εκείνη ήταν γι' αυτόν μαρτύριο.

...Είχαν περάσει τώρα δέκα μέρες από... που ή Μαρία έφυγε. Ο Ντένις ήταν έτοιμος τειά α... αλλήλη το άλογό του και νά πάη μόνος του... θη, νέα στο Ρουαγιά, όταν την δεκάτη μέρα το θράδυ, ένα μοναδικό κερί έλαμψε στο παράθυρο του πύργου.

Η χαρά του λοχαγού ήταν τόσο, ώστε, μεσάνυχτα περασμένα, έγρηψε τον Όννετόν για ν' άδειάσουν μεζούμιο ή μπουτλία ρακί. Αυτό έκανε τον χωρικό νά ξυπνήση άργά την άλλη μέρα το πρωί, μά ή... α... τονός του οχαγός είχε φύγει κιόλας πριν από δυο ώρες.

Η Μαρία είχε αφήσει τον μαρκήσιο στα λουτρά και είχε γυρίσει μόνη της. Πρωί-πρωί την έπομένη της έπιστροφής της, έξεψε το άμάκι και πήγε στον μύλο. Ο Ντένις την περίμενε εκεί. Η συγκίνησί του ήταν ζωηρή, όταν είδε το δαχτυλίδι του στο χέρι της που το φίλησε με λαχτάρα.

— Τό φορ'ς πάντοτε ;

— Πάντοτε ! ψιθύρισε εκείνη. Θά το φορώ μέχρι τάφου και πέρα απ' αυτόν...

— Σούτ ! Μην το λές αυτό, Μαρία...

Όλο το άπόγευμα έμειναν εκεί, χωρίς ν' ακούγονται, χωρίς νά φαίνονται...

Μιχ. Σπορίδης, για τὰ θρησκευτικά, Ν. Πύργος, για τὴν ὀπιομαχητική, κυρία Ἀν. Τέλλα Βέσσελ, για τὴ φωνητική μουσική, Γκουίντα, για τὸ διοικητικό, Μπολονίη, για τὸ διοικητικό, Λάντσα, για τὴν λογογραφία καὶ ἐπιμελητὴς ὁ κ. Ἀθαν. Λαζαρόπουλος. Προσωπικὸ μιά φορά! Ὁχι ἄσπετα!

Πρώτης τάξεως δὲ μαθηματικὸ ὄλιγό: Ἀδελφοί Ρικάρ, τοῦ Κροίσου τῆς Κώστας Χωρέμης, τοῦ Κροίσου τῆς

Ἀλεξάνδρειας, Παῦλος — ὁ ἥρωας τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνος—Λέων, Κοκὸς καὶ Βασιλάκης Μελάδες τῆς μεγάλης οἰκογενείας, Ἀνδρ. Πάικος, τοῦ ἄλλοτε ὑπουργοῦ Ἀντ. Πατρινός, Δημ. Θεοδωράκης ὁ σημερινὸς Κροίσος τῆς Αὐγύπτου, Γ. Θεοδωράκης, ἀδελφός του, παῖδιὰ τοῦ διασημοῦ τότε Ιατροῦ, Γ. Καφαντάρης, οἱ σημερινοὶ ναύαρχοι Γιάννης καὶ Λευτέρης Ψαρούδας, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Καραμάνοι, Ἀντωνίου Βρατσάνος, οἱ ἀδελφοὶ Αὐγερινὸ καὶ Γ. Ἀδερῆς, Γ. Νικολαΐδης, ὁ στρατηγὸς σήμερα, Περικλῆς — οὔτε Ἰάκ. οὔτε Ἀλ. — Ἀργυρόπουλος, ξάδελφός του, ποὺ ὁ πατέρας του ἦταν ἐγκαταστημένος στὴν Οὐνναρία, οἱ ἀδελφοὶ Πράσινοι, Γ. Παχὺς, τοῦ ἄλλου τότε Ἀθηναίου Κροίσου...

Τακτικὰ μιά φορά τὴ βδομάδα, ἐν σχολῇ, με τὸν διευθυντὴ μας καὶ ὅλο τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τοῦ σχολείου, σὲ τετράδες, κάναμε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐκδρομὴ, με τὸ φανάρι τοῦ καθένος σ' ἕνα τενεκεδένιο κύλινδρο, κρεμασμένο με κορδόνι ἀπὸ τὸν ὦμο.

Πηγαίναμε πολὺ μακριὰ...! Στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς, στὸ περιθώρι τοῦ Μιχαήλ — ἀρχὴ-ἀρχὴ στὴν ὁδὸν Ἀγιοχαρῶν, — στὸν Ἑλαιώνα, στὸ «Ἀγὰ τὴ Βρύση» (Ἅγιος Παντελεήμονα, ποὺ ἦτον τότε ἐρημοκκλησάκι) καὶ σπανιότατα γιατί ἦταν πολὺ μακριὰ στὰ πεῦκα τοῦ μεταγωγῆς τῆς Μονῆς Πετράκη, ποὺ σήμερα εἶναι ὁ «Εὐαγγελισμός».

Κάθε ἐξάμηνο γράφαμε ἐκθεσὶ ἰδεῶν. Ἐγράφαμε ὅλα, για τίς ἐκδρομὲς μας για τὴν Πατρίδα, για τὴν γύρω μας φύσι, για τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς κτλ. Τὶς καλλίτερες, ποὺ ἐθάρθευε ὁ σύλληπος τῶν καθηγητῶν, ὁ Βούλγαρης τῆς ἐνημοσίευσεν σ' ἕναν κομψὸ τόμο καὶ τίς μοῖραζε στὶς οἰκογενεῖές μας.

Ἔπ' αὐτὰ καλὰ καὶ ἄγρια. Μὰ εἴμαστε παιδιά — ἤμουν δὲν ἤμουν ἐγὼ τότε ἐπ' αὐτῶν πιστοῖρι — καὶ εἶχαμε τίς τρέλλες μας. Ὁ Βούλγαρης ὅμως μᾶς ἔδινε θέματα δια τὰ μέσα τῆς παιδικῆς ψυχαγωγίας, δὲν ἐννοοῦσε ὅμως νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀχαλίνωτους στὴν παιδιαστικὴ ζωὴ τῆς μάς.

Κατὰ τὸ 1881 — 1882, ποὺ ἐγκατεστάθησαν τὰ τραῦ με τὰ τρία ἄλογα καὶ τὰ κουδουνάκια στὸν λαϊκὸ — θυμοῦμαι τώρα τὰ ἐγκαίνια τῆς γραμμῆς τῆς ὁδοῦ Σταδίου, — ποὺ ὁ πρῶτος διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας Ρασιτελὲ κρατοῦσε τὰ ἡνία καὶ ἀνέθετε τὸ πρῶτο χειμωνιάτικο ὅραγόν με ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς μέσα, ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια στὸ Σύνταγμα — ὁ Βούλγαρης ἐπέτρεψε στὸν μαθητὴ τῆς δευτέρας τοῦ γυμνασίου Δημ. Θεοδωράκη, νὰ ἰδρῇ με τὸν Παῦλο τὸν Μελά καὶ τοὺς ἀδελφούς μου «Ἑταιρεία» ἱπποδρόμου μέσα στὸ σχολεῖο.

Με κιμωλία λοιπὸν ἐχάραζαν στὸ χῶμα τοῦ περιθωρίου γραμμὲς με κλειδιά καὶ διασταυρώσεις. Ἐκὼς ἐκείνη, με σπάγγο ἔκαναν τραθηκτά, περπατοῦσε στὶς μασχάλες, καὶ ἡνία στὰ μπράτσα καὶ για τὴν εἰς ἐστρατολόγησαν ἑμᾶς ἀπὸ τίς κατώτερες τάξεις.

Φαίνεται πῶς με τὰ κουδουνάκια στὸν λαϊκὸ ἤμουν πολὺ ζωηρό ἄλογο. Ὅλο καμουτσιές ἔτρωγα στὶς γάμπες.

Ἀλλὰ ἔως ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Στὶς παραδόσεις ὁ Βούλγαρης ἐννοοῦσε ἡσυχία ἐκκλησιαστικὴ καὶ προσοχὴ εὐλαβικὴ. Στὶς πόρτες τῶν τάξεων εἶχε τζαμάκια, ποὺ ἀνοίγοντο ἀπὸ τὸ ἔξω καὶ συχνὰ βλέπαμε πίσω ἀπὸ τὸ γυαλὶ νὰ σπιθυρίζουν τὰ ἄγρια θαυουλωμένα μάτια του. Ἀνοίγε τὸ τζαμάκι, μόλις ἔβλεπε κανέναν νὰ μιλάει με τὸν διπλάνο του.

Βρατσάνε!... Μελά!... Τί νὰ σὰς κάνω λογιώτατοι, ποὺ ἡ γερμανικὴ παιδαγωγία μοῦ ἀπαγορεύει τὸ ἔλεο.

Αὐτὴ ἡ ρεφραῖν ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά μας σάν τὴν αὐτοπυγὰ τῆς Δευτέρας Παραούσιας. Τὸν ἔξαμε ἀπ' τὴν καλὴ πειὰ. Στὸ γραφεῖο τοῦ, σὲ μιά γωνιά, φιγουράριζαν καὶ μιά δεκαριά καμουτσιὰ, ὁλόκληρο δειγματολόγιό τῶν σπυματοποιῶν ἀδελφῶν Ντόπελ ἀπὸ εὐλο σάν καλάμια πλεχτά, σὲ διάφορα μήκη. Ἐνὸς μέτρου, δυὸ μέτρων, τριῶν μέτρων.

Βάζοντας τὸ μούτρο του στὸ τζαμάκι, ἔξαμε ὅτι δὲν ἦτον ἄσπλος. Στὸ χέρι του βαστοῦσε καὶ κράδαμε ἕνα κομμάτι (Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΟΥΑΖΖΕΖ ΤΑΧΣΙΝ ΜΠΕΡΚΑΝΙ

Ἡ ἐπ' ἀνύσταση

Ὁ γυρισμός ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε περάσει εἰκοσιπέντε χρόνια ζωῆς, μιάς ζωῆς χαρούμενης καὶ ζέγνοιαστης, ἔκανε στὸν Ἀδινὰν ζωηρότατη ἐντύπωση. Χίλια δυὸ ἐμπόδια ποὺ εἶχαν σωριάσει μπρὸς τοῦ ἡ τύχη καὶ ὁ ἀγῶνας τῆς καθημερινῆς βιοπάλης δὲν τοῦ εἶχαν ἐπιτρέψει εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια νὰ ξαναγυρίσῃ οὔτε μιά φορά στὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι, ποὺ τὸ ἀγαποῦσε ὡστόσο ὑπερβολικὰ, γιατί ἐκεῖ εἶχε γεννηθῇ, ἐκεῖ εἶχε ζήσει τὰ παιδικὰ καὶ τὰ πρῶτα νεανικά του χρόνια.

Ἡ ὥραία αὐτὴ θιλλίτσα εἶχε ἀφεθῇ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ φύλακες ἦσαν πιστοὶ καὶ εὐσυνειδητοὶ ἀνθρώποι. Ἀλλοῦθις θὰ εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἐρείπια, τὰ καταπράσινα δέντρα τῆς θὰ εἶχαν ξεραθῇ καὶ τὸν χαριτωμένο καὶ ποιητικὸν κήπο θὰ τὸν εἶχαν πνίξῃ τὰ ἀγριόχορτα καὶ τὰ γαϊδουράγκαθα.

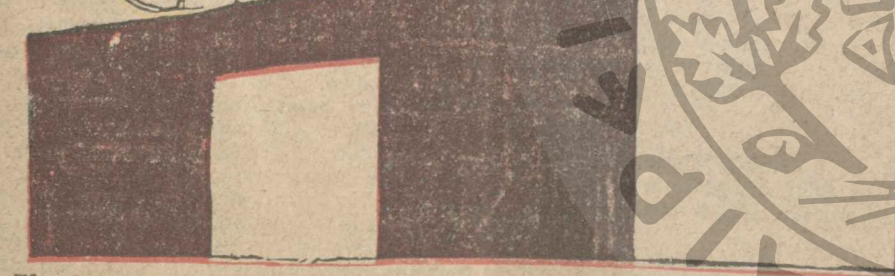
Ἐπ' αὐτὴν ὥρα ὁ Ἀδινὰν γύρισε ὅλες τίς γωνίες τοῦ κήπου καὶ κατόπιν μπήκε στὸ σπίτι. Ἦθελε, προτοῦ μεταφερθῇ οἰκογενειακῶς, νὰ τὸ δῇ, νὰ τὸ ἐξετάσῃ καλὰ καὶ νὰ συμπληρώσῃ τίς τυχόν ἐλλείψεις του.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐπιθεώρησι, τράβηξε για τὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ χρησιμοῦσε ἄλλοτε για γραφεῖο. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξῃ ἐκεῖ μέσα. Τὸ τραπέζι τοῦ ἦταν στὴν ἴδια θέσι, τὰ κάδρα στὸν τοῖχο τὸ ἴδιο. Μόλις μπήκε ἐννοῦσε νὰ ἐμπνέσῃ μέσα τοῦ ἡ ἀνάμνησι τοῦ παρελθόντος, ἐνὸς παρελθόντος κρυμμένου στὸ θάθος τῆς ψυχῆς του, ποὺ συγκινοῦσε ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξί του. Προχώρησε ἴσια στὸ γραφεῖο καὶ κάθισε στὸ κάθισμα ποὺ ἦταν μπροστά του. Ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ εἰσέπνευσε θάθειά καὶ ἐπανεληλμένα τὴν εὐωδία τῶν λουλουδιῶν. Τὰ ἀναρριχητικὰ ἀνθὰ σχημάτιζαν θόλους γύρω ἀπ' τὰ παράθυρα δίνοντας ἔτσι ἕναν εὐχάριστο τόνο καὶ μιά χαριτωμένη ὀψις στὴ θύλλα.

Γύρισε στὸ γραφεῖο τοῦ καὶ τράβηξε τὸ ἄπάνω δεξὶ συρτάρι.

Ὡστόσο ὅλες αὐτὲς ἡ κινήσεις, ὅπως καὶ τὸ ἀνοίγμα τοῦ συρταριοῦ, τὸ θύλασμο ἀπὸ μέσα ἐνὸς κιτρινωμένου ἀπ' τὴν πολυκαιρία φακέλλου, ἔγιναν ἐντελῶς μηχανικά. Ὁ φακέλλος εἶχε σκεθρῶσει καὶ στὶς γωνίες τοῦ εἶχε πάρει ἕνα κιτρινωπὸ χρῶμα. Ὅταν ἀδειασε τὸν φακέλλο πάνω στὸ γραφεῖο καὶ εἶδε τὰ κιτοινοεινὰ γράμματα ποὺ ἔπασαν, συνήλασε μονομιᾶς καὶ τοῖ τῶσε τὰ φρούδια τοῦ. Ἐπρόκειτο για παλιὰς ἐπιστολὰς αἰσθηματικοῦ περιεχομένου, τῶν ὁποίων τὰ γράμματα, γραμμένα με μολύβι, εἶχαν ξεθωριάσει καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα εἶχαν σθυστῇ ἐντελῶς.

Ὁ Ἀδινὰν ἔμεινε ἀκίνητος ὥρα ἀναποφάσιστος, θυμισμένος στὶς ἐνθυμήσεις...

Εἶχε νυχτώσει κι' ὁ Ἀδινὰν θριασκῶς στὴν ἴδια θέσι συνεπαρμένος ἀπ' τίς ἀναμνήσεις...

λήσεις του. Ἐκανε μιά κίνησι ποὺ φάνερνε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀνασκαλίσῃ τὸ παρελθόν, νὰ ἀποφύγῃ τὸ ξαναζωντανεῖν ἀναμνήσεων ποὺ ἦσαν θαμμένες μέσα στὰ θάλα τῶν ἐτῶν. Ἐτοιμάσθηκε νὰ ξαναβάλλῃ τὰ γράμματα στὸν φακέλλο τοῦ, μὰ μιά τούφρα μαλλιά, δεμένη με ἀνοιχτοπράσινη κορδέλλα ποὺ ἔπεσε μέσα ἀπὸ κάποιον, τὸν ἀνάγκασε νὰ μὴν ἐπιμένῃ στὴν ἀπόφασί του. Σχεδὸν ἄθελα πῆρε μέσα στὰ χέρια τοῦ τὴν τούφρα ἐκείνη τῶν κασάνδεσθων μαλλιῶν καὶ τὰ περιεργάσθηκε ὥρα πολλή. Τὸ σχεδὸν ἀδιάφορο στὴν ἀρχὴ βλέμμα τοῦ πῆρε σιγά-σιγά ἕνα τόσο τρυφερότητος καὶ ἀπερίγραπτης γλύκας.

Τὰ λεπτὰ ἐκείνα μαλλάκια εἶχαν κάνει στὸν σαρανταπεντάρη οἰκογενειάρχῃ τέτοια αἰσθησι, ὥστε ἔτρεμαν τὰ χεῖλιά του. Δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ στὸν πειρασμό. Ἀπλῶς τὰ γράμματα πάνω στὸ τραπέζι καὶ πῆρε νὰ διαβάσῃ ἕνα. Μὰ σταμάτησε καὶ πάλι, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ θύισε ἀκόμα μιά φορά τὸν ἑαυτὸ τοῦ, για νὰ ἀνισταθῇ στὸν πειρασμό. Μέσα τοῦ γινόταν μιά φοβερὴ πάλῃ. Τὸ αἶσθημα τῶν συζυγικῶν καὶ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων ἐρχόταν σὲ σύγκρουσι με ἕνα ἄλλο αἶσθημα, ποὺ νόμιζε ὡς ἐκ τῆς τῆς ὥρας ὅτι εἶχε σθυστῇ, ὅτι εἶχε θραπτῇ κά-ὡ ἀπ' τὴν λήθη τῶν εἴκοσι ἐτῶν. Σηκώθηκε με μιά ἀπότομη κίνησι, ἄρπασε τίς ἐπιστολὰς καὶ τίς ξανάβαλε στὸν φακέλλο. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔκρυψε τὸν φακέλλο στὸ συρτάρι. Νικημένος ἐξανακάθησε στὴ θέσι τοῦ, τὸν ἀδειασε πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ. Κάθε τόσο ἔφερνε τὸ χαρτί κοντὰ στὰ μάτια τοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ τὰ ξεθωριασμένα ἢ σθυσμένα γράμματα.

«... Ἀδινὰν, δὲν θὰ ξανάρθῃς πειὰ κοντὰ μου; Γιατί μοῦ φέρθηκες μ' αὐτὸν τὸν ἀσπληγὲς τρόπο; Ὡστόσο σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά! Δὲν με λησάζει, δὲν με ἀπορρίπτει, ἀκαρδὲς, ἀγαπημένο μου Ἀδινὰν!...»

«...Τί ὥρατος ποὺ ἦσουν ἀπόψε! Σὲ εἶδα τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε κίρραστὰ ἀπ' τὴν πόρτα μου. Σὲ κίτταξα, δὲ κίτταξα χορταστικά. Μὰ ἐγὼ οὔτε μιά φορά δὲν γύρισα τὸ κεφάλι σου νὰ με δῇς!...»

«...Καταλαβαίνω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς πειὰ! Χτες πέρασες μπροστά ἀπ' τὸ σπίτι μου συνοδευόμενος μιά γυναίκα. Ἀλλοῖμονε! Γιατί νὰ ζῆσιν πειὰ; Καλλιτέρα νὰ πεθάνω!...»

Ὅλες ἡ ἐπιστολὰς ἦσαν γραμμένες στὸ ἴδιο παραπονηρικό ὕφος. Ὁ Ἀδινὰν τίς διάβασε πνιγμένος ἀπὸ συγκίνησι. Πῆρε τὴν τελευταία, μὰ ἀτάθηκε λίγη ὥρα με τὰ μάτια ἀπλανῇ, καρφωμένα στὸ κεφάλι καὶ τὸ κεφάλι στὴν

ριγμένο στα χέρια του, με τους άγκωνες ακουμπισμένους στο τραπέζι. Απ' την φυσιογνωμία του φαινόταν η πάλη που γινόταν μέσα του και η πικρία ήταν ζωγραφισμένη στην όψη του.

Γράφει άργα - άργα τα χέρια του και διάβασε την πιστολή που κρατούσε, σαν να έπινε δηλητήριο.

«Πεθαίνω, Άδνάν... Δεν πρόκειται ούτε για έκκληση, ούτε για απειλή, ούτε καν για παράπονο, Άδνάν. Πεθαίνω, μα μη σ' ένοχλη αυτό. Δεν με σκοτώνεις εσύ. Όταν σ' γνωρίσει ήμουν άρρωστη, Μ' αγάπησες, ή τουλάχιστον έδειξες πώς μ' αγάπησες. Κι' εγώ ένωσα μαζί σου την φτώχεια μου θάραξ, Αυτό το αίσθημα ήταν τόσο δυνατό, που πίστευα ότι μπορούσε να με συγκράτηση στη ζωή, ή τουλάχιστο να μου την παρατείνει για αρκετά χρόνια. Ώστόσο το νήμα που μ' ένωσε κόπηκε κι' εγώ πεθαίνω!... Όμως δεν με σκοτώνεις εσύ. Μη δοκιμάσης, καμιά τύχη. Μόνο, αν ήθελες, μπορούσε να μην πέθαινα, ίσως να ζούσα μερικά χρόνια ακόμα...»

«Μη στενοχωριέσαι, Άδνάν, γιατί ο δρόμος ο δικός σου είναι άλλος. Τράσα μπρός, δίχως να στρέφεις πίσω το βλέμμα! Στο δρόμο σου αυτόν δεν θ' άκουσ ούτε την οίμωγή μιάς άρρωστης, ούτε τον ρόγχο μιάς έτοιμοθάνατης. Θά έρθει την ευτυχία που φέρνει ή χαρά και ή ύμνη!... Άσφαλώς θα ευτυχίσης, τραθώντας αυτόν τον δρόμο. Σου το εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά...»

«Άδνάν, το αίσθημα που έτρεφε μιά φορά σ' έμένα, πέθανε. Πιστεύω τόσο ότι ή μεγάλη και αγαθή καρδιά σου δεν άλλαξε καθόλου. Άπευθύνου λοιπόν σ' εκείνη. Μόλις πάρης το γράμμα μου αυτό, φύγε άρρώστος απ' εδώ. Φύγε όπου θέλεις, άρκει να μη μπορώ να σε βλέπω πια! Μονάχα, πάρε μαζί σου κι' αυτά π'αλλά για μένα, Δεν πιστεύω να σε έλξη ή αγαπημένη σου για μιά τούφα μαλλιά. Που άνήκουν σ'ε μιά πεθαμένη! Άντίο για πάντα, Άδνάν!...»

Όταν τελείωσε το διάβασμα έμεινε ώ-ρα πολλή ακίνητος με το βλέμμα καρφωμένο στην τελευταία φράση της επιστολής. Ο λογισμός του πε ούζε μα-κού. Σήκωσε τα ύγρα μάτια του και τα περιέφερε δλόγυρά του. Η μυρουδιά των λουλουδιών έμπαινε στο δωμάτιο με το θορυβώδη αέρακι, σκορπώ-τας ένα δυο τό, μεθυστικό μαγικό φίλτρο. Ήλπιζε να σηκωθεί, μά έγειρε το κεφάλι του πάνω στο τραπέζι. Άφησε την φαντασία του να φτερυγίση σ'α παλιά.

Μπρός στα μάτια του ξετυλιγόταν τό-ρα ή ταινία των περασμένων. Άναθυμή-θηκε όλες τις λεπτομέρειες της γνωριμιάς του με την Γιαλιμέ, τον λιγόχρονο έ-ρωτά τους, τις άμέτρητες δυσκολίες που αντιμετώπιζαν για να συναντιώνται και την εγκατάλειψή της για μιά άλλη. Ξα-ναζώνανεναν στην φαντασία του όλα τα περιστατικά. Θι-μήθηκε ότι είχε συμμορφωθεί στην τελευταία της θέληση και είχε φύγει απ' εδώ, όπου δεν ξαναπάτησε σωστά είκοσι χρόνια. Άναθυμήθηκε τον θάνατο της Γιαλιμέ, που είχε συμβή την εποχή που έκείνος έπλεε σ'ε πελάγη εϋ υχίας. Γι' αυτό και δεν του είχε κάνει έξαιρετική εντύπωση. Ο χαμός της άμοιρης νέας δεν είχε καν σκιάσει τον άκεανό της ευ-τυχίας που απολάμβανε τότε στο πλευρό της νεαρής γυ-ναίκας του. Κατόπιν, ή σκληρή βιοπάλη, που είχε διαδε-χθή τον μήνα τού μέλιτος, με τους καθημερινούς αγώνες της είχε σθώσει απ' τη μνήμη του το συγκινητικό αυτό περιστά-τικό, που ώστόσο συνδεόταν με τον νεανικό του ό-ο...

Πρώτη φορά, ύστερ' από είκοσι χρόνια την σκεφτόταν! Φτώχη Γιαλιμέ!... Άν δεν την άφησε, αν την παντρευό-ταν, μπορούσε να ζήση ή δύστυχη και άσφαλώς θα τον έ-κανε ευτυχισμένον. Η Γιαλιμέ δεν θα τον άπατούσε — ό-πως τον άπατούσε ή γυναίκα του — γιατί ο έρωτάς της ή-ταν βαθύς και ειλικρινής, ήταν ένα αίσθημα που έδινε την ζωή, όπως έδωσε τον θάνατο!...

Είχε νυχτώσει για καλά κι' ο Άδνάν εξακολουθούσε ά-κόμα να θρίσκει στην ίδια θέσι συνεπαρμένους δλότελα. Ο υπηρέτης είχε έλθει άθόρυβα και είχε άποθέσει μία λάμ-πα πάνω στο τραπέζι.

Ο Άδνάν, σαν να γύριζε πίσω στη ζωή, σήκωσε άργά-άργα και με κουρασμένες κινήσεις το κεφάλι του και κύτ-ταξε τα γράμματα, που ήταν σκορπισμένα πάνω στο τρα-πέζι. Του φάνηκε πώς ή τούφα των μαλλιών με την ά οι-χοπράσινη κορδέλλιτάς της του χαμογέλουσε πικρά από

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣΦΑΙΗΤΑ

Του κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΤΕ

ΚΟΡΦΑΔΟΚΕΦΤΕΔΕΣ

Βράζουν της κολοκυθοκορφάδες όπως πάντα για φρα-στές σαλάτα, φροντίζουν δ'ε να έχουν και κάμποσα μικρά κολοκυθάκια μαζί. Άφου θράσουν τις στραγγίζουν και τις στίβουν με τις χούφτες, ώστε να στραγγίση όλο το ύγρο τους.

Κατόπιν τις κοπανίζουν με το μαχαίρι να γίνουν ψιλές ή τις περνούν από μηχανή του κυμα.

Τις ζυμώνουν τότε σ'ε τσανάκα με δυο αυγά, ένα φλυ-τζάνι γαλέττα ψιλή, ένα φλυτζάνι άλευρι, μιά χούφτα τυ-ρί τριμμένο ή άσπρη, φέτα τρίμματα και άλατοπύρο άρ-κετό.

Τις πλάθουν με άλευρι σαν κεφτέδες μεγάλους και τις τηγανίζουν με πολύ καυτό λάδι, θούτρο ή λίπος.

Η ίδιες μπορούν να γίνουν και πανέ με αυγό και γα-γαλέττα, όπως ή κροκέτες. Έπίσης μπορούν να γίνουν και νηστήσιμοι, όποτε δεν θάζουν τυρί και αυγά, αλλά δι-πλή γαλέττα και τηγανίζονται μόνον με λάδι. Η άναλο-γίες των υλικών αυτών είναι για δυο δκάδες περίπου κορ-φάδες ώμές.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΟΚΕΦΤΕΔΕΣ

Ψήνουν τις μελιτζάνες, τις καθαρίζουν από τις φλούδες και τις κοπανίζουν με μαχαίρι όπως για σαλάτα.

Κατόπιν τις ξεαθίζουν με μισό φλυ-τζάνι θούτρο ή λάδι, μισό φλυτζάνι κρεμμύδια ψιλά κομμένα και τ'α ριχνουν σ'ε μελιτζάνες μέσα σ'ε τσανάκα. Βρά-ζουν ακόμα μισό φλυτζάνι τυρί τριμμέ-νο, ένα φλυτζάνι γαλέττα ψιλή, ένα αυγό και λίγο μαιντανό ψιλό και άλατοπύρο άρκετό. Η άναλογίες αυτές για 8-10 μελιτζάνες μέτριες.

Κατόπιν τις πλάθουν με άλευρι σαν κεφτέδες και τις κάνουν πανέ με αυγό χτυπημένο και γαλέττα. Και τις τηγανίζονται με πολύ καυτό λάδι ή λίπος. Χρει-άζεται λίγη προσοχή στο πλάσιμο γιατί είναι μαλακός ο χυλός, έπίσης δ'ε στε-ρα και στο πανάρισμα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΟΚΡΟΚΕΤΕΣ

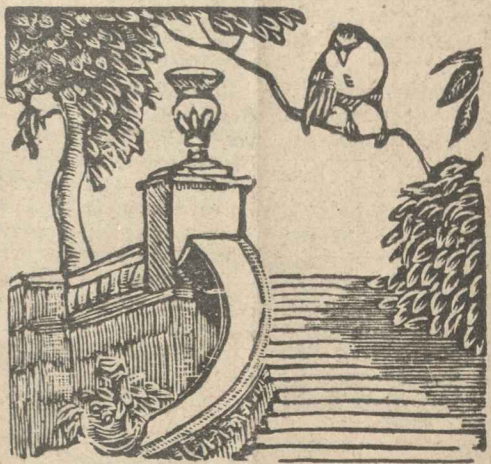
Πρέπει να είναι από τις χονδρές στρα-γάγυλές μελιτζάνες για να κόβονται μεγάλες φέτες σαν πατάκι τού τσαγιού. Τις κόβουν φέτες και τις τηγανίζουν χωρίς ν' άλευρωθούν. Όταν τις θγάζουν από το τηγάνι τις αλατίζουν λίγο.

Άφου τηγανισθούν όλες δουλεύουν σ'ε λεκάνη άρκετό τυ-ρί φέτα τρίμματα με λίγο μαιντανό, πιπέρι και δυο κουτα-λιές σούπας άλευρι σ'ε έκατό δράμια τυρί. Σ'ε κάθε φέτα μελιτζάνας άλείφουν και μιά κουταλιά της σούπας τυρί και τις τυλίγουν σαν τσιγάρο ή χουδρό πυύρο. Κατόπιν τις κα-νουν πανέ με αυγό χτυπητό, και γαλέττα και τηγανίζονται σ'ε πολύ θερμό λάδι ή λίπος. Ήμπορεί να τυλιχθούν σαν μισοφέγγαρο, άντι σαν τσιγάρο, όποτε θάζουν την γέμι-ση μισή φέτα και με την άλλη μισή φέτα την γυρίζουν έ-πάνω να κολλήση στη γέμιση και να γίνη σαν σκαλτσούν-κι. Τις κάνουν δ'ε πανέ κι' αυτές με αυγό και γαλέττα, ό-πως και τις προηγούμενες.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΤΕΣ

Ένα μακρινό, πολύ μακρινό κόσμο, με ύψος ίκετευτικό. Για πρώτη φορά ένοιωσε πόνο για την άμοιρη νέα, που προτού ζήση, είχε κιόλας πεθάνει. Ένοιωσε δυνατό πόνο στην καρδιά και φοβερές τύψεις για την συμπεριφορά του. Τά μάτια του είχαν θολώσει κι' έσφιγγε τα δόντια του πνίζοντας τον έαυτό του για να μην τον πνίξουν οι λυγμοί. Πήρε τέλος την τούφα των μαλλιών της, την χάιδεψε απα-λά - άπαλά και τρυφερά, την έφερε σ'α χείλη του και την έφίλησε έπανειλημμένα με πάθος και με ελάνθια! Κατό-πιν την έκρυψε στο θάθος του πορτοφολιού του σαν λα-φυλαχτό...

MUZZEZ TAHSIN BERKAND

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

Συνεχίζομεν σήμερα την Ιστορία της «Δ Ε Κ Ο Χ Τ Ο Υ Ρ Α» του πουλιού, με την θλιβερή φωνή.

Θιμάσανε τα μάτια της γρηούλας, όταν αντίκρυ-σε την πανέμορφη κόρη.

Έκει που καθάριζε ή υπηρέτρια το ψάρι, δίπλα ένας δούλος γούλιζε τις μπότες του βασιλόπουλου.

Καθώς δούλευε με το μαχαίρι ή σκλάβας, ένα λέπι πετιέται, δίχως να το καταλάβη, και μπαίνει μέσα σ'ε τις μπότες.

Η άράπισσα τηγάνισε και έφαγε το ψάρι, και καμώθηκε πώς έγινε καλά.

Το βασιλόπουλο φόρεσε τις μπό-τες του, και θέλησε να κάνει έναν περίπατο στο περιθόλι του. Καθώς πήγαινε όμως, κάτι τον τρυπούσε μέσα στη μπότα και τον έμπόδιζε νάπερπατήσει.

— Τί να είναι; σκέφθηκε.

Βγάζει και τινάζει την μπότα του μά δεν διέκρινε το λέπι.

«Κανένα λιθαράκι, θά ήταν», είπε μέσα του.

Το λέπι του ψαριού έπεσε κάτω στο χώμα και έκει φύτρωσε και φούντωσε και άκρπσε άμέσως μιά ώμορφη μηλιά, με μεγάλα μήλα, κα-τακόκκινα. Τά είδε και τ'α θαύμασε ο κηπουρός και τ'α πήγε στον βασιληά.

— Μοναχή της, φύτρωσε, του είπε. Το βασιλόπουλο θέλησε να την ιδή.

Καθώς στάθηκε κοντά στον κορμό της, και τη θαύμαζε, οι κλώνοι της χρυσομηλιάς έγερναν άπάνω του, σαν να θέλανε να τον άγκαλιάσουν. Τά μήλα, κόκκινα χρυσόμη-λα, έγερναν κι' αυτά και άγγιζαν το πρόσωπό του, σαν να τον φιλούσαν. Μά και τ'α φύλλα λές και να τον θωπεύανε. Κόβει λίγα μήλα το βασιλόπουλο και τ'α πάει να τ'α δείξη στην άράπισσα.

Η άράπισσα τ'α θαύμασε.

— Τί μήλα είναι αυτά; του είπε.

— Από μιά μηλιά που μοναχή της φύτρωσε.

Η άράπισσα άνησύνθηκε.

— Θα πάμε να τη δούμε, είπε.

Μόλις πήγαν και σταθήκανε στη ρίζα της, από τη μιά μεριά το βασιλόπουλο και από την άλλη ή άράπισσα, τ'α κλαδιά της μηλιάς γέρναν προς το μέρος που ήτανε το βασιλόπουλο και τ'α άγκάλιαζαν. Κι' από το άλλο που ή-ταν ή άράπισσα άνεσθάνανε ψηλά σαν να την άποφύεγαν, σαν να ά-νατριχίζαν, σαν να μη θέλανε να την άγγιζούν, σαν να την φοβώντου-σαν...

Η άράπισσα κατάλαβε.

— Θα κόψω τη μηλιά! είπε στο βασιλόπουλο.

— Βρέ άμάν! Ένα τόσο ωραίο δέντρο με τόσο πρωτόφαντους καρ-πούς!...

— Τίποτε. Θα την κόψω!

Γκρίνια άρχισε μεγάλη. Τί να κά-μη στο τέλος το βασιλόπουλο; Της είπε κάμε ό,τι θέλεις.

Την άλλη μέρα, θάζει ξυλοκόπους ή άράπισσα, να κόψουν τη μηλιά, να μαζέψουν όλες τις θέργες τ'α φύλ-λα και τ'α πελεκούδια, να τ'α κά-ψουν και να μην άφήσουν τίποτε. Και τ'α στάγνη της μηλιάς, να την πετάξουν στο ποτάμι.

Όπως είπε κι' έγινε.

Έκει όμως που κόβαν τ'α μήλα, να και περνάει μιά γρηά, φτωχή και κακομοίρα, που γούιζε μαζεύοντας προσανάμματα και ξυλαράκια.

— Φύγε, της είπαν οι ξυλοκόποι,

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

να μη σ'ε δούνε από το παλάτι και μ'ας κο'ουν το κεφάλι. — Κρυώνω, ή φτώχη! κλαύτηκε ή γρηά, άφησε με

να πάρω λίγα πελε-κούδια. ΕΙΣ' άλλοιώς κοκκαλιασμένη, θά με θρήπε ως το πρωί.

Τή λυπηθήκανε οι ξυ-λοκόποι.

— Άίντε, πάρε λίγα πελεκούδια, της είπαν και φύγε για να μη σ'ε δούν.

Η γρηά ήταν μιά γρη-ούλα θεόφτωχη και ψω-μοζητούσε. Σπίτι, στη χώρα δεν είχε να καίη-ση. Μιά καλυθούλα εί-χε έξω από την πολιτεία στο δάσος μέσα και έ-κει καθότανε.

Κουβάλησε τ'α πελε-κούδια στη καλυθού-λα, τ'α έβριζε σ'ε μιά άκρη, πήρε λίγα από αυτά, άναψε φωτιά και ζεστάθηκε το κόκκαλό της.

Την άλλη ημέρα θγήκε να ψωμοζητήσει.

Σαν έφυγε ή γρηά να και θγαίνη μέσα από τ'α πελεκού-δια και τ'α προσανάμματα, ένα ώμορφο κορίτσι κι' άρχισε να καθάριζε την καλυθού, να την τακτοποιή και να πλένη-δ,τι ήταν άπλυτο. Στο τέλος μάζεψε και χόρτα τ'α μαγει-ρεψε, έστρωσε ώμορφο τραπέζι και πάλι χάθηκε σ'α πε-λεκούδια της.

Σαν γύρισε ή γρηά και τ'α είδε όλ' αυτά θαμώσανε τ'α μάτια της.

— Ποιός μου έκαμε, είπε, αυτή τη χάρι κι' αυτή τη χα-ρά; Άν είναι άγόρι, άγόρι μου να είναι. Άν είναι κορίτσι, κορίτσι μου να γίνη. Άλλά κανείς δεν της άπάντησε, κανένας δεν παρουσιά-στηκε.

Μιά, δυό, τρεις ημέρες, τ'α ίδια γινόντουσαν.

Ύπονοιότηκε ή γρηά. Προσποιείται λοιπόν, μιά μέρα, ότι φεύγει και κρύβεται πίσω από τον φτωχό της «γυιό».

Να και βλέπει τότε να θγαίνη μέσα από τ'α πελεκούδια της μηλιάς, μιά ώμορφη κόρη, σαν νεράιδα, με δόξανθα χρυσά μαλλιά. Πετιέται έξω ή γρηά, κάνει ή κόρη να τρυ-πώση σ'α προσανάμματα, αλλά την πιάνει ή γρηά.

— Δικό μου κορίτσι είσαι πειά, της λέει.

Και την κρατάει.

Σώπα, της είπεν ή κοπέλλα. Εί-μαι ή βασιλοπούλα κι' αν μ'ας πιά-σουν ή μ'ας καταλάβουν θά μ'ας κό-ψουν το κεφάλι και τ'α δούν.

— Άχνα δεν θά θγάλω, της είπε ή γρηά.

Τότε ή κόρη έβγαλε από την τσε-πη της ένα φλουρί και της είπε.

— Να αυτό το χρυσό και πήγαινε να πωλήσης άλευρι, γάλα και αυγά. Άλλά, αν θέλεις το κεφάλι σου, μην πής, για μένα, σ'ε κανέναν, τίποτα.

Έκανε κατόπιν μιά πηττα ή «ά-γένηνη» που ανύστανε τον κόσμο κι' άπάνω στολισμένον ένοια άετό.

— Να την πάρης, είπε στη γρηά, και να την πάς στον βασιληά.

Είπε κι' έπαθε ή γρηά ως να πε-ράση στο παλάτι, από τους φρου-ρούς. Έκείνη όμως την ώρα έβγαине το βασιλόπουλο.

— Τί ζητάς, μπάμπα, της λέει.

— Μιά πηττα, σου έφερα πολυ-χρονημένο μου, τ' άπαντάει αυτή,

—Καλά, πάρε της είπαν οι ξυλοκόποι.

Στο βασιλικό παλάτι έμπρός, φύλλαν καρ-πορά οι φύλακες

φτιασμένη με τὰ λουλούδια και τις μυρωδιές του δάσους.

Περιεργο το βασιλόπουλο θέλησε να τη δοκιμάσει και τού άρεσε πολύ. "Αν και βασιλόπουλο, ποτέ δεν είχε φάει τέτοια πηττα.

— "Άκουσε, μπάμπω, της είπε, να μου φέρης μια θμιοα πηττα κι' αύριο και το θάρος της εγώ χρυσάφι θά στο δώσω....

Άλλά την άλλη ημέρα δεν φάνηκε, ούτε η πηττα, ούτε η γρηά !...

Στενοχωρήθηκε το βασιλόπουλο και θγάζει μια διαταγή σ' όλη την χώρα:

«Όλοι οι κάτοικοι να φτιάσουν από μια πηττα και να τη φέρουν οι ίδιοι στο παλάτι. Όποιος δεν φέρει πηττα, να τον πιάσουν και να τον σκοτώνουν. Και κάθε πηττα να έχει πάνω ένα σημάδι, ό,τι σημάδι θέλει ο καθένας.

Όλοι φτιάσαν πηττες. Κι' όλοι φροντίσαν να είναι η πηττες τους καλές. Κι' όλοι θάζαν πάνω ένα σημάδι. Άλλος ένα λιοντάρι, άλλος ένα ρόδο, άλλος μια θάρκα με κουπιά, άλλος ένα δένδρο, άλλος φρούτα. Ο καθένας τέλος πάντων ό,τι ήθελε σχεδίαζε.

— Να κάνουμε εμείς μια πηττα και να τη στείλουμε, είπεν η κόρη στη γρηά.

— Δεν έχουμε άλευρι, απάντησεν αυτή.

— Με πítουρα.

— Τρώει ο βασιληάς πítουρα ;

— Πítουρα έχουμε εμείς, με πítουρα θά την φτιάσουμε. Μάζεψε και λίγες τσουκνίδες, αφού δεν έχουμε λεπτά, να πάρουμε σπανάκι.

Και φτιάσαν μια πηττα με τσουκνίδες και πítουρα, δίχως λάδι, δίχως άλλο τίποτα.

Καθώς τη φτιάσαν, η κόρη θάζει μέσα τρεις χρυσές τρίχες από τὰ μαλλιά της, τὰ όλόμεθα, κρυφά.

Φτιάνει κι' από πάνω έναν άετό με δυό κεφάλια, με λίγο ζυμάρι, που είχε κολλήσει στη σκάφη από την προηγούμενη πηττα και την έστειλε...

Σάν έφθασε η γρηά στο παλάτι, είδε κόσμο και κόσμο μαζωμένο.

Ο τόπος μοσχοβολούσε από τις πηττες και άνάστανε. Όλοι οι πλούσιοι φέρναν πηττες άφράτες, που πλέγαν στο θούτυρο και γεμάτες με τυρί που μύριζαν όρεχτικά, γεμάτες και φουσκωμένες από τὰ πολλά αυγά, περιχυμένες με ροδόσταμο, πηττες που με μεγάλη τέχνη, οι μάγειροί των έφτιασαν για να ευχαριστήσουν τον βασιληά.

Στο παλατιό την πόρτα, στεκόταν το ίδιο το βασιλόπουλο, φυλάγοντας μήν διώδουν οι φρουροί κανέναν. Και κύτταζε τὰ σημάδια που ήσαν πάνω στις πηττες προσεχτικά.

Μά καμιά δεν είχε για σημάδι, με δυό κεφάλια άετό.

Και το βασιλόπουλο έκανε νόημα να περνάει και να τις άφήνουν μέσα στα μεγάλα του παλατιού κελάρια.

Κείνη τη στιγμή να φοβισμένη κι' η γρηά.

Οί σκοποί θέλανε να τη διώξουν.

— "Αίντε και σύ, φουκαριάρα, από δω, τί πηττα θά πäs έσύ στον βασιληά ! της είπαν.

Φοβισμένη η γρηά γύρισε να φύγει, να τους άκουσε το βασιλόπουλο και είπεν στους φρουρούς του παλατιού του, θυμωμένο:

— Δεν σäs είπα να μη διώχνετε κανένα ; Πλούσιοι και φτωχοί, όλοι είναι σήμερα δεκτοί.

Καθώς πλησίασε όμως η γρηά και είδε άπάνω

στην πηττα να έχει για σημάδι άετό, την πήρε με τὰ χέρια του και μπήκε στη μεγάλη αίθουσα. Έκει την άπλωσε σ' ένα σκαμνί άπάνω κι' άπλωσε το χέρι του, για να τη δοκιμάσει.

Καθώς όμως έκαθε τὰ κομμάτια, θάλεπε τις χρυσές τις τρίχες, που λάμψαν σαν να ήσαν άχτίδες του ήλιου και που τέτοιες, άλλη δεν είχε από την άγέννητη.

Φωνάζει άμέσως στους ύπασιπτάς του να κρατήσουν τη γρηά.

Άλλά όσο κι' αν ζήτησαν εκείνοι τη γρηά, γρηά πουθενά δεν έβρίκαν.

Είχε γίνει άφαντη !

Φοβισμένη για την άσχημη την πηττα της, που πήνε στο βασιλόπουλο η ίδια, κύτταζε πώς να φύγει από εκεί και να τρέξει και να κρυφθί στην καλύβα της...

Άρρώστως το βασιλόπουλο από την στενοχώρια του. Κι' έμεινε χωρίς άισθησι και μυλιά, τρεις μέρες στο κρεβάτι.

Σάν συνήρθε λίγο, διατάζει πάλι να του φέρουν οι ύπικοι του πηττες με σημάδια κι' αυτός χρυσάφι θά τους δώσει.

Και πάλι το ίδιο το βασιλόπουλο, καθόταν στην πόρτα κι' έβλεπε εκείνους που τις φέρνανε, μήπως διακρίνη τη γρηά ή μήπως ίδη το γνώριμο σημάδι: τον άετό.

Πάλι έφτιασε πηττα η άγέννητη.

Μά τώρα η πηττα της ήσαν από λουλούδια των άγρών και από τὰ τὰ του δάσους.

Μάδησε παπαρούνες, άνεμώνες, άσπρολούλουδα, μάδησε από το «κούκου το κρασί» και από του ελαγού τὰ άνθη», έφερε μοσχοφύλλα, έκοψε και γαλατόχορτα και ζωαράς και μυρώνια που μοσχοβολούν και χιλια - δυό άλλα τέτοια, και έφτιασε μια πηττα που άνάστανε.

Κι' από πάνω, ζυμωμένον με σκόνη από μυρτοϋλές κίτρινες και χρυσωμένες «νεροποϋλες», ζύμωσε για να λάμψη σαν χρυσός, κι' έβαλε τον άετό, με τὰ δυό κεφάλια.

Και μέσα καταμεισής της πηττας, έβαλε το δαχτυλίδι της, που της το είχε δώσει το βασιλόπουλο, όταν την έθγαλε από το ρόδι και της είπεν, πώς ήταν ποιά γυναίκα του...

Τρεκλίζοντας από το θάρος, κουβάλησε την πηττα μπάμπω στο παλάτι.

— "Αίντε και σύ, της είπεν ένας αξιωματικός, που καταπιάνεσαι με τους μεγάλους και θέλεις να φέρης πηττα στον βασιληά...

Τι έγινε κατόπιν και πώς τελείωσεν η ιστορία αυτή, θα σäs το πούμε στο προσεχές τεύχος.

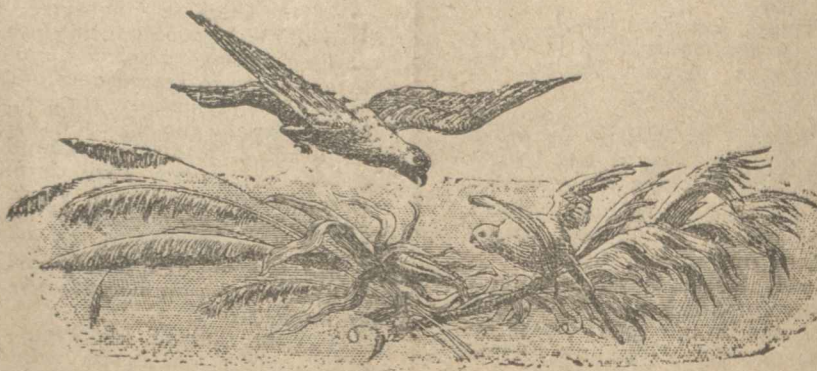
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΜΙΜΗΤΑ
ΤΗΝ ΑΤΥΧΗ 1..

Ο Γάλλος δραματικός συγγραφέας Ρομάν Κοσλός πήγε κάποτε στην κηδεία μιας έπαρχιακής σας γεροντοκόρης, άνωμαστής για την άρετή και την άσχημιά της.

Βλέποντας δέ πολλό κόσμο, ίδιος άνδρες στην κηδεία, είπεν:

— Την άτυχη, την κηδεία ! Τώρα που την έπληραν εστίως τόσο άνδρες, αυτή δεν μπορεί πια να τους ίδη !...

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τα Ήθη και Έθνη

(Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1791 και 1793 οι Μανιάτες της Κορσικής Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπουλος)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Στη Μάνη, απάντησε ο Νικόλας, αφού είμαστε συμπατριώτες θακούσε να γίνεται λόγος για την οικογένεια Στεφανόπουλ.

— Μεγάλε Θεέ ! φώναξε η Λουκρητία, Με ρωτάς αν άκουσα ; Οί Στεφανόπουλδες για να ξεφύγουν από την τυραννία των Μουσουλμάνων, μετανάστευσαν από τη Μάνη στην Κορσική, έπικεφαλής διακοσίων οικογενειών, μια από τις όποιες ήταν κι' η δική μου. Άλήθεια λοιπόν, άνήκετε στη μεγάλη οικογένεια Στεφανόπουλ ;

— Ναί, — "Ω ! κάθε φορά που ο παππούς μου και οι άλλοι πρόγονοι μιλούσαν για τους δικούς σου, έχυναν άφθονα δάκρυα. Μά δεν κάνει να μιλάμε στο ιερό αυτό μέρος. "Ας θγούμε έξω.

Η Λουκρητία κι' η συντρόφισσά της έβαλαν στη μέση το νεαρό Στεφανόπουλ και προχώρησαν προς το χωριό με την περηφάνεια δυό άρχαίων Σπαρτιατίδων, που θα έφερναν έναν έχθρό απ' το πεδίο της μάχης.

Ο νέος έλάβε πάλι το λόγο και δείχνοντας στη Λουκρητία τη συντρόφισσά της τη ρώτησε :

— "Η μητέρα σου είνε αυτή ;

— "Οχι, η γιαγιά μου.

— "Έχεις τον πατέρα σου ;

— Ναί, ήρθε μάλιστα και σäs είδε κι' έφαγε μαζί σας στον πύργο. Ήρθε και χτές, την ώρα που φτάσατε εδώ, να σäs προσφέρει φιλοξενία στο σπίτι μας και λυτήθηκε πολύ γιατί τον πρόλαβε ο παπäs και σäs πήρε αυτός στο σπίτι του.

— Νεαρή Μανιάτισσα, θα ήθελες να μου δείξης το σπίτι σου και να μου επιτρέψης να ρθώ να σ' επισκεφθώ αύριο.

— Ποιός σ' έμποδίζει να ρθής τώρα, "Έχουμε ώρα ακόμα ως ότου να νυχτώσει.

Ο Στεφανόπουλς δέχτηκε την πρόσκλησή της και σε λίγο έφτασαν στο σπίτι της νέας. Μόλις μπήκαν μέσα, η νέα ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα της και φώναξε :

— Πατέρα έβρηκα την τύχη μου...

Και προσφέροντας αυτά τὰ λόγια, έκλαιγε από χαρά.

— Τι συμβαίνει λοιπόν ; ρώτησε ο πατέρας.

— Θυμάσαι την ώρα που θγήκα έξω με τη γιαγιά μου για να πάω στην εκκλησία ; Η καρδιά μου ζητούσε κάτι...

Και γυρίζοντας προς τον Στεφανόπουλ, τον έδειξε στον πατέρα της και φώναξε :

— Κύτταξε !

Στεφανόπουλ, είπεν τότε ο πατέρας, Έχεις ένα όνομα στενά συνδεδεμένο με το δικό μου. "Όσο η δυό οικογένειες μας κατοικούσαν την άρχαία χώρα των Σπαρτιατών, δεν έπαψαν να ένώνονται με τους δεσμούς του γάμου και της φιλίας. Είσαι νέος και δεν έξεις πόσο λυτήθηκαν οι πρόγονοί μας όταν αναγκάστηκαν να χωριστούν.

— Πολλές φορές, απάντησε ο Νικόλας, μου μίλησαν οι γονείς μου σχετικώς και πάντοτε άναστενάζαν.

— Μά πατέρα μου, είπεν ζωηρά η Λουκρητία, αφού στοίχισε τόσο στις οικογένειές μας ο χωρισμός κι' αφού τις κάλει ακόμα να χύνουν δάκρυα, γιατί δεν επιδιώκεις να τὰ στερέψης ένώνοντάς με με το Στεφανόπουλ ;

— Λουκρητία ! φώναξε ο Νικόλας. "Η πρότασί σου αυτή με κολακεύει. Μά δεν είσαι κάπως βιαστική ; "Επικαλούμαι και τη γνώμη του πατέρα σου. Δεν είμαι για σένα παρά ένας ξένος. Πώς μπορείς να έχεις έμπιστοσύνη σε μένα χωρίς να ξέρης τὰ προτερήματά μου, ούτε το χαρακτήρα μου ;

— Οί Μανιάτες δεν διάφευσαν ποτέ τις άρετές των προγόνων τους. "Αν το έκανες αυτό έσύ, θα είσαι ένας άναγδρος. Μά η στολή σου δείχνει πώς είσαι κάτι μέσα στη με-

γάλη Γαλλία. "Ετσι διακρίθηκαν από τη νεότητά τους ο Θεμιστοκλής, ο Μιλτιάδης κι' ο Άριστέιδης. "Ετσι διακρίθηκαν από τη νεότητά τους οι μεγαλύτεροι άρχηγοί του Γαλλικού Στρατού.

Και η νέα άρχισε ν' άναφέρει διάφορα ιστορικά γεγονότα, τὰ όποια άνέλυε και σχολίαζε.

Ο Στεφανόπουλς έμεινε κατάπληκτος άκούοντας μια τόσο νέα γυναίκα να μιλά έτσι, την κύτταξε επί μερικές στιγμές προσεχτικά κι' έπειτα τη ρώτησε :

— Πόσων χρόνων είσαι ;

— Δεκάξη, απάντησε ο πατέρας της.

— Δεν είνε αυτό δυνατόν. Πώς, άνάμεσα στη γενική άγνοια, έξεις την άξια των Σπαρτιατών και την ιστορία της Γαλλίας ;

— Άκολούθησέ με, του απάντησε η Λουκρητία. Μά, πριν μής μέσα στην κάμαρά μου, πäs μου ξέρεις το όνομα των στρατηγών της "Ιταλίας ;

— Ναί, απάντησε ο νέος.

Η Λουκρητία ώδήγησε τότε το Στεφανόπουλ στο δωμάτιό της, του έδειξε ένα πίνακα που παρίστανε τη γαλλική στρατιά κι' ένα χάρτη των πολεμικών έπιχειρήσεων της "Ιταλίας. Του άπηύθυνε διάφορες έρωτήσεις στις όποιες άπάντησε καταφατικά.

— Δεν είνε εκεί η "Αλπεϊς ; Δεν είνε εκεί ο Βοναπάρτης ; Δεν είνε εκεί οι στρατηγοί του ; Και αυτοί οι στρατιωτικοί που τρέχουν έφιπποι μπρός από τη στρατιά για ια μεταφέρουν διαταγές του, ποιόι είνε ;

— Είνε οι αξιωματικοί που τους άποκαλούν γαλλικά ύπασιπτάς.

Και η συζήτησις εξακολούθησε με τον ίδιο τρόπο ως ο του ο πατέρας της νέας μπήκε μέσα και άνήγγειλε στο Στεφανόπουλ ότι ο θεός του τον περιμενε μ' άνυπομονησία.

Ο Νικόλας άποχαιρέτησε τη Λουκρητία, της ύποσχέθηκε ότι θα την ξαναίδη την άλλη μέρα στις έντεκα το πρωί, θγήκε έξω συνοδευόμενος από τον πατέρα της και πήγε στο σπίτι του ιερέως, όπου τον περιμενε ένα καλό δείπνο.

XI

Το μαρτύριο του Στεφανόπουλ. — Ο περίπατός του στη περίχωρα του Ποταμού. — Η συνάντησί του κι' η συνμιλία του μ' ένα γέρε. — Η άνακαλύψις του σ' ένα λóφο.

Το δείπνο ήταν πρόσχαρο. Ήσαν οι πρώτες στιγμές της ημέρας που ο Δήμος ήταν άπαλλαγμένος από το πλῆθος των περιέργων, που δεν έπαυαν να κάνουν έρωτήσεις, σχεδόν πάντα τις ίδιες.

Όταν ξαναγύρισε ο άνεπιός του, άρχισε ν' άστειύεται μαζί του για την μακρά άπουσία του.

— Θα έβρηκες χωρίς άλλο, του είπεν, καμιά ώρα νέα. Δεν πηγαίνει κανείς άτιμωρητί στο νησί της Άφροδίτης.

Ο ιερέυς είπεν κι' αυτός μερικά άστεία. Μά ο Νικόλας ήταν πολύ άφηρημένος και νόμιζε ότι έρίσκεται ακόμα με τη Λουκρητία. Η ταραχή της ψυχής του ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Ο Κοσμάς ο πατέρας της νέας, που ήταν κι' αυτός παρών, χαμογέλυσε χωρίς να λείη λέει.

Μετά το φαγητό χωρίστηκαν. Ο Δήμος, κατάκοπος από την κόυρασι κοιμήθηκε με τον πιο βαθύ, τον πιο γαλήνιο ύπνο.

Μά ο άνεπιός του δεν μπορούσε να κοιμηθί.

(Άκολουθεί)

ξανάρχιζε μ' έλπίδες έπιτυχίας αυτή τη φορά.

XXII

Ο Κ. ΖΑΚΟΜΠ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΡΟΓΚΜΠΥ

"Ας ξαναγυρίσουμε κι' έμεις στο Παρίσι κι' άς μπούμε την ώρα του θραυδάσματος, σ' ένα μικρό μέγαρο της οδού Ντουά, όπου θα συναντήσουμε δυο περίεργα πρόσωπα της Ιστορίας μας που τ' αςκιαγραφήσαμε και προηγουμένως.

Ο κ. Ζακόμπ, ο άτεγκτος προσωπάρχης της Τραπεζής της Γαλλίας, θρισκόταν πάλι μαζί — στο σπίτι του αυτή τη φορά — με τον μυστηριώδη φίλο του Ρόγκμπυ.

— "Ελα !... είπε ο πρώτος με τόνο συμφιλιοτικό. Πρέπει να γίνεται κανένας με τ' χρόνια πιο λογικός. Σου έχω προσφέρει ως τώρα τόσες υπηρεσίες. Συλλογίσου λοιπόν...

"Αν δεν ήμουν εγώ το μικρό σου μυστικό... έμπόριο θα είχε ανακαλυφθεί και θα θρισκόμουν στα κάτεργα της Καληδονίας... Ναι, αυτά θα είχαν γίνει χωρίς έμένα, θά ήσουν χαμένος.

Ο Ρόγκμπυ με τίς ξανθές φαβορίτες, άπάντησε σκληρά.

— Ξεχνάς ότι θάρχόσουν και σ' μαζί μου στην Νέα Καληδονία ;... Ξεχνάς ότι εσύ παίρνεις πάντοτε την μερίδα του λέοντος από το «μικρό μου έμπόριο», όπως το λές ;

— Μά έχω τόσες ευθύνες, φτωχέ μου Ρόγκμπυ ! "Εξ άλλου τώρα μ'ην έπιμένεις. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...

Δεν έχω κι' εγώ πεντάρα.

— Ναι, είσαι φτωχός σαν τόν "Ιώθ ! Έκανε ειρωνικά ο Ρόγκμπυ. "Εννοια σου και ξέρω πώς έχεις κρυμμένη τη μπάζα σου σε σίγουρο μέρος...

— Πάντα ή ιδέα αυτή !... Μά άφου σε θεοαιώνω πώς δεν έχω τίποτε ;

— Τότε ένας λόγος παραπάνω να ξαναχρίσουμε το μικρό μας έμπόριο. Έχω ανάγκη από μερικές πληροφορίες για το καινούργιο χαρτονόμισμα, που πρόκειται να κυκλοφορήσει η Τράπεζα... Δόστε μου τις πληροφορίες αυτές και πριν από ένα μήνα θα έχουμε ο καθένας το έκατομμύριό μας.

— Καί αν σε πιάσουν, παρ' όλες τις προφυλάξεις μου, παρ' όλη την συνδρομή μου ;

— "Ε, τί έχεις να ριψοκινδυνεύεις ; Φοβάσαι μήπως σ' αποκαλύψω ; "Ελα δά, δεν είμαι τόσο ανόητος... Είσαι πανίσχυρος μέσα στην Τράπεζα και θά με σώσης και μένα.

— Με ποιόν τρόπο, δυστυχισμένε ;

— Αυτό το ξέρεις εσύ. Δεν είναι ή δουλειά μου αυτή... "Εγώ κάνω την «κυκλοφορία» και σ' την «καλύπτεις»... Τιποτε πιο άπλο...

Ο κ. Ζακόμπ κούνησε το κεφάλι του και είπε :

— Φτωχέ μου, αγαπητέ μου φίλε, θά μου επιτρέψης να σου ξαναπώ ότι δεν είσαι λογικός. Μά είναι τρομερό το να θέλεις να φτιάξεις και να κυκλοφορήσεις πλαστά χαρτονομίσματα...

— "Όταν ανακαλύπτεται κανείς ναί... είναι τρομερό ! Μά όταν ξέρη κανείς τη δουλειά του κι' έχη τη φιλία ενός ανωτάτου υπαλλήλου της Τραπεζής, είν' ένα άπλο παιγνίδι.

"Εξ άλλου σ' αυτό το παιγνίδι έχουμε πετύχει ως τώρα.

— Μιά φορά όμως θ' αποτύχουμε... Στάσου, σκέφθηκα κάτι, καλέ μου Ρόγκμπυ. "Υπάρχει κι' άλλος τρόπος να κερδίσουμε χρήματα... το έκατομμύριο που λές ίσως...

— Άλήθεια ; ρώτησε ο Ρόγκμπυ.

— Ναι, αλήθεια... και άκίνδυνα μάλιστα.

— Λέγε τότε περί τίνος πρόκειται ; φώναξε ο Ρόγκμπυ, του οποίου τ' α μάτια έλαμψαν άπληστα.

— Είναι μια ολόκληρη ιστορία... Θυμάσαι την υπόθεσι "Αρνόλντ ;

— "Αν τη θυμάσαι ; Αυτός ο "Αρνόλντ έκανε ένα κάμπο υπέροχο θουτώντας το έκατομμύριο της Τραπεζής σου...

— Λοιπόν, την κόρη του κλέφτη την περιμάζεψε μια άριστοκρατική και πλούσια οικογένεια... κι' ο διάβολος να με πάρη αν ο γιός κι' ο μοναδικός κληρονόμος της οικογενείας αυτής δεν συλλογίζεται να την παντρευτεί, άπο καθιστώντας προηγουμένως την τιμή του πατέρα της...

— Πραγματικά, θέλω πώς υπάρχει έδω πατέρα της... λείο για έκμετάλλευσι...

— Αυτή είναι και ή δική μου γνώμη. Μά πρέπει πρώτα να κάνουμε μια αναγνώρισι στο έδαφος. Χρειάζεται ένας άνθρωπος έξυπνος για τη δουλειά αυτή.

— Κι' αυτός ο έξυπνος άνθρωπος που θά τον θαρύνουν όλοι οι κίνδυνοι, θά είμαι εγώ φυσικά ;

— Τί σημασία έχουν οι κίνδυνοι αν θγούν από τη δουλειά αυτή έκατομμύρια. "Εξ άλλου οι κίνδυνοι είναι άσημαντοι, τιποτένιοι...

— "Ας γίνουμε λοιπόν κι' έκδιασταί... από παρακαταί... Είναι κι' αυτό μια διασκέδασι το ν' αλλάζης κανείς δουλειά.

— Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι... Θά περάσουμε μαζί τη θραυδά, μελετώντας την υπόθεσι...

.....

"Επειτα από μερικές στιγμές, οι δυο άθλιοι έβγαλαν έξω μαζί με τόν γιακά το έπανωφοριού τους άνασηκαμένο και φώναξαν ένα αμάξι.

"Όταν κατέβηκαν απ' αυτό στις κεντρικές λεωφόρους ήσαν άγνωστοί : ο κ. Ζακόμπ δεν είχε πειρά ένα μουσάκι και το άπάνω χέλιος του ξυρισμένο. Ο Ρόγκμπυ πάλι ήταν έντελώς ξυρισμένος.

Δεν θά τους άκολουθήσουν στις νυχτερινές και πολυδάπανες περιπλανήσεις τους, τις οποίες είχε ανακαλύψει πριν από καιρό ο άγαθός Μπερνάρ.

XXIII

ΣΤΟ ΚΕΝ — ΑΒΕΝ

Ο κ. ντέ Ζεμπριάν ξαναγύριζε από το κυνήγι στην άρχοντική του έπαυλι του Κέν - "Αβέν, όταν ο παλιός υπηρέτης του Γιάν, ένας ήρακλής με γλυκά μάτια και συμπαιγνική φυσιογνωμία, τον ειδοποίησε ότι ένας επισκέπτης, ένας «ξένος» τον περίμενε πριν από μια ώρα στο σαλόνι.

— Καί πώς λέγεται ; ρώτησε ο κ. ντέ Ζεμπριάν.

— Δεν μου είπε τ' όνομά του, άφέντη, άπάντησε ο Γιάν.

— "Α ! Φέρε τον τότε, στη βιβλιοθήκη μου.

Και ο κ. ντέ Ζεμπριάν διευθύνθηκε προς την βιβλιοθήκη του, όπου ο Γιάν δεν άργησε να εισαγάγη τόν ξένο.

— Ο κύριος ;... ρώτησε ο οικοδεσπότης. Ο υπηρέτης μου ξέχασε να μου δώση την κάρτα σας.

— "Α ! το όνομά μου δεν θά σας έλεγε τίποτε. Πρόκειται για μια λεπτή, πολύ λεπτή άποστολή... Θά είμαι έλικρινής...

"Ας παίξουμε με χαρτιά άνοιχτά, αν έλτετε.

Ο γέρο κυνηγός του Κέν - "Αβέν έρριξε ένα βλέμμα καχύποπτο και άπειλητικό κιόλας στον επισκέπτη του, του οποίου το πρόσωπο παισιωνόταν από ξανθές φαβορίτες.

"Εκείνος πολύ σίγουρος για τόν έαυτό του, δεν έβασε καμιά προσοχή σ' αυτό το βλέμμα και έκανε άσχημα.

Χαμογέλασε μάλιστα.

Ο κυνικός Ρόγκμπυ, γιατί αυτός ήταν, πήγαινε κατ' έθεϊαν στην ουσία για να προκαταλάβη την κατάστασι. "Ελπίζε πως έτσι θά έκμηδένιζε εύθους εξ άρχης τόν συνημλητή του και πως θά τόν κρατούσε στην διάθεσι του.

"Αρχισε λοιπόν να λήη μ' αναίδεια :

— Ο προσεχής γάμος της δεοποινίδος, Μαργαρίτας ντε Ζεμπριάν με τόν κ. μαρκήσιο ντε Μονφόρ - Κεραντέκ, είναι ένα γεγονός κοινού ενδιαφέροντος. Αυτό όμως που άγνοουν όλοι και που πρέπει να τ' άγνοήσουν με κάθε θυσία είναι ή πραγματική καταγωγή της μηστής, ή καταγωγή της θετής κόρης σας, κύριε ντέ Ζεμπριάν...

— Τί είπατε ;... μούγγρισε ο γέρο Βρετόνος εύπαρδής τεντώνοντας την ψηλή του κορμίστασι. Τί είπες ;... "Αθλιε ;

— Είπα την αλήθεια, άπάντησε ο Ρόγκμπυ με πόδα. Πρέπει να ξέρετε όπως εγώ ότι ή Μαργαρίτα είναι κόρη ενός κλέφτη, που καταδικάστηκε έρήμην σε καταναγκαστικά έργα...

Είναι λοιπόν περιττό να θυμώνετε... Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να συνηνηρήτε επείγουσιν μαζί μου...

Ο κ. ντέ Ζεμπριάν αισθάνθηκε μια τρελλή έπιθυμία να ριχτή έπάνω στον άθλιο και να τόν στραγγαλίση εκεί, επί τόπου, να τόν ποδοπατήση, να τόν λυώση...

Συγκρατήθηκε ωστόσο και χτύπησε δυο φορές ένα κανδούνι.

Ο Γιάν παρουσιάστηκε άμέσως.

Ο κύριός του του έδωσε μια σύντομη διαταγή σε άρεόνηκη διάλεκτο.

Ο Ρόγκμπυ, ανήσυχος κιόλας για την τόλη του, κύπησε την πούσα. Μά ήταν άργα πειά.

Την ίδια στιγμή, ο Γιάν τόν άρπαξε από τόν γιακά και τόν τίναξε με δύναμι.

— Τί σημαίνει αυτό ; θέλγης να διαμαρτυρηθής.

— Αυτό σημαίνει, του άπάντησε με άγρια φωνή ο κ.

ντέ Ζεμπριάν, ότι δεν θά θγής από δώ μέσα ζωντανός.

Μπρός σ' αυτήν την εαφνική έπίθεσι και στο τρομαχτικό σφίξιμο του γίγαντος υπηρέτου, κι' όταν πρό πάντων άκουσε την τρομερή άπειλή του οικοδεσπότη, ο θρασύς έκείνος παληάνθρωπος έχασε όλο του το θάρρος.

Το χρώμα του έγινε πελιδνό και τ' α μάτια του άνοιγόκλειναν με άγωνία. Αισθάνονταν τόν έαυτό του χαμένο και τ' άθαζε με την ίδια του την άδεξιότητα.

Ο Ρόγκμπυ, φτάνοντας στο Κέν - "Αβέν, είχε αποφασίσει να μιλήση με «ελικρινέας» στο θύμα του. Πριν φθάση εκεί, είχε περάσει από τόν Μονφόρ - Κεραντέκ και είχε κάνει τέτοιες έρευνες, ώστε στο τέλος έμαθε ότι ή δεοποινίς Ρίτα ντε Ζεμπριάν, ή μηστή του νεαρού μαρκησιού δεν ήταν άλλη από τη Μαργαρίτα "Αρνόλντ.

Τότε ο άθλιος θεώρησε καθήκον του, ν' άπευθυνθ' στο πρόσωπο που, όπως νόμιζε, ένδιαφερόταν περισσότερο για την κατάπνιξι του σκανδάλου, στον θετό πατέρα της νεας κόρης, ένα γέρο στον οποίο εύκολα θά έπιβαλλόταν και τόν οποίο θά χρησιμοποιούσε κατόπιν ως όργανό του για να έκδιόση ολόκληρη την οικογένεια.

Μά είχε λογαριάσει πραγματικά χωρίς τόν ξενοδόχο... Τι διαβολάνθρωπος ήταν αυτός ο εύπατριδης ;

— "Α ! έτσι ; τόλημνε να π' ο Ρόγκμπυ με φωνή που έτρεμε, νομίζετε άρχοντά μου, πώς έχετε άκόμα δικαίωμα ζωής και θανάτου στους ανθρώπους ;

— Ναι ! Σ' ένα παληάνθρωπο σαν έσένα θέβαινα...

Κι' ενώ ο Γιάν κρατούσε τόν άθλιο, ο Ζεμπριάν κόβοντας θόλτες μέσα στο γραφείο του, άρχισε να σκέφτεται κατσοφασμένος.

"Ηταν έξαιρετικά λεπτός κι' έξυπνος κάτω από την σκληρή έπιδερμίδα του ο γέρο πυργοδεσπότης του Κέν - "Αβέν. Μά ή λογική του είχε άπομείνει άπλη και πρωτόγονη. Πίστευε πραγματικά, όπως κ' οι φεουδάρχαι πρόγονοί του πως είχε το δικαίωμα ν' άπονέμη δικαιούση, γιατί είχε συναισθήσι της άκαμπτής έντιμότητός του και της άσπογης ευθύτητός του.

"Εκείνη τη στιγμή, σκεφτόταν τ' άξής :

— "Όταν έπ'ηγα στον πύργο, μετά τόν θάνατο του Ζάν, ή μαρκησία μου έδωσε να καταλάβω με όπονούμενα δ,τι αυτός ο άθλιος μου είπε τόσο κατηγορηματικά. Καί φαίνεται, δυστυχώς, πώς είναι αληθινό, στο σύνολό του ή έν μέρει.

"Πρέπει λοιπόν να φοδώμασσε το πιο τρομαχτικό, το πιο άνεπαρόρωτο σκάνδαλο... "Από πόσους ανθρώπους είναι τάχα γνωστό αυτό το φριχτό μυστικό... Νά πό πρόβλημα !...

"Αν αυτός ο άνθρωπος είναι ο μόνος που ξέρει την αλήθεια ή τουλάχιστον ο μόνος που θέλει να την έκμεταλλευθ' για να πάρη χρήματα...

Κι' ενώ ο Ρόγκμπυ έτρεμε σαν φύλλο μέσα σ'τά χέρια του Γιάν, ο κ. ντέ Ζεμπριάν έξακολούθησε να μονολογί :

— Είναι δυνατόν τάχα ν' αποφύγουμε το σκάνδαλο με χρήματα ; Μπάλ !...

"Επειτα από λίγον καιρό αυτός ο άθλιος θά ξαναρχίσε τούς έκδιασμούς σου... Θά θουτούσε σιγά-σιγά όλην την περιουσία τών Κεραντέκ, χωρίς από την δική μου που είναι άσημαντη μπροστά σ' αυτή. Νά ζω μέσα στην άγωνία, για να ντροπιαστώ και να καταστραφώ στο τέλος, είναι ένας ρόλος που δεν μου ταιριάζει καθόλου. Αυτός ο άθλιος έκανε πολύ καλά που ήρθε έδω, αντί να άπευθυνθ' στη μαρκησία ή στον γιό της, οι όποιοι θά προθυμοποιώντουσαν ίσως να του δώσουν χρήματα για να τόν κάνουν να σωπάση.

Δεν μπορώ θέβαινα να τόν κρεμάσω από το πιο ψηλό δέντρο του κήπου μου, μά άφου ήρθε κι' έπεσε σ'τά χέρια μου μόνος του, άς τόν κρατήσω αιχμάλωτό μου. "Αν δουλεύη για άτομικό του λογαριασμό, κάθε κίνδυνος έκλείπει έτσι.

"Αν τόν έχουν στείλει άλλοι άνθρωποι του είδους του θά είναι ένας πολύτιμος όμηρος. Τ' α υπόγεια του Κέν - "Αβέν χρησίμευσαν για φυλάκες άλλους... και δόξα τ'ω Θεώ, οι τοίχοι τους είναι γεροί. "Όσο για τόν Γιάν, με μια λέξι μου μόνο θά τόν κάνω άφωνο σαν ψάρι.

Και άπευθυνόμενος στον υπηρέτη του, του είπε σε άρεόνηκη διάλεκτο :

— Γιάν !

— "Αφέντη ;

— Βλέπεις τ' άσπρα μου μαλλιά ; Λοιπόν αυτός ο άνθρωπος ήρθε να μου ριχ' λάσπη σ' αυτά...

Τ' α χέρια του ήρακλή σφίχτηκαν σαν τανάλια κι' ο Ρόγκμπυ ούρλιαξε από πόνο.

Ο Ζεμπριάν έξακολούθησε :

— Ναι, τη λάσπη της άτιμίας αν δεν του δώσω δ,τι έχω

ως και την τελευταία μου πεντάρα !

"Από τ' α καθαρά μάτια του Βρετόνου υπηρέτου περνούσαν τώρα άγριες λάμψεις, άστραπές μανίας.

Ο κύριός του άποτελείωσε :

— Κάτω απ' αυτόν τόν πυργίσκο, κάτω από τ' α υπόγεια υπάρχει μια φυλακή καγκελλόφραχτη. "Εκεί θά κλείσουμε αυτό το καθαρά, αυτόν τόν ληστή !

— Γ ι ά (ναί), άπάντησε ο άπλοϊκός κι' άφωσιωμένος υπηρέτης μ' ένα χαμόγελο.

Με κάποια άηδία, ο εύγενής εύπατριδης διέταξε τόν υπηρέτη του να έρευνήση τόν Ρόγκμπυ. Βρήκαν έπάνω του μερικές έκατοντάδες φράγκα που τ' α άφησαν, ένα ρε-δολβερ, ένα μαχαίρι πολύπλοκο και μερικά έπισκεπτήρια με το όνομα Ρόγκμπυ, χωρίς καμιά διεύθυνσι.

"Ολ' αυτά κατασχέθηκαν και φυλάχθηκαν στο παληό γοτθικό γραφείο του πυργοδεσπότη.

Ο άθλιος Ρόγκμπυ νόμισε πώς ή τελευταία του στιγμή είχε φθάσει. "Επαψε πειά ν' άπειλή και να διαμαρτυρείται και τραόλισε ίκετευτικά :

— Κύριε ντέ Ζεμπριάν, εύρεστηθήτε να μ' άκούσετε, σ'ας παρακαλώ... "Ελεος ! "Αφήστε με να μιλήσω... Δεν είμαι ο μόνος ένοχος... Δεν είχα εγώ την ιδέα νά...

νά...

Τ' α δόντια του άλληλοσυγκρουόντουσαν από τόν τρόμο.

— Συγχωρήστε με... "Αμα έχει κανείς ανάγκη από χρήματα, μπορεί να κάνει τ' α πάντα...

— "Α ! μούγκρισε ο γέρο Ζεμπριάν. Ποιός λοιπόν σ' έστειλε έδω ;

— Κάποιος Ουίλλιαμ... Θά με περιμένη κάθε θράδυ στο σταθμό του Μόν Παρνάς με το τραίνο... Μου πρότεινε ναρθώ να σας έκδιόσω κι' εγώ έδέχτηκα. Αυτό είν' όλο...

Ο κ. ντέ Ζεμπριάν άκουσε αυτά τ' α ψέματα, χωρίς να π'ι λέξι. "Επειτα θγ'ηκε έξω, άφου π'ωτα θγνεψε στον Γιάν να έπιβλέπη τόν αιχμάλωτό του.

Ο Γιάν τόν άρπαξε από τόν γιακά.

Ο πυργοδεσπότης του Κέν - Άθεν ξαναγύρισε σε λίγο κρατώντας ένα από τα κλεφτοφάναρα εκείνα που χρησιμοποιούν οι κάτοικοι της Βρετανίας για να κυκλοφορούν στις σκοτεινές και τρικυμιώδεις νύχτες.

Αν και ήταν ημέρα, τό είχε ανάμεινο κι' αυτό τρομοκράτησε έντελως τον Ρόγκμπυ. Τι λοιπόν πόνο τό έκαναν; — Δρόμο! πρόσταξε ο κ. ντέ Ζεμπριάν.

Ο Γιάν έσπρωξε τον αϊχμάλωτό του από τους ώμους και τον έκανε να κατέβη γρήγορα μιά πέτρινη σκάλα. Έφθασαν στα υπόγεια. Κατέβηκαν μιά άλλη ακόμα σκάλα και θρέθηκαν στην φυλακή του πύργου που είχε να χρησιμποιηθί έναν ολόκληρο αιώνα. — Έδώ! είπε ο Ζεμπριάν.

Η κλειδωνιά δουλεύει ακόμα και τα κάγκελλα είναι γερά. Θα κλείσουμε μάλιστα για περισσότερη ασφάλεια όλες τις πόρτες της επικοινωνίας που είναι από ξύλο θαλανιδιάς και περασμένες με σίδερο... Είθετε σαν στο σπίτι σας, κύριε Ρόγκμπυ... Ώρεσθούρ!

Κι' έκανε μεταβολή, ενώ ο Γιάν φυλάκιζε και κλείδωνε τον έκδοισή που ρόγγαζε από τρόμο και ζητούσε χάρη.

Τό σκοτάδι κι' η σιωπή των τάφων απλώθηκε σε λίγο μέσα στο πένθιμο υπόγειο.

Ο κ. ντέ Ζεμπριάν είχε φέρεϊ άπλως τό δάχτυλό του στα χείλη του κι' είχε κυτάξει τον Γιάν με σημασία... Αυτό έφθανε. Ο άπεσταλμένος του Ζακόμπ υπορούσε να ζήση, ή να πεθάνη ή να σαπίση μέσα στα θεμέλια του παλιού πύργου, ο Βρετόνος ύπνρέτης δέν θάλεγε ούτε λέξη.

Μά αυτός ο Ζεμπριάν τί θά έκανε; Για την ώρα είχε υπερισχύσει ή ίδιουσγκρασία του γέρου κυνηγού και μέσα σε κάθε κυνηγό υπάρχει κι' ένας λαθροθήρας. Τό επικίνδυνο άγρίμι είχε πέσει μέσα στην παγίδα και τό είχε πιάσει.

Μά τώρα ήταν μέσα στη θιθλιοθήκη του, ανάμεσα στ' άριστουργήματα της φιλοσοφίας με τό όποια έτρεφε τό μισάνθρωπο πνεύμα του. Ύπηρχε εκεί, μεταξύ των άλλων και τό «Πνεύμα των Νόμων» του Ρουσό.

Τί θά έκανε τον αϊχμάλωτό του;

Νά τον θανατώση; Αυτό ούτε τό σκεφτότανε πειά... Η πρώτη μανία του είχε περάσει.

Τρεις λύσεις του έμεναν:

1) Νά διαπραγματευθί με τον Ρόγκμπυ. Μά την λύση αυτή την απέκρουε, γιατί του φαινόταν τρομερό να υποστή έναν τέτοιο έκδοισμό. Θά ήταν για τους Μονφόρ, όπως και γι' αυτόν μιά καταστροφή έπαίσχυντη και ταπεινωτική.

2) Νά παραδώση τον άθλιο στις άρχες ή να του αποδώση την έλευθερία του. Μά και με τον ένα τρόπο και με τον άλλο, θά προκαλούσε τό σκάνδαλο...

3) Νά κρατήση τον αϊχμάλωτό του. Μά κανείς δέν έχει τό δικαίωμα σε μιά χώρα πολιτισμένη ν' άπένεμη μόνος του δικαιοσύνη...

Ώστόσο ο κ. ντέ Ζεμπριάν κατέφυγε στην τρίτη αυτή λύση, ως ότου να θρη άλλη καλλίτερη.

Η άγάπη του για τους Μονφόρ ήταν πολύ μεγάλη.

Γι' αυτό, ή ντροπή τους θά τον πλήγωνε περισσότερο από την δική του ντροπή.

Όσο για την περιουσία τους, ήταν έτοιμος να την υπερασπίση όπως και την τιμή του.

Κι' επί πλέον ο Ζεμπριάν, ή «άγρια άρκούδα», όπως τον έλεγαν, είχε κατά θάθος, παρ' όλη την εκκεντρικότητά Ρίτα, τη θετή του κόρη...

Όπως να είχε έρωτευθί κι' εκείνος άλλοτε και να είχε κάποιον έρωτικό ρομάντσο που τό κατέστρεψε ή μοίρα ή κάποιον δικό του λάθος... Ναι! ή άλλη-θεια ήταν εκεί.

Όταν ήταν νέος, είχε έρωτευθί την άναγνώστρια της μητέρας του, κι' ένας μουστικός δεσμός έπακολούθησε. Μυστικός; «Ω! όχι για πολύν καιρό, γιατί αγαπιώντουσαν πολύ...

Οι άσχημοί γονείς του που ήξεραν ωστόσο πόσο ξεροκέφαλος ήταν, ο γυιός τους, άναγκάστηκαν να καταφύγουν στη διπλωματία και τον έστειλαν μ' άποστολή στο έξωτερικό.

Όταν ξαναγύρισε, άλλοιμονο! ή ώραία του είχε φύγει. Το έβλεπαν πώς είχε

θρη καλλίτερη θέσι και την έλπιδα να συνάη ένα τιμίο γάμο.

Η άλληθια όμως ήταν ότι ή δυστυχισμένη κοπέλα είχε διωχθί κακην κακώς από τον πύργο, πράγμα που ο έρωτευμένος τό έμαθε πολύ άργά!

Ο Ζεμπριάν, τρελλός από πόνο και άπελπισία μπρός σε μιά τέτοια πρόδοσία, θέλησε στην άρχή ν' αυτοκτονή. Έπειτα έκανε χίλιες τρέλλες τών όποιων άσπόμενι ανένεια ήταν ότι αυτό τό παιδί τό φρόνιμο, τό στασιακό και ταχτικό σκόρπισε τη μεγάλη πατρική περιουσία του στα γλέντια, στις διασκεδάσεις και στη χοροπαίδια.

Σχεδόν κατεστραμμένος, ξαναγύρισε και έφθηκε ξανά στον Κέν - Άθεν, ζώντας σαν κουκουβάγια στον πύργο του, τό μισοερείτωμένο.

Σιγά-σιγά κατώρθωσε ν' άνακτήση πάλι ένα μέρος της περιουσίας του και να επισκευάση τον πύργο του. Δι' συναστρεφόμεν κανένα έκτός από τον παλιό του φίλο και συμμαθητή Μονφόρ - Κεραντέκ, που ήταν κι' αυτός μανιωδης κυνηγός.

Πράγμα παράδοξο! Τό αντίκρουσμα της Ρίτας είχε κάνει ένα θαύμα στον Ζεμπριάν. Άγολάθανε μάλιστα την ύποπτη ύλη στην άσχημη μαρκήσιο, ο όστις εύρισκε συχνά ότι ή Ρίτα δέν είχε τη θέσι της στον πύργο και ζήτοσε την συμβουλή του παλμού του συντόρου.

Νά δώση τη Ρίτα άπ' τον πύργο!...

Ο Ζεμπριάν όχι μόνο τό εύρισκε άπάσθωπο αὐτό μ' κι' επέπληττε τον μαρκήσιο γιατί άπλως τό σκεπτόταν ν' έτσι στο τέλος ο μαρκήσιος, όχι μόνο άνέχθηκε τη Ρίτα στην κατοικία του, μά κι' άρχισε να την αγαπά...

Κι' όλ' αυτά ο Ζεμπριάν τά έκανε, γιατί τό πρόσωπο της Μαργαρίτας του θύμιζε ένα άλλο πρόσωπο άληθινό... Κι' αυτός ήταν επίσης ο λόγος που είχε προσφέρει τόσο πρόθυμα να υιοθετήση την μνηστή του Ριέ, της όποιος εύνοιας έτσι την πρώτη και μοναδική της άγάπη.

Μετά τον θάνατο του γέρο μαρκησιού Ζάν, είχε πάρει από την μαρκησία τά λιγοστά χαρτιά της Μαργαρίτας που θριασκόντουσαν στην κατοχή του και που θά του χρειάζοντουσαν για την ύπόθεσι της νέας.

Τό έπώνυμό της Άρνόλντ του έκανε έντύπωση... με τό έπώνυμο αυτό είναι τόσο κοινό.

Ώστόσο στάθηκε σαν κεραυνόπληκτος μπρός στα άδυστα του πατέρα της: Ζ ά ν - Φ ρ α ν σ ο υ ά (Γουάντ - Φραγκίσκος).

Άκριβώς κι' ή άναγνώστρια της μητέρας του άνηγόταν 'Ι ω ά ν ν α - Φ ρ α γ κ ί σ κ η ' Ά ρ ν ό λ ν τ!

Παράδοξη συνωνυμία!

Καταταραγμένος, άναστατωμένος, ο κ. ντέ Ζεμπριάν ήγε κι' έψαξε στα παλιά ληξιαρχικά θιβλία του δημαρχείου κι' εκεί έβηκε χωρίς δυσκολία αυτό που ζήτοσε, δηλαδή την πράξη της γεννήσεως του δυστυχισμένου πατέρα της Ρίτας.

Ο Ζάν - Φρανσουά Άρνόλντ είχε γεννηθί έξη μήνες μετά την άναχώρησή του για τό έξωτερικό.

Η μητέρα του είχε πεθάνει στο νοσοκομείο και είχαν δώσει στο παιδί της τά ονόματά της και τό έπώνυμό της μαζί με την ύποσημειώσει: Π α τ η ρ " Α γ ν ο σ τ ο ς

Κατόπιν τό όρφανό, τό νόθο μεγάλωσε στο όρφανοτροφείο.

Ο Ζεμπριάν με δυσκολία έπήγε τώρα τους λιγμούς του και τά μουγκρίσματα της μανίας του καθώς τό θυμάται αυτό. Έφθανε μέχρι του σημείου να καταριέται τους άδύους τούς γονείς του...

Θέε μου! Η φίλη του είχε πάει στο νοσοκομείο για να φέρη στον κόσμο τον καρπό του έρωτός των και για να τον βάλη εκεί, ενώ ο ίδιος ταξίδευε στο έξωτερικό...

Τί έγκλημα και τί τύψεις!...

Και δέν μπορούσε να έπανορθώση ποτε... Ο γυιός του, ο Ζάν - Φρανσουά Άρνόλντ είχε πεθάνει κι' αυτός έτος, γοζικώντας...

Τό μόνο που μπορούσε να κάνει τώρα ήταν να σώση την τιμή της Μαργαρίτας, της κόρης του παιδιού του, της έγγονής του...

(Ακολουθεί)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ..

Αγοράζουμε εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμάς, εις τιμάς διπλάσιών των θιβλιοπωλών, παλαιά θιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, έστω και εις φύλλα, πρό του 1900. φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, εικόνας, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρωμή άμεσας, άπόλυτος έχεμύθεια.

Πληροφορίες κ. Χ. Σταματίου, γραφεία «Μπουκέτο». Κήπος Κίλων θιμώνας, 3-8 μ. μ. καθ' έκαστην κατ'άς Κυριακάς.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ

ΥΡΙΖΑΝ άπ' τον περίπατο και περνούσαν μπροστά άπ' τό μεγάλο χρυσοχοείο που ήταν πάνω στον δρόμο που ώδηγούσε στο Καζίνο. Η νεαρή χορεύτρια, ή Γιολάντα που την είχε γνωρίσει σ' ένα μιουζικ-χάλ στο Παρίσι και την είχε συνοδεύσει στην κοσμική αυτή λουτρόπολη, τον τράβηξε ως τό χρυσοχοείο και σταματώντας μπρός στην θύρινα, θαύμασε ώρα πολλή ένα υπέροχο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο και όλόλαμπρο μπριγιάντι. Άνατέναξε ύστερα θαυμάσια και ψιθύρισε αρκετά δυνατά, όμως για να την άκούση ο Ζάν Βέρκι:

— Τί θαύμα! Τί έξαίσιο δαχτυλίδι!

Πόσο ευτυχισμένη θάμουναι, αν μπορούσα να τό άποκτήσω!...

Ο Ζάν Βέρκι όστόσο περιωρίσθηκε να την θεσπιάση ότι τά μάτια της ήταν πιο λαμπρά από όλα τά μπριγιάντια του κόσμου, προσθέτοντας ότι ή άγορά του δαχτυλιδιού θά ήταν ένα είδος έγωϊσμού, ένα είδος έκδικήσεως στα άθια μπριγιάντια, τά όποια μπροστά της θά φαινότουσαν πολύ λιγώτερο λαμπερά.

Η Γιολάντα άκούσε με μορφασμό περιφρονήσεως τά κοπιμήντα του συνοδού της, μά δέν μιλήσε. Ώστόσο άπ' εκείνη την ημέρα δέν έκρυβε την δυσάρεσκειά της προς τον Βέρκι.

Ο Ζάν Βέρκι θάλεποντας την στάσι της Γιολάντας κατάλάβαινε ότι έπρεπε να της χάριση τό δαχτυλίδι, μά δέν τό άποφάσισε. Μά χάριση ένα τόσο πολύτιμο δαχτυλίδι στην γυναίκα αυτή, που δέν του είχε χάρισει ούτε ένα φιλι τόσον καιρό; Όμως μιά μέρα άδελά έσυρε τά θήματά του ως τό χρυσοχοείο και ενώ ή καρδιά του χτυπούσε μέχρι διαρρήξεως, πέρασε τό κατώφλι του. Πνιγμένος μέσα σε ιδρώτα, συμφώνησε, πλήρωσε και πήρε τό δαχτυλίδι.

Όταν τό θράδυ, έχοντας στην τσέπη του γελέκκο του τό πολύτιμο κόσμημα, πήγε στο καζίνο, τον είχε κυριεύσει άπερίγραπτη συγκίνηση. Η σκέψις ότι θά του δυνόταν τώρα ή εύκαιρία να συγκινήση επί τέλους την Γιολάντα, κυριαρχούσε σ' όλο του τό είναι και προκαταβολικώς έσπηνε με τον νού του όνειρευτούς πύργους ευτυχίας.

Ήταν χωρίς ακόμα και ή Γιολάντα δέν είχε φανή. Ο Βέρκι κάσε σε μιά γωνιά και με ψυχραιμία κατέστρωσε τό σχέδιο της δράσεώς του και έτοίμασε τά λόγια με τά όποια θά συνώδευε την προσφορά του δώρου.

Κατόπιν μπήκε στην αίθουσα της ρουλέττας όχι για να παίξη, μά με την κρυφή έλπίδα να συναντήση εκεί την Γιολάντα. Δέν τον τράβουσε ούτε ή ρουλέττα, ούτε τό χαρτοπαίγνιο.

Δέν ήταν άπ' εκείνους τούς τύπους που με ένα φράγκο θέλουν να κερδίσουν εκατομμύρια. Ηξερε καλά ότι στα παιγνίδια αυτά την έλπίδα του κέρδους συνοδεύει πάντα ο κίνδυνος της χασούρας και της οικονομικής καταστροφής. Την περιουσία του την είχε κερδίσει με την εργασία του και με τις οικονομίες του που ξεπερνούσαν τά δικά της ταγκουνιάς. Είνα θυσίασε όλες τις άπολαύσεις της νεανικής του ζωής για ένα ιδανικό: Νά γίνει πλούσιος!

Όστόσο μη θριασκοντας την Γιο-

Η Γιολάντα

ΤΟΥ ΑΡΠΕΝ ΩΓΚΥΣΤΕΝ

λάντα και για να σκοτώση τις πληκτικές ώρες της άναμωνης, πλησίασε τό τραπέζι της ρουλέττας κι' έβαλε μερικά εκατοστάρικα σ' έναν αριθμό. Η τύχη τον εύνόησε και έκέρδισε 5-6 χιλιάδες. Μάζεψε τά κέρδη του και άπομακρύνθηκε άνάδοντας ένα πούρο Άθίνας. Πέρασε στον μπουφέ και ζήτησε ένα κοκτέιλ.

Η άδράνεια τον εξενεύριζε. Δέν ήταν μαθημένος να περνά τις μέρες του τεμπελιάζοντας στα κοσμικά κέντρα και ξεθεύοντας τά χρήματά του, χρήματα κερδισμένα με τον τιμίο ιδρώτα του, εκεί μέσα. Ήταν σχεδόν μετανοωμένος για την έλαφρότητά του, μά θυμήθηκε τά ώραία μάτια της Γιολάντας και παρηγορήθηκε. Με τά δάχτυλά του κατόπιν φαχούλεψε άπ' όζω την τσέπη του γελέκου του, όπου θριασκόνταν τό μπριγιάντινο δαχτυλίδι μέσα στην θήκη του και χαμογέλασε ίκανοποιητικά με την σκέψη πως τό μαγικό κόσμημα που θά έφερνε την χορεύτρια στην άγκαλιά του θριασκόνταν εκεί. Ώστόσο τό χαμόγελο έσβυσε γρήγορα στα χείλη του, γιατί ένιωσε ένα παράξενο συναίσθημα, ένα είδος φόβου. Σφίχτηκε ή καρδιά του και άρχισε να χτυπά δυνατά από την συγκίνηση ενός δέους που πιάνει τον άνθρωπο μπροστά στο μυστήριο. Ζήτησε ένα ούισκι κι' ενώ τό έπινε, έκλεισε τά μάτια του και παραδόθηκε στις όνειροπολήσεις του.

Τόν ξύπνησε μιά φωνή πίσω άπ' τό αυτί του:

— Όνειροπολείτε ή κοιμάσθε, κύριε Βέρκι;

Ήταν ή Γιολάντα που είχε άκουμπήσει τά λεπτά της χέρια στον ώμο του.

— Σείς, Γιολάντα; Με συγχωρείτε που δέν σας αντίληφθηκα!

— Δέν πειράζει... Σηκώθηκε, όστόσο, φίλε μου, να πάμε στην αίθουσα του παιγνιδιού.

— Άν δέν πλήττετε, προτιμότερο να μείνουμε έδω. Ξέρτε, έπαιξα...

— Χάσατε;

— Όχι. Κέρδισα, μά λίγα πράγματα...

— Λίγα! Και θέαται θά κερδίσετε λίγα! Όποιος δέν έχει θάρρος, κερδίζει λίγα. Είθετε πάντα τόσο επιφυλακτικός...

— Δέν μ' άρέσουν ή υπερβολές.

— Κι' όμως... Η υπερβολή είναι ή πιο γλυκιά μέθη για μένα.

— Άλλοίμονο αν όλοι άκεφτόντουσαν σαν και σέ!

— Είμαι θέαση ότι σεις αυτή τη μέση δέν θα την δοκιμάσατε ποτε στη ζωή σας!...

Συζητώντας έτσι πήραν από ένα κοκτέιλ και κατόπιν πέρασαν στην αίθουσα του φαγητού. Ο Βέρκι έγεινε σκυθώπας και δέν μιλούσε καθόλου. Φαινόταν άπορροφημένος ολότελα από σοβαρές έγνοιες. Πραγματικά, είχε προσέξει ότι ή θιολιστής της όρχήστρας φλέετο με την Γιολάντα.

Όταν σηκώθηκαν και έβηκαν, το έξφυγε ένας στεναγμός άνακουφίσεως.

Η νεαρή χορεύτρια τον παρέσυρε στην αίθουσα της ρουλέττας και άναγκασε τον Βέρκι να άκούμηση μερικά χιλιάρικα σ' έναν αριθμό. Κέρδισε, κι' ή Γιολάντα τον άναγκασε να συνεχίση τό παιγνίδι. Ξανακέρδισε, μά πάλι δέν το επέτρεψε ή Γιολάντα ν' άποσυρθί.

Όλα τά κέρδη τά έβηκε στον ίδιο αριθμό. Όταν έληξε τό παιγνίδι, ο Βέρκι είχε κερδίσει ένα μάτσο χαρτονομίσματα των χιλίων και

πέντε χιλιάδων φράγκων.

Σφουγγίζοντας τους χοντρούς θρόνους του Ιδρύτος απ' το μέτωπό του, θύγικε απ' την αβήουσα, παρασύροντας και την Γιολάντα στην πλάξ.

Η νύχτα ήταν ονειρώδης. Μιά λαμπρή σελήνη σκόρπιζε παντού τις ασμένιες αχτίδες της κι ένας γλυκός, ανάλαφρος αέρας έκανε να κινούνται ανεπαίσθητα τα φύλλα των δέντρων. Περιπατούσαν στην άμμουδιά. Ο Βέρκ ήταν μαγεμένος και ικανοποιημένος απ' τον έαυτό του. Πέριμενε την κατάλληλη στιγμή για ν' άρχισι. 'Επί τέλους κάθησαν σ' έναν πάγκο δίπλα-δίπλα, σχεδόν κολλητά. Η γαληνεμένη και ήρεμη θάλασσα, καθώς έπεφταν η αχτίδες του φεγγαριού, έπαιρνε χίλιους-δύο γλυκούς χρωματισμούς, ενώ τα μικρά κυματάκια έδερναν απαλά-απαλά την ακτή. Τό περιβάλλον αυτό ξύπνησε μέσα στην ψυχή του Βέρκ μαζί με τον πόθο και το θάρρος. 'Απλώς το χέρι του αγκάλιασε την μέση της Γιολάντας και την τράβηξε στην αγκαλιά του. Και με μία αυθόρμητη κίνηση της μίλησε στον ένικό:

— Σ' αγαπώ, Γιολάντα! Γ' ψιθύρισε.

Η νέα σαν να μην περίμενε αυτήν την εξομολόγησι, τον κύτταξε με μάτια δλάνοιχτα από κατάπληξι, χαμογέλασε και ρώτησε:

— 'Αλήθεια;

Η συγκινήσεις της θραυδώς, η φαντασμαγορική νύχτα, η σαμπάνια και η ζεστή πνοή της νέας που έσιμιγε με την δική του, τον είχαν άναστατώσει.

— Κύττα, της είπε, αυτό το πήρα για σένα...

Και θυάγοντας απ' την τέπνη του το κουτί με το δαχτυλίδι, το άνοιξε. Η Γιολάντα δεν πίστευε τα μάτια της.

— Θεέ μου!... Ξεφώνισε συγκινημένη.

Ήταν χαρούμενη σαν παιδί. 'Απλώς το χέρι της, έβγαλε το δαχτυλίδι απ' την θήκη του και καταμαγεμένη το κύτταξε. Την ίδια στιγμή άκουσε τον Βέρκ να της ψιθυρίζει:

— Μοι' στοιχίσε μια δλδλκήρη περιουσία. Μά για να κατακτήση κανείς την ευτυχία, πρέπει να δείξη θάρρος και να μην αποφεύγη τις θυσίες...

Η Γιολάντα τον κύτταξε λοξά. Στάθηκε λίγες στιγμές σιωπηλή και κατόπιν με φωνή σκληρή τον ρώτησε:

— Είπατε ότι μου το χαρίζετε;

Ο Βέρκ μη μπορώντας να καταλάβη τον λόγο για τον οποίο είχε πάρει αυτό το αγριωπό ύφος ή Γιολάντα, απάντησε ταραγμένος:

— Βέβαια σου το χαρίζω!... Είναι το δώρο...

— Δώρο, έ! 'Επειδή μ' αγαπάτε μου το προσφέρετε, όχι για σας, αποκλειστικά για μένα; 'Απαντήστε μου...

— Βέβαια, Γιολάντα, σ' αγαπώ. Σου χαρίζω αυτό το δαχτυλίδι που τόσο το επιθυμούσες... 'Ηθέλα να σε κάνω ευτυχισμένη! Τρελλάνομαι για σένα... 'Ελα δώσε μου ένα φιλί!... Ξέρεις, το δαχτυλίδι είναι πανάκριβο! Νά κι' ο λογαριασμός για να με πιστέψης!...

— Καλά το είχα καταλάβει, τον διέκοψε αγανακτισμένη η Γιολάντα. 'Ωστε είναι όχι δώρο, αλλά αμοιβή!...

Με την τελευταία λέξη σηκώθηκε απ' την θέσι της με ύφος αγέρωχο. Ο Βέρκ τα είχε χαμένα.

— Γιολάντα! Γ' ψιθύρισε, δεν με καταλάβατε... 'Ακοβάτε με... Σας αγαπώ...

Της μιλούσε πειά στον πληθυντικό. Δεν είχε πειά το θάρρος να της μιλή στον ένικό. Για να δικαιολογηθί έλεγε ένα σαρό άουιάρτητα πράγματα. Την ικέτευε, την παρακαλούσε, της διηγώταν τη ζωή του, το παρελθόν του, τις δουλειές του. 'Ωστόσο όλα ήσαν μάταια, γιατί η Γιολάντα δεν τον άκουγε. 'Εφευγε χωρίς να του απαντά, χωρίς ούτε καν να γυρίση να τον κυτάξει.

Ο Βέρκ σκέφθηκε πώς αυτό μπορούσε να ήταν γυναι-

κείο καπρίτσιο. 'Ισως να τον δοκίμαζε η Γιολάντα, για να πεισθί ότι την αγαπούσε πραγματικά και ότι δεν είχε την πρόθεσι να εξαγοράση μ' αυτόν τον τρόπο την ελπίά της, αλλά ότι το δώρο της το προσέφερε χωρίς ύστεροβουλία, χωρίς επιδιώξεις και χωρίς συμφέρονια. Μέσα στην παραζάλη του νόμιζε ότι θρήκε την εξήγησι για την μεταβολή της στάσεώς της και για να αποδείξη ότι ήταν απ' εκείνους που θυσιάζουν τα πάντα στον έρωτα, για τον έρωτα τους και μόνο, χωρίς ανταλλάγματα, φώναζε από πίσω της:

— Γιολάντα, σας αγαπώ!... Δεν θέλω τίποτε από σας. Δεχθήτε το δώρο μου κι' εγώ φεύγω άμέσως!

Η χορεύτρια γέλασε δυνατά.

Πώς μπορούσε αυτή, ύστερ' από την πείρα τόσο έων, ύστερ' από τόσες σχέσεις με τους άνδρες να πιστέψη ότι στον εικοστόν αιώνα υπάρχουν τέτοιοι ιδεαλιστές; 'Ηξερε καλά ότι ο ρωμαντισμός πρό πολλού είχε έλξει την θέσι του στον θετικισμό. Γύρισε και με ύφος που δεν επιδέχεται συζήτησι, είπε:

— 'Αφήστε τα αυτά! 'Αλλοι τους πειραματισμούς σας. Μοι' μου δεν μπορεί να έχετε καμμία άπολύτως σχέσι!...

Και συνέχισε τον δρόμο της.

Ο Ζάν Βέρκ την άκολουθήσε, προσπαθώντας με διάφορες επίκλησεις να την εξευμενίση. Αισθανόταν ότι αν έφυγε έτσι θυμωμένη, δεν θα μπορούσε πειά να την έσασί. Και η σκέψις αυτή τον τρέλλαине, γιατί νόμιζε ότι δεν θα μπορούσε να ζή χωρίς αυτήν. Και με την αποφασιστικότητα του απελπισμένου έκανε μια τελευταία απόπειρα:

— Γιολάντα! μούγγρισε, κυττάτε... Νά, εδώ 'είναι το δαχτυλίδι, πάρτε το...

Ορκίζομαι ότι δεν θα ζητήσω τίποτε για ανταλλάγμα! Πάρτε το. Και θα φύγω, θα λείπω, αν θέλετε, απ' την ζωή σας!...

Βλέποντας ότι έκαινη ούτε γύρισε να τον δει, αλλά έπαιχνε το θήμα της, ούρλιασε με σπαραχτική φωνή:

— Γιολάντα! Γιολάντα, γιατί φέρονεσαι έτσι; Δεν καταδέχεσαι το δώρο μου; 'Τότε σταθήτε να διπτε τί θα το κάνω. 'Αν το πετάξω στη θάλασσα, θα πιστέψετε ότι σας αγαπώ;

Και με μία παράφορη κίνηση, σήκωσε το χέρι του και πέταξε το

κουτί στη θάλασσα.

'Ακούστηκε ένας ελαφρό παφλασμός και στο σημείο που έπεσε, το νερό σχημάτισε μερικούς κύκλους...

Μά ούτε αυτή η χειρονομία του συγκίνησε την νεαρή χορεύτρια, ή οποία με ύφος αδιάφορο και με περιφρονητικό χαμόγελο στά χείλη συνέχισε το δρόμο της με γρήγορα βήματα.

Ο άτυχής Βέρκ δεν μπορούσε στην ήλικία που ήταν να σέρνη την ευτραφή κοιλιά του και να την παρακαλούη. Είχε μείνει στη θέσι του και το βλέμμα του είχε καρφαλί στο σημείο που έπεσε το δαχτυλίδι.

Όταν η νέα χάθηκε πειά στην καμπή του δρόμου, ο Βέρκ γδύθηκε και ρίχτηκε στη θάλασσα.

Κολυμπώντας έφθασε στο σημείο που έπεσε το δαχτυλίδι. 'Εκανε μία βουτιά, κατόπιν δεύτερη, και στην τρίτη κρατώντας στο χέρι του το κουτί, έκανε νά θύη στην επιφάνεια.

Μά ένοιωσε ένα όμοδο στ' αυτιά του, ζαλίστηκε και του κόπηκε η αναπνοή.

Είχε πάθει συμφόρησι!...

Ο δυστυχής Βέρκ θρέθηκε την άλλη μέρα το πρσί πινι μένος στην ακτή. Κρατούσε σφιχτά στη χούφτα του το δαχτυλίδι...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτογραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κτλ. και σε ικανοποιητικές τιμές. Πληροφορία κ. Χ Στατιστική «Μπουκέτο», 3-8 μ. μ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ.

Τραγουδώντα/ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μη στενοχωρείσαι

γι' αυτά που γίνηκαν

σήμερα, παιδί μου, είπε

η κ. 'Ενσμπορτ. 'Εν-

νοια σου κι' έμεις θα

πεισούμε τη λαση 'Ενσμπορτ, άμα θα της περάσουν τα

νεύρα της, ότι εσύ δεν φταις καθόλου.

Ο Φίλιππος στάθηκε για μία στιγμή δισταχτικός. Μισά-νοιξε μάλιστα το στόμα του σαν να θέλε να μιλήση... Τό έκλεισε όμως πάλι, έριξε ένα πονεμένο βλέμμα στη μητέρα του, τη φίλησε και πάλι με πολλή τρυφερότητα και θύηκε έξω χωρίς να προσφέρη λέξι.

Όταν έμειναν μόνοι οι δυο σύζυγοι επί μερικές στιγμές ήσαν σιωπηλοί και σκεπτικοί. Πρώτος μίλησε ο κ. 'Ενσμπορτ και είπε:

— Από το ύφος κι' από τους τρόπους του Φίλιππου, υποψιάζομαι ότι κάτι κρύβει, ότι κάτι ξέρει για το έπεισόδιο των ποντικών.

— 'Ωστε τον υποψιάζεσαι και συ σαν την μητέρα σου, είπε ζωηρά η Λαύρα. 'Αλλά πές μου, σε παρακαλώ, πώς είναι δυνατόν τα ποντικά να κοιμούνται μέσα στο κλουβί τους έπάνω και συγχρόνως να τρέχουν κάτω στον διάδρομο. Η μητέρα σου μισεί τον φτωχό τον Φίλιππο και ζητεί κάθε ευκαιρία για να τον κατηγορήση. 'Αλλά να τον υποπτεύεσαι και συ που ξέρεις τόσο καλά τον λαμπρό χαρακτήρα του, αυτό δεν μπορεί να το καταλάβω.

— Σου είπα κατηγορηματικά ότι δεν ξέρει τίποτε γι' αυτήν την υπόθεσι;

— Όχι, γιατί δεν τον ρώτησα. Δεν ήθελα να τον κάνω να πιστέψη ότι τον υποψιάζομαστε κι' έμεις. Τό μόνο που μου είπε είναι ότι τα ποντικά θρισκόντουσαν στο κλουβί τους... Και γι' αυτό είμαι πειά βέβαιη...

— Κι' εγώ δεν άμφισβάλλω, Λαύρα. 'Ας αφήσουμε πειά αυτήν την όμιλία. Σου λέω όμως αυτό: αν άποκαλυφθί ποτέ ότι ο Φίλιππος δεν είπα την αλήθεια θα πέση πολύ από την έκτιμηση μου... Δεν είναι πειά όπως τον νόμιζα κι' ούτε θα τον αγαπώ, όπως τον αγαπούσα...

— Δεν είχε κανένα λόγον να πη ψέματα, απάντησε η κ. 'Ενσμπορτ, αποφασισμένη να υπερασπίση τον Φίλιππο ως το τέλος. Είναι πάντοτε ειλικρινής, λέει πάντα την αλήθεια και πρό πάντων έχει το θάρρος να όμολογή τα σφάλματά του. Μπορεί να του άρέση ν' άστειεύετε καμμία φορά, μά δεν είναι καθόλου, μά καθόλου κακός... Μην άκούς τη μητέρα σου, ή όποια προσπαθεί με κάθε τρόπο να σε κάνει να πάμης πειά ν' αγαπάς τον Φίλιππο... Βλέπω μάλιστα ότι άρχισες ν' αλλάξης κιόλας... Δεν δείχνεις πειά για τον Φίλιππο τό παληό σου ενδιαφέρον...

— 'Ω! τώρα, αγαπητή μου, είπε ο κ. 'Ενσμπορτ, εσύ εισαι άδικη... 'Εγώ δεν άλλαξα καθόλου και αγαπώ τον Φίλιππο με την ίδια πάντοτε τρυφερότητα... 'Αλλά η άγάπη μου δεν με τυφλώνει τόσο ώστε να μη βλέπω και τα ελαττώματά του... Μοι' φαίνεται, παραδειγματος χάριν, ότι του άρέσει λίγο, μά πολύ λίγο, να πειράζη

την Λούση... Νομίζω ότι μπορούμε με καλόν τρόπο να τοδ πούμε ν' άποφεύγη τ' άστειά και τα πιδ άθωά άκόμα, με τό παρακαϊδεμένο αυτό κορίτσι... 'Η μητέρα μου, καθώς είπαε, δεν τον συμπαθεί και τόσο... 'Αλλά θα τον μισήση έτελώς αν κάνει πάλι στη Λούση κανένα τέτοιο άστειο...

— 'Εγώ πάλι νομίζω, απάντησε ζωηρά η κ. 'Ενσμπορτ, ότι τό καλύτερο που έχουμε να κάνουμε για να μη χειροτερεύουν άκόμη πιδ πολύ τό πράγματα, είναι να φύγουμε από δω μία ώρα άρχίτερα. 'Ούτε αυτός θα είναι ποτέ ευτυχισμένος εδώ μέσα, ούτε έμεις... 'Η μητέρα σου τον μισεί και δεν θα σε συγχωρήση ποτέ γιατί τον υιοθέτησες... Θα τό δής!...

— Μην εξάπτεσαι, αγαπημένη μου Λαύρα, είπε τρυφερά ο κ. 'Ενσμπορτ. Μόλις μάθω ότι γύρισε ο πάτερ 'Ιωσήφ, θα φύγουμε άμέσως για την Νέα 'Ορλεάνη. 'Ελπίζω μάλιστα ότι ο ιερέυς αυτός θα μπόρεση να μάς δώση ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τον Φίλιππο και την καταγωγή του.

Η κ. 'Ενσμπορτ δεν απάντησε τίποτε. Και οι δυο σύζυγοι θυβίστηκαν σιωπηλοί στις σκέψεις τους.

Την άλλη μέρα πολύ πρσί, κάποιος χτύπησε πολύ δειλά την πόρτα του ιδιαιτέρου σαλονιού της γηραιάς λαίδης 'Ενσμπορτ.

Εκείνη απάντησε: «'Εμπρός!» και ζαφνιάστηκε πολύ, όταν ή πόρτα άνοιξε και είδε στο άνοιγμά της τον Φίλιππο.

Ήταν ή πρώτη φορά, ποδ τό παιδάκι τολμούσε να πάη στο ιδιαιτέρo διαμέρισμά της και κατάλαβε, ότι κάτι σπουδαίο είχε να της πη.

Ο Φίλιππος ήταν πολύ χλωμός. Μά στο πρόσώπό του ήταν ζωγραφισμένη ή αποφασιστικότης. Διάβαζε κανείς τό θάρρος στην παιδιατική, αλλά και άρρενωπή εκείνη φυσιογνωμία.

— Μοι' επιτρέπετε, κυρία, να μπω μέσα; ρώτησε με φωνή σιγαλή και γλυκεία.

— Μάλιστα, πέρασε! απάντησε ή λαίδη 'Ενσμπορτ πυχρά. Είμαι πολύ άπασχολημένη σήμερα, αλλά θ' άκούσω τί θέλεις να μου πης...

Και εκάθησε με μεγαλοπρέπεια μπροστά στο γραφείο της, εξακολουθώντας ν' άνοίγη τις έπιστολές του πρσίμου ταδρομείου της.

— 'Ηρθα να σας πώ, είπε με κάποια άγωνία και με διασταγμό ο Φίλιππος, ενώ τα βγάουλά του κοκκίνισαν και τό χείλη του άρχισαν να τρέμουν — ήρθα να σας πώ ότι δεν πρέπει να μαλλώσετε τον κύριο Βασέτ. Αυτός πραγματικά δεν ήξερε τίποτε — δεν σας είπα ψέματα... Σας παρακαλώ πολύ να μην τον μαλλώσετε...

— Να μη μαλλώσω τον Βασέτ... Τι σημαίνει αυτό;

— Τι θέλετε να πης;

— Ο Βασέτ έμαθε τί συνέβη, όταν πειά είχαν τελειώσει όλα... Εξακολούθησε ο Φίλιππος, υπερδύοντας διαρκώς τα λόγια του. Είχα κρυφθί χωρίς να τοδ πώ ποτε πίσω από την πόρτα του κελλαιοθ. Δεν με είδε... 'Εγώ ίσως πρέπει ά τιμωρηθώ... 'Αλλά δεν θέλω να τιμωρηθί έκείνος... Φάνηκε πάντα καλός σε μένα και μ' αγαπάει...

— "Α, έτσι; Βλέπω ότι ο κύριος Βασέτ είναι στυννός σου σε όλα τα παιχνίδια που μας παίζεις, είπε η λαίδη "Ενσμπορτ μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο. "Εξακολουθήσε, σε παρακαλώ, εξακολουθήσε... "Ως τώρα δεν κατάλαβα καθόλου τί θέλεις να πής παρά μόνο ότι δεν ξέρεις τίποτε άλλο παρά να κάνεις το σπίτι άνω-κάτω κι' ότι σ' αυτό σε βοηθεί ο Βασέτ...

— Ποτέ δεν με βοήθησε να κάνω τίποτε, κακό ο κύριος Βασέτ! απάντησε με τόνο σταθερό ο Φίλιππος. "Εγώ μόνος μου θέλησα... Θέλησα — ωί αυτό είν' αλήθεια — να κάνω ένα άστείο στη Λούση. Δεν ήθελα να της κάνω κακό... "Όχι! Ποτέ δεν θα έκανα εγώ κακό σ' ένα κορίτσι, έστω κι' αν εκείνο με είχε θάψει... "Αλλά και πάλι δεν νόμιζα ότι θα ήταν έγκλημα αν άφηνα ένα άσπρο πράγματάκι να τρέξει στο πάτωμα για να την τρομάξω λίγο... — "Ωί ώστε τ' όμολογείς; φώναξε η λαίδη "Ενσμπορτ θριαμβευτικά. Καλά το έλεγα εγώ πώς δεν ήταν ποτέ δυνατόν ν' άπατηθί η Λούση μου...

— Πραγματικά, είδε ένα άσπρο πράγμα να τρέχει στο πάτωμα. "Αλλά αυτό το άσπρο πράγμα δεν ήταν κανένα από τα παιδιά του πάτερ 'Ιωσήφ.

— Τι είναι πάλι αυτά τα παιδιά; Δεν καταλαβαίνω τίποτε.

— Τα παιδιά είναι άσπρα ποντικάκια. "Αλλά αυτό που είδε η Λούση ήταν ψεύτικο ποντίκι κι' όχι ζωντανό... Τό έφτιαξα μόνος μου μ' ένα άσπρο πανί. Για ούρα του είχα θάψει ένα σειρήτι μαύρο και για μάτια δυό χάντρες που είχαν πέσει απ' το φόρεμα της Μ α μ ζ έ λ και που τις θρήκα κάτω... Τό έδεσα με μία μακρυνά μαύρη κλωστή, της οποίας κρατούσα τη μία άκρη, και τό άφησα στον προθάλαμο στο μέρος ακριβώς που θα περνούσε η Λούση. Μόλις θά τραβούσα την κλωστή, τό ψεύτικο ποντικάκι θά περπατούσε. "Όταν λοιπόν τό είδε η Λούση, έβγαλε τις φωνές γιατί τό νόμισε για αληθινό... Τό ίδιο νόμισε και ή μίς "Έλλην και τό κυνήγησε με την όμπρέλλα της...

— "Όταν εγώ τό είδα, φοβήθηκα γιατί δεν περίμενα ποτέ πώς ή Λούση θά τρώμαζε τόσο και τράβηξα την κλωστή. "Έτσι φάνηκε πώς τό ψεύτικο ποντίκι τρώπωσε στο κελάρι. Τότε ή Λούση λιποθύμησε, τρέξατε και σείς κι' εγώ άνέβηκα γρήγορα-γρήγορα στο δωμάτιό μου, πολύ λυπημένος γιατί τό άστείο μου είχε τόσο κακό τέλος και γιατί ή Λούση τρώμαζε περισσότερο απ' όσο θά ήθελα... Βλέπετε λοιπόν ότι δεν σάς είπα ψέματα κι' ότι ή Λούση δεν είδε κανένα από τα ποντικά του πάτερ 'Ιωσήφ.

— Τι όποκρισία! Τι πονηρία! φώναξε ή λαίδη "Ενσμπορτ. Κρίμα στα λόγια που μου είπε ο 'Εδουάρδος για την ειλικρινεία σου. "Ωραία ειλικρινεία, μά την αλήθεια!

— Καμμία όποκρισία! απάντησε ο Φίλιππος, ύψώνοντας τό κεφάλι του. "Εγώ δεν είπα κανένα ψέμα. "Η Λούση δεν είδε ούτε τη Βαμπάκνεια, ούτε τη Χιονένια, ούτε κανένα άλλο από τα παιδιά του πάτερ 'Ιωσήφ... Είδε μόνο τό ψεύτικο ποντίκι που έφτιαξα εγώ. Λυπούμαι πολύ που τρώμαξε τόσο, αλλά δεν τό ήθελα... Γι' αυτό σάς παρακαλώ θερμά, να μέ συγχωρέσετε!

— Νά σέ συγχωρέσω! απάντησε με θυμό ή λαίδη "Ενσμπορτ. "Όχι μόνο δεν θά σέ συγχωρέσω, αλλά άπεναντίας θά έπιμείνω να τιμωρηθής πολύ άστυρά. Πρέπει να μάθης επί τέλους, ότι δεν σου έπιτρέπεται να κάνης τέτοια άστεία μαζί μου.

— Πολύ καλά, απάντησε τό παιδάκι. Τιμωρήστε με γιατί μου άξιζει... "Αλλά σάς παρακαλώ μην τιμωρήσετε τόν κ. Βασέτ, γιατί, καθώς θλέπετε, αυτός δεν φταίει καθόλου.

— Δεν έχω ανάγκη να μου ύποδείξει τί θά κάνω και τί δεν θά κάνω. Ξέρω μόνη μου πολύ καλά. Και πρῶτα-πρῶτα θά διατάξω τόν Βασέτ να πετάξη έξω απ' τό σπίτι αυτές τις ά η δ ί ε ς!

— Ποιές ά η δ ί ε ς; Έκανε ο Φίλιππος τρομαγμένος. Δεν πιστεύω να μιλάτε έτσι για τά-παιδιά του πάτερ 'Ιωσήφ. Δεν είναι άηδίες. Είναι πολύ όμορφα, πολύ φρόνιμα και πολύ καθαρά ποντικά. "Εγώ ο ίδιος καθαρίζω τό κλουβί τους κάθε πρωί. "Ωί! σάς παρακαλώ, μην τά διώξετε...

— "Όχι, θά τά διώξω! "Αρκετά ύπόφερα από την ήμέρα που μπήκαν στο σπίτι μου αυτά τά κατάρμενα ζώαρια! Είναι καιρός πια ν' απαλλαγθώ απ' αυτά. Θά τά διώξω και άς γίνη ό,τι γίνη! πρόσθεσε ή λαίδη "Ενσμπορτ γυρίζοντας άπότομα τά νῶτα πρὸς τό παιδί και δίνοντας έτσι τέλος στην συζήτηση.

"Αλλά ο Φίλιππος επέμεινε.

— "Ω, σάς παρακαλώ, κυρία, σάς έξορκίζω, είπε με ίκε.

τευτική φωνή, μην πητε να τα διώξουν. "Εγώ δεν μπορώ να τ' άφήσω να φύγουν. "Ο πάτερ-Ιωσήφ μου τά έμπιστέθηκε. "Ω, σάς παρακαλώ, μη τό κάνετε αυτό!

Και παρασυρόμενος από την συγκίνησή του, ο Φίλιππος έβγαλε τό χέρι του στο μπράτσο της λαίδης, ύψώνοντας συγχρόνως πρὸς αὐτήν τά μάτια του που ήσαν πλημμυρισμένα από δάκρυα.

— "Αφσέ τα αυτά, σε παρακαλώ, γιατί δεν κάνεις τίποτε, απάντησε εκείνη άκαμπτη. Θέλω να καθαρίσθ τό σπίτι μου από αυτό τό μίasma. "Ετελειωσε! Μπορείς τώρα να πηγαίνης.

Και έσπρωξε με θυμό τό χέρι του Φίλιππου. Δυστυχισμένο Φίλιππε! Ποτέ δεν ύπέθετε ότι ή τιμωρία του θά ήταν τόσο σκληρή...

"Η άπόφασις εκείνη τόν έφερε σ' άπελπισία. "Αρχισε τά κλάματα και άνώνοντας τά χέρια του έλεγε:

— "Αχ, τί θά γίνουν! Είναι τόσο άδύνατα πλάσματα! Θά φοβήσουν τά καυμένα! Και τί θά πη ο πάτερ 'Ιωσήφ όταν θά γυρίση και δεν θά έχω να του δώσω τό παιδί του; Του ύποσχέθηκα να τά φροντίζω και να τά περιποιούμαι. Πόσο θά λυπηθώ αν δεν μπορέσω να κρατήσω την ύπόσχεσί μου... Τά φτωχά μου ποντικάκια... Τ' άγαπώ και μ' άγαπούν. Σε λίγο θά φύγουμε, θά γυρίσουμε στην Νέα "Ορλεάνη. "Αφήστε με να τά κρατήσω εδώ ως τότε... Θά σάς τό χρωστώ για μεγάλη χάρι, θά κάνω ό,τι μπορώ για να σάς ελπίστησω... Δεν θά πειράξω ποτέ πια τό Λούση... "Ωί! σάς παρακαλώ... Είμαι εύτυχισμένος πολύ, αν μου επιτρέψετε να τά κρατήσω.

"Εξαφνα ή λαίδη "Ενσμπορτ άνατρίχισε. Πετάχθηκε άπότομα από την καρέκλα της και προσέλωσε τά θλέμματά της στο παιδί καταταραγμένη και κατασυγκινημένη.

Θά μπορούσε να πη κανείς ότι μερικοί τόνοι της ίκεναιτικής φωνής του Φίλιππου είχαν περάσει την καρδιά της. Της θυμίζαν άλλους τόνους που είχαν άνηχήσει σ' αυτά της πρὸ πολλῶν χρόνων κι' έξέφραζαν την λύπη ενός έλου παιδιού.

"Ο θυμός της πέρασε άμέσως. "Αφσονα δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια της. Και παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε για να διατηρήση την ψυχραιμία της, ή φωνή της έτρεμε, καθώς είπε στον Φίλιππο:

— Καλά, ήσυχασε! "Αφοϋ άγαπάς τόσο τά συκαμένα αυτά ζῶα, κράτησε τα. "Αλλά μη μου τ' άναφέρης πια στο Λούση... "Ελα, σκεύησε τά μάτια σου και πηγαίνε στο δωμάτιό σου...

— "Ωί! σάς εύχαριστώ! φώναξε γεμάτος χαρά ο Φίλιππος, ένώ ένα χαμόγελο φώτιζε τό πρόσωπό του... Ποτέ δεν θά ξεχάσω την καλωσύνη σας και σάς ύπόσχομαι να μην πειράξω ποτέ πια τό Λούση, έστω κι' αν μέ πειράξη εκείνη... "Αλλά δεν θά τιμωρήσετε τόν κ. Βασέτ, δεν είπα έτσι;

— Θά ιδῶ... Θά ιδῶ... "Αν και του άξιζε μία τιμωρία θά παραθλέσω πρὸς χάριν σου την διαγωγή του αυτή τη φορά.

Ποτέ ή λαίδη "Ενσμπορτ δεν είχε μιλήσει έτσι στον Φίλιππο. Την στιγμή εκείνη μάλιστα, αισθανθηκε την έπιθυμία να τον άγκαλιάση και να τον σφιξη στο στήθος της. "Αλλά αντίσταθηκε στον πειρασμό και θυγήκε από τό δαμάτω χωρίς να του δώση άλλο δείγμα της άπρόσπτης εύνοιας της.

"Η περήφανη γυναίκα πάλευε ακόμα με την μωτηρώδη δύναμι που την τραβούσε πρὸς τόν Φίλιππο. "Ωστόσο δεν μπόρεσε να μην πη μέσα της:

— Πολύ περίεργο πράγμα!... Πώς με άλλαξε έτσι αυτό τό παιδί! Για μία στιγμή αισθανθήκα γι' αυτό ότι θά αισθανόμουν αν ήταν δικό μου.

KB'

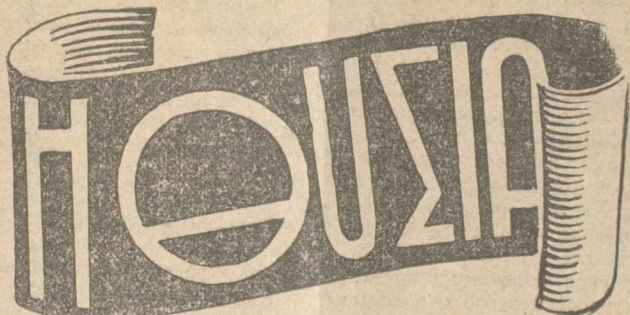
Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

*Ηρθε ο Μάρτιος και πέρασε, αλλά ο κ. "Ενσμπορτ δεν έκανε καθόλου λόγο για τό ταξίδι στη Νέα "Ορλεάνη. Έίχε μάθει από την άπάντησι του πάτερ Μαρτέν, στην έσχατολή που του είχε γράψει, ότι ο πάτερ 'Ιωσήφ δεν είχε γυρίσει ακόμα κι' έτσι δεν έβλεπε τόν λόγο να στείλει.

(*Ακολουθεί)

ΟΥΓΓΕΓΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΧΕΛΤΑ'Ι

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΝΤΑΣ τό σπίτι του ο Ράβας, έτρεμε δόλοκληρος. Πατώντας σαν γάτα στις μύτες των ποδιών του κι' έχοντας τετωμένα σαν λαγώνια τ' αυτιά του, προσέχοντας να μην κάνει τόν παραμικρό θόρυβο, θυγήκε σαν λωποδύτης. "Ο φόβος ήταν ζωγραφισμένος στή μορφή του και θανάσιμη άγωνία τόν έπνιγε. "Ω, σπου να θρεθί έξω απ' τό σπίτι έχυσε έναν τόνο ιδρώτα ο δυστυχής, γιατί ήξερε πολύ καλά τί τόν περίμενε, αν τόν αντίλαμ θάσαν ή άδελφή του ή Βίλμα. Θά τόν έπιανε απ' τόν γακκά και σέρνοντάς τον θά τόν ξανάφανε στο σπίτι. Και ο Θεός έξερει τί θά εξακολουθούσε.

"Ο Ράβας Σάντορ φεύγοντας απ' τό σπίτι, είχε πάρει την άμετάκλητη άπόφασι να μην ξαναγυρίση εκεί ποτέ πια. Πρέπει ωστόσο να πούμε προκαταβολικά δι: δεν άφησε τό σπιτικό, γιατί του άρεσαν ή περιπέτειες. Δεν τόν τραβούσε ή περιπέτεια. "Ο Ράβας έφευγε για έντελώς άλλους λόγους. Δεν μπορούσε πια να άντέχη στην τυραννική κηδεμονία της άδελφής του!

"Όταν πέθανε ο πατέρας τους, άφηκε στον Ράβας και στην άδελφή του Βίλμα σημαντική περιουσία σε ταφλίκια, σε άστικά χτήματα, σε χρεώγραφα και αρκετά μετρητά. Την έσπιχη εκείνη ο Ράβας ήταν μόλις δώδεκα χρόνων παιδάκι. "Η Βίλμα, που ήταν δέκα δόλοκληρα χρόνια μεγαλύτερη του, άνάλαβε την διεύθυνσι και την διαχείρισι της περιουσίας και την κηδεμονία του άδελφού της.

"Η Βίλμα ήταν τύπος αυταρχικός και μοχηρός, ενώ ο άδελφός της ήταν άδυνάτου χαρακτήρος και περιωρισμένης διανοητικότητας. Γι' αυτό στα χέρια της είχε και άνησι παιχνίδια. "Ακόμα και τώρα, που ήταν σαρανταπέντε χρόνων, ή Βίλμα έκονόνιζε την μάρκα και τόν αριθμό των σιγάρων που θά κάπνιζε. Χωρίς την άδειά της, ούτε σ' ένα κινηματογράφο μπορούσε να πάη, ούτε μέ κανέναν φίλο του να συναντηθί. Τόν είχε τόσο πολύ τού χειριζό της ώστε χωρίς την συγκατάθεσί της δεν μπορούσε να άλλάξη πουκαμίσιο!...

"Επειδή ήταν εύπορος, τόν πολιορκούσαν πολλά κορίτσια. "Ενας τέτοιος άντρας, πλούσιος άδούλος, ύποχωρητικός και έλαφρόμυαλος, ήταν ο ίδεώδης σύζυγος για κάθε κορίτσι. "Ομως ή Βίλμα δεν μπορούσε να άνεχθί την παρουσία δεύτερης γυναίκας στο σπίτι, γιατί θά μοιραζόταν ή κυριαρχία της και θά έμειώνετο τό γόνητρό της. Γι' αυτόν τόν λόγο έκανε τά άδύνατα δυνατά για να έμποδισί τόν άδελφό της να παντρευθί.

Για όλους αυτούς τούς λόγους, μόλις θρέθηκε έξω απ' την πόρτα, ο Ράβας έτρεχε σαν κυνηγμένος. Κι' όταν πια θρέθηκε αρκετά μακριά, στάθηκε και πήρε μία θαθεία άνάσα.

* * *

"Ο φίλος του ο Κάρολ τόν ύποδέχθηκε με έκδηλῶσεις χαράς.

— Παρά λίγο να άπελπισθῶ, τού είπε. Φοβόμουν μην τυχόν σε τακώση ή Βίλμα...

"Ο Ράβας τόν έχαιρέθηκε με ύψος κουρασμένο και χωρίς να μιλήσῃ ήθελε τις σκάλες. "Οταν θρέθηκε στο σαλόνι, ρίχθηκε άποκαταμένος σ' ένα φωτέι. "Ο Κάρολ θλέποντάς τον παραγμένο, προσπάθησε να τόν

"Εχουσα εναν τονο ιδρωτα όσο να εγω απ' το σπιτι.

ένθαρρύνη:

— Μην στενοχωριέσαι καθόλου, τού είπε, ή άδελφή σου δεν μπορεί να σε άνακαλώη ποτέ. Δεν μπορεί να ύποπτευθί ότι είσαι εδώ. Σου έτοιμάσα ένα καλό δωμάτιο, όπου θά περνάς ευχάριστα την ώρα σου. Με την διαφορά πώς δεν θά θυγής έξω καμμία είκοσαριά μέρες. Νά καταλάβης ότι εγώ είμαι πραγματικός φίλος σου. "Αν άκούσης τις συμβουλές μου, σε λίγον καιρό τό ζήτημα θά λυθί ριζικά. Τό μερίδιό σου δόλοκληρο θά τό πάρης και θά ζήσῃ στο έξής έλευθερος και θά μ' εύλογής.

"Ωστόσο ο Ράβας εξακολουθούσε να είναι ταραγμένος και δεν έπαυε τό μωρμουρητό του:

— "Όσο σκέφτομαι τό διάδημα που έκανα, τόσο περισσότερο στενοχωριέμαι... "Η κακομοίρα ή Βίλμα πόσο θά άνησυχή τώρα! Δεν θά φαντάζεται ότι είμαι καλά και θά άνησυχή... θά άνησυχή, Θεέ μου!...

"Ο Κάρολ τόν χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— "Άσε τώρα τις άηδίες, τού είπε. Δεν σούφτασαν δηλαδή όσα τράβηξες απ' τά χέρια της τόσα χρόνια; Μην στενοχωριέσαι, φίλε μου, και νάσαι θέσιος πώς καρφι δεν της καίγεται γιατί έφυγες. "Αντίθετα μάλιστα, μέ την έλπίδα ότι δόλοκληρη ή κληρονομία θά περιέλθῃ στην κατοχή της, θά είναι και έξαιρετικά εύχαριστημένη για την φυγή σου!...

— Καλά τά λές, έλα όμως που αυτό, τό πράγμα ύπερβαίνει τις δυνάμεις μου! "Επί τέλους, τι και νάσαι, είναι άδελφή μου...

— "Ελα τώρα, άστα αυτά. Πάμε στο τραπέζι, φίλε μου, να δοκιμάσης τά έξαίρετα κρασιά που σου έτοιμάσα. Πιές κι' εσύ μία φορά μπόλικο κρασί και μη σ' ένδιαφέρουν τά άλλα.

"Όταν πήγαν στην τραπεζαρία, ο Ράβας τά έχασε. Τι πλούσιο τραπέζι ήταν εκείνο! Ποτέ στη ζωή του δεν είχε πρὸ τέτοιο πράγμα. Κρασιά μπρούσικα, ήμίγλυκα, γλυκά, μωσχάτα, μπορντό, άς και σαμπάνια! "Ο δυστυχής, ως τότε, μονάχα κανένα ποτηράκι φτηνό κρασί εύρισκε στο τραπέζι του, γιατί ή άδελφή του δεν έννοούσε να ξεδύνη περισσότερα.

Στρώθηκε, λοιπόν, ο Ράβας στο τραπέζι και έφαγε και ήπιε με την ψυχή του. "Ενώλεσε τώρα τόν κόσμο πολύ διασπρετικό, έβλεπε ότι ύπάρχαν άπολαύσεις που δεν τις είχε άνιρευθί ο δύστυχος. Είχε έχασει πια και την άδελφή του και τό σπίτι του και τά θάσάνά του. Με λίγα λόγια ήταν εύτυχισμένος.

"Εξ άλλου και ο φίλος του Κάρολ ήταν άπόλυτα εύχαριστημένος απ' τόν έαυτό του. Εσπλωμένος τώρα στο κενό της μονολογίας: "Βάλτε με στην έρι αυτόν τόν ήλιο! Δεν τόν άφήνω να τό κουνήση ούτι απ' εδώ, όπου να κασάφει εκείνη την παληόρητην άδελφή του να νική γυναίκα μου. "Αν τό καταφέρω αυτό, τά άλλα είναι εύκολα. "Ας देखί να μέ παντρευθί και εγώ συγυρίσω τόν καλό σου τόν Ράβας. Μία κλωστή σιά νῶτα και να ο ύποφαινόμενος κάτοχος δόλοκληρης της τραπεζίας περιουσίας ενός θάλα και μιας γρηάς στρίγγλας. Και έννοια σου, δεν θά δυσκολευτώ πολύ

νά θάλω στο χέρι την περιουσία».

Και αλήθεια, ο Κάρολ δεν ήταν πρωτόπρεπος στο ζήτημα αυτό. Μέσα στο σχετικά μικρό διάστημα των δέκα χρόνων είχε καταφέρει να παντρευτεί τέσσερες πλούσιες γυναίκες, να φάει τις σεβαστές προίκες τους και να τις πετάξει στους πέντε δρόμους.

Ενώ ο Ράβας Σάντορ που είχε γλυτώσει πειά απ' την τυραννική κηδεμονία της αδελφής του, απολάμβανε στο «φιλόξενο» σπίτι του Κάρολ την ελευθερία του, ο φίλος του δεν άφηνε να κυλάει άδικα ο καιρός. Επισκεπτόταν καθημερινώς την Βίλμα και προσπαθούσε με κάθε μέσο να την καταφέρει να τον παντρευτεί. Φυσικά δεν ήταν τόσο αφέλιος, ώστε να της το προτείνει άμέσως. Ήξερε καλά την δουλειά του. Είχε, βλέπετε, την πείρα της τελευταίας δεκαετίας, στο διάστημα της οποίας είχε τραγανίσει προίκες και προίκες! Στις καθημερινές επισκέψεις του στη Βίλμα δεν άφηνε ευκαιρία να μην κάνει επίδειξη πνεύματος και πλούτου. Ένα μήνα συνεχώς την περιποιώτανε, την πήγαινε καθημέρα στα θέατρα, τις έξοχες και σε κάθε περίπτωση της κολάκευε τον έγωισμό και την ματαιοδοξία.

Στο τέλος του μηνός έκανε μία κρεούσι κι' όταν αντελήφθη πως η πρότασί του δεν θα απορριπτόταν απ' την Βίλμα, της έπρότεινε να γίνει γυναίκα του. Παραμιλούσε στον δρόμο, χειρονομούσε και, αν δεν ντρεπόταν, θα χοροπηδούσε. Έπι τέλους οι κόποι του και η επίμονος προσπάθειός του, έδιναν ευχάριστα αποτελέσματα. Είχε φθάσει η μεγάλη ημέρα να πραγματοποιηθεί το δεινρό του. Σε λίγον καιρό θα γινόταν πλούσιος. Όσο για τον Ράβας, θα τον ξεφορτωνόταν άμέσως κιόλας!

Γύρισε στο σπίτι του. Πρωτοῦ εμφανισθῆ στον Ράβας Σάντορ στάθηκε αρκετή ώρα μπροστά στον καθρέφτη και προσπάθησε να πάρη το κατάλληλο ύφος. Δεν συνέφερε βέβαια να φανῆ τόσο πολύ χαρούμενος, γιὰ να μην υπομιασῇ τίποτε.

— Γεια σου Ράβας, του είπε, μόλις τον είδε. Τὰ συγχαρητήριά μου, αγαπητέ μου φίλε. Ἡ ἀδελφή σου ἐπέισθη νὰ σοῦ παραχωρήσῃ τὸ μερίδιό σου ἀπ' τὰ χτήματα καὶ τὰ μετρητά. Ὡστόσο γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, δὲν πρέπει νὰ σὲ δῇ στὸ μεταξύ, γιατί, μπορεῖ νὰ μετανοήσῃ. Τώρα ξέρεῖ ὅτι θρῖσκεσαι ἐδῶ καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐνοικήσῃ ἀπ' τὴ μιά στιγμὴ σ' ἡν ἄλλη. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, δίνε το ἀπ' ἐδῶ. Καὶ μάλιστα ἐγὼ θὰ σὲ συμβουλεύω νὰ φύγῃς γιὰ δυὸ - τρεῖς μῆνες κ' ἀπ' τὴν Βουδαπέστη. Ἔτσι θὰ ἡσυχάσῃ καὶ τὸ πνεῦμα σου καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κινήσῃ καὶ μερικὰ ταξίδια. Μοῦ δίνεις καὶ μένα τὴν εὐχέρεια νὰ τακτοποιήσω τὸ ζήτημα κατὰ τὸν καλλίτερο τρόπο. Ὅσο γιὰ τὰ ἔξοδα μὴν στενοχωριέσαι. Θὰ σοῦ δώσω μερικές χιλιάδες, ὅσα θὰ σοῦ φτάσουν νὰ ζήσῃς πλουσιοπάρχα κανένα τρίμηνο.

Ὁ Κάρολ πραγματικὰ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν φίλο του. Πῶς νὰ μὴν αἰσθάνεται κανεὶς ὑποχρέωσι στὴν τόση θυσία ἐνὸς φίλου του καὶ πῶς νὰ μὴ δεχθῇ μ' εὐγνωμοσύνη τὴν πρότασί του; Τὸ ἀντίθετο δὲν θὰ ἦταν καθαρὴ τρέλλα!

Μόλις ξεφορτώθηκε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Κάρολ τὸν φίλο του, ἄρχισε ἀμέσως πυρετώδεις ἐτοιμασίες γιὰ τὸν γάμο. Ἐξ ἄλλου αἰζεῖ τὸν κόπο νὰ δῇ κανεὶς τὴν Βίλμα τὶς ἡμέρες αὐτές. Ἡ δυστυχισμένη εἶχε φθάσει τὰ πενηνταπέντε

της χρόνια κι' ἀκόμα δὲν εἶχε γνωρίσει ἄντρα!

Τέλος ἔφθασε ἡ εὐτυχισμένη μέρα.

Ὁ Κάρολ ἔδωσε μιά λαμπρὴ γιορτὴ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του. Ἐδώσε ἀλύττητα, ἀφοῦ σὲ λίγον καιρὸ θὰ γινόταν κάτοχος ὁλόκληρης τῆς τερρατίας περιουσίας τῶν Σάντορ. Ἐπρεπε, βλέπετε, νὰ θαμπώσῃ μὲ τὰ πλούτη τοῦ τὴν ἀνόητη Βίλμα, ὥστε νὰ μὴν τοῦ φέρῃ ἀντιρρήσεις, ὅταν θὰ ζητούσε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν διαχείρισις τῆς περιουσίας της.

Ένα μῆνα ὕστερ' ἀπ' τὸν γάμο, μιά μέρα καθισμένοι δίπλα - δίπλα οἱ σύζυγοι συζητοῦσαν. Ὁ Κάρολ ἐξαπλοῦσε ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῶν διαχύσεών του. Ὁ ἀνέμιος κατὰλληλη τὴν στιγμὴ, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ χαϊδεύοντας τὰς εἶπε μὲ ὕφος ποὺ φανέρωνε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν γυναῖκα του:

— Ἀγαπημένη μου γυναίκοῦλα, δὲν μπορῶ νὰ βλέπω νὰ κουράζεσαι καὶ νὰ αγωνίζεσαι. Λέω νὰ ξεκάνουμε ἐκεῖνο τὸ τοιφλίκι, τὴν «Μπέρτα». Τὸ τεράστιο αὐτὸ χτήμα σὲ διασπολεῖ πολὺ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδέα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα

καὶ συνεπῶς, παρὰ τὴν θέλησί μου, δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ τυραννίσαι, σκέφθηκα πῶς πρέπει νὰ ἀπελαγούμε ἀπ' τὶς ρασαρίες τοῦ. Μὲ τὰ λεφτά ποὺ θὰ πάρομαι πουλώντας τὰ μποροῦμε νὰ χτίσουμε μιά μεγάλη κεντρικὴ πολυκατοικία, τέλειαν ὅλα τὰ κομφορ. Ἄν δὲν φθάσουν τὰ λεφτά, τὰ συμπληρώω ἐγώ. Μοῦ κάνει εὐχαρίστησι νὰ θυσιασθῶ μερικές χιλιάδες χρυσὸν γιὰ τὴν νυμφικουλά μου!

Ἐχεῖς ἄλλως τε κ' ἂν ἔλα ἀγοστικὰ χτήματα. Ἔτσι ἐξασφαλίζουμε ἕνα γενναῖο εἰσόδημα καὶ περνᾷς ζωὴν χαρισμένην.

Ἡ Βίλμα ἀνυστασμένη θαθεῖα. — Ἡ ἰδέα σου εἶνε περίφημη. Κάρολ, μὰ δὲν χωρὶς δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ! — Γιὰ ποιὸν λόγον ἔχεις ἀντιρρήσεις... μπερδέματα μου! — Δὲν ἔχω ἀντιρρήσεις, φίλε μου. Δυστυχῶς εἶμαι

ἀδύνατο αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς... — Ἀδύνατο; — Δυστυχῶς! Διότι... ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες κατέχευον ὅλην μου τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσίαν... Τελευταίον εἶχα χάσει ὑπέρογκα ποσὰ στὸ χρηματιστήριον καὶ ἐγὼ μείνι ἀπένταρη!... Ἄν δὲν σ' ἔστειλεν ὁ Θεός, θὰ ἦμουν τώρα στοὺς πέντε δρόμους!...

Ὁ Κάρολ δὲν τὴν ἀκούγε πειά. Εἶχε κοκκαλώσει ὁ διστυχής.

Μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξί του καὶ ἀντελήφθη πῶς μαζὺ μὲ τὶς ἐλπίδες του εἶχαν ἐξαφανισθῇ καὶ ἡ ἐκονομίες του, σκώθηκε καὶ τραβώντας τὰ μαλλιά του ἐκόμα φεύγει!

J. HEITAI

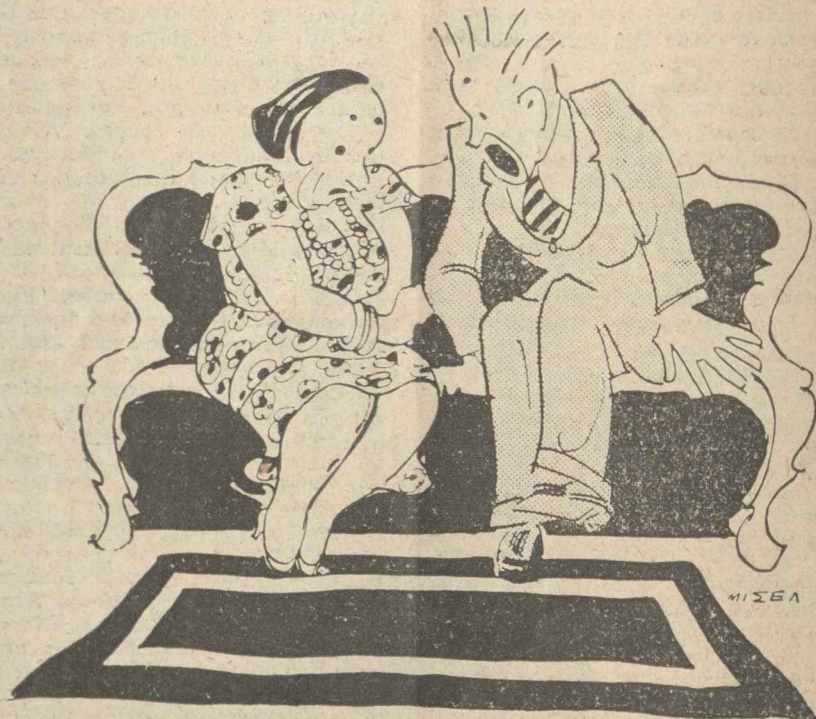
ΟΤΑΝ...

Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς χωρικούς μας πιστεύουν ὅτι

Ὅταν σὲ τρώῃ ἡ μύτη σου, θὰ φᾶς ἔξω.

Ὅταν σὲ τρώῃ ἡ παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ σου, θὰ πάρῃς λεφτά. Κι' ὅταν τὸ δεξιό σου, θὰ δώσῃς λεφτά.

Ὅταν σὲ τρώῃ τὸ πόδι σου, θὰ πάρῃς δρόμο.

Ὁ Κάρολ εἶχε κοκκαλώσει!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Ἐξ ἄλλου, ἕνας ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων δὲν κάνει ποτὲ καλὰ ν' ἀπουσιάζῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἀπὸ τὸν τόπο του. Ἔτσι ξεχνιέται. Αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο ὁ Σαιντ - Μπέθ τὸ ἔγραψε στὸν Μπωντελαίρ, προσθέτοντας ὅτι ἡ ευκαιρία ἦταν καλὴ γι' αὐτὸν γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία τῆς νέας σχολῆς. Αὐτὸ ποὺ ἔλειπε πράγματι ἀπὸ τοὺς νέους ποιητὰς οἱ ὅποιοι αὐτοτιτλοφοροῦντο Π α ρ ν α σ σ ι α κ ο ῖ, ἦσαν ἕνας ἀρχηγός. Ἄν ὁ Μπωντελαίρ ἦταν στὸ Παρίσι, θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ὁ ἀρχηγός αὐτός. Πράγμα παράδοξο ὅμως κ' ἀνεξήγητο, ὁ περήφανος καὶ φιλόδοξος ποιητὴς ἔμενε κουφὸς σὲ ὅλες τὶς προσκλήσεις. Σὲ τί ὠφέλιμο μιά τέτοια ἀδιαφορία, μιά τέτοια ἀτονία; Ὁ Τρουμπά, ὁ ἀφωσιωμένος γραμματεὺς τοῦ Σαιντ-Μπέθ ἔγραφε κ' αὐτὸς σχετικῶς στὸν Μπωντελαίρ κ' ἔλαβε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι:

«Αὐτοὶ οἱ νέοι, οἱ «Παρνασσικοί» δὲν σπερδονται βέβαια ταλέντου, μὰ τί τρέλλες, τί ἀνακρίβειες!... Τί υπερβολές! Δὲν ἀγαπᾷ τίποτε τὰ σὰ παρὰ νὰ εἶμαι μόνος!...»

Ὡστόσο, μετὰ αὐτῶν τῶν νέων, ἦσαν κάποιοι ποὺ δημιουργοῦσε στὴν «Τέχνη», τὸ περιοδικὸ τῶν Παρνασσικῶν, τρία ἐνθουσιώδη ἄρθρα γιὰ τὰ «Ἄνθη τοῦ Κακοῦ». Τὰ ἄρθρα αὐτὰ, ὁ Μαντές, τὰ ἔστειλε στὸν Μπωντελαίρ, γράφοντας τοῦ συγχρόνως ὅτι αὐτὸς εἶχε ὑποδείξει τὶς ἰδέες ποὺ διατυπώνονται σ' αὐτὰ, κ' ὅτι δὲν θέλησε νὰ διορθώσῃ μερικὰ... λάθη διατυπώσεως ποὺ ἀποτελοῦν τὴν... πρωτοτυπία τοῦ συγγραφέως των. Ὁ αὐτὸς εἶναι διασκεδαστικὰ ἄμα ἔχει κανεὶς ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῶν τριῶν αὐτῶν ἁρθρῶν ὀνομαζόταν Παῦλος Βερλαῖν.

Μὰ ἀφοῦ χαμογελάει κανεὶς λίγο μὲ τὴν ἀπλοϊκὴ ματαιοδοξία τοῦ ἀγαθοῦ Μαντές, ἴσως νὰ σκεφθῇ κατόπιν μὲ θλίψη ὅτι ἡ μελέτη τοῦ Βερλαῖν ἔφτανε πολὺ ἀργά πειὰ: πολὺ ἀργά γιὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Μπωντελαίρ ἀνάμεσα στὰ μαρτυρία τοῦ δὲν μποροῦσε ν' ἀποδώσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσι τοῦ θαυμασμοῦ τὴν σημασία ποὺ τῆς αἰζεῖ, πολὺ ἀργά γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ πληγωμένη του καρδιά γὰ θρῆ σ' αὐτὴ μιά παρηγοριά. Εἶναι μιά δδυνηρὴ ἀλήθεια ὅτι ὅλα δέονται καὶ λέγονται, ὅλα προετοιμάζονται καὶ συντελοῦνται μέσα στὴ σύγχυσι μιάς αἰωνίας παρεξηγήσεως. Ὅταν ὁ Βάγκερ γνώρισε τὸν Μπωντελαίρ εἶναι ζήτημα ἀν ὑποψιάστηκε ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμὴ μὲ ποιὸν ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάνει. Ὁ Μπωντελαίρ ἦταν γι' αὐτὸν ἕνας νεαρός θαυμαστής του ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, τίποτε περισσότερο. Καὶ τὴν ἀνά μὲ τὴν σειρά τοῦ ἕνας νέος, ποὺ τὸ γράψιμό του δὲν εἶχε καλὴ σύνταξι κ' ὁ ὅποιος ἔγραφε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μπωντελαίρ ἕνα ἄρθρο, ποὺ ὁ Μαντές, καλλίτερος στὸ συντακτικὸ, λίγο ἔλειπε νὰ τὸ ἀπορίψῃ γιὰ τὸ «κακὸ τοῦ γράψιμο». Κι' ὅμως ὁ νέος αὐτός, ποὺ ἔμοιαζε μὲ σάτυρο καὶ ἡ ἀνάσας τοῦ μύριζε ἀφέντι, ἦταν ὁ ποιητὴς ἀνάμεσα στοὺς στιχοπλόκους, ἀν καὶ αὐτοὶ τὸν θεωροῦσαν ὁμοῖο τους, ἦταν ὁ ἐμπνευσμένος, τὸ ἄστρο ποὺ ἀνέτειλε στὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄλλο — ὁ Μπωντελαίρ — ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι του, ἦταν μὲ μιά λέξι ὁ διάδοχός του.

Γιὰ τὸν Μπωντελαίρ τώρα, ὁ ρυθμός τοῦ χρόνου δὲν ἦταν πειὰ ὁ ἴδιος μὲ τὸν φίλον του καὶ γι' αὐτὸ ἐκείνοι, πλὴν ἀπὸ μῆνες ἐξαφανιζόντουσαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. Αὐτὴ ἡ συμφορὰ δὲν ἄρχισε σὲ μιά ὥρισιμη χρονολογία, μὰ θαυμάσιος δὲν εἶχε καμμία συναίσθησι τῆς μεταβολῆς. «Ε-

πειτ' ἀπὸ μακρυὰς περιόδους ληθάργου, εἶχε ξαφνικὰ ἐξυπνήματα. Ἐρριχνε μιά ματιὰ στὸν ἡμερολόγιό κ' ἀντιλαμβανόταν μὲ τρόμο ὅτι ὅδομάδες πέρασαν. Τότε, κυριευμένος ἀπὸ μιά μεγάλη ταραχὴ, ζητοῦσε νὰ ἐξακερδίσῃ τὸν χαμένο καιρὸ, νὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ στὸ φῶς τὰ αἰσθημάτων του, τὶς ὑποθέσεις του.

Μὲ μιά ξαφνικὴ διαύγεια σὲ κάποια ἀπὸ τὶς ὥρες ἐκεῖνες θυμήθηκε ὅτι ἡ Ἰωάννα τοῦ εἶχε γράψῃ πῶς εἶχε γίνει τυφλὴ. Τὴ λυπήθηκε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά κ' ἔγραψε σ' ὅν Ἀνσέλκετεῦντάς τον νὰ στείλῃ λίγα χρήματα ἐκ μέρους τοῦ σ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη. Ἡ, θιαστική, ἀλληλογραφεῖσε μὲ τὰ πρόσωπα στὰ ὁποῖα εἶχε ἀναθέσει τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συγγραφικῶν συμφερόντων του στὴ Γαλλία: τὸν ταγματάρχην Λεζόν καὶ τὸν Ἰουλιανὸ Λεμέρ. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸ ποιητὴς ἀναζητοῦσε πάντα ἕναν ἐκδότη. Πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶχε κλειθεῖ μὲ τὸν ἐκδότη Ἐτζέλ ἕνα συμβόλαιο διαρκείας 5 χρόνων γιὰ μιά ἐπανεκδόσιν τῶν «Ἀνθῶν» τοῦ Κακοῦ καὶ γιὰ τὸ τύπωμα ἐνὸς ἀνεκδότου ἔργου μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Σπλὴν» τοῦ Παρισιῶ (τὰ Ποιήματα σὲ πρόζα).

Τώρα ὁ Ἐτζέλ, ἀνυπόμονος, ἔγραφε καὶ ἐξανάγραφε στὸν Μπωντελαίρ ζητώντας νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ χειρόγραφο τοῦ «Σπλὴν» μὰ ὁ ποιητὴς δὲν κατάρθωνε νὰ τὸ τελειώσῃ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ θὰ ἤθελε προπάντων ὁ Μπωντελαίρ, ἦταν νὰ θρῆ ἐπιτέλους ἕνας οἶκος σοβαρὸς ποὺ νὰ δεχθῇ νὰ ἐκδόσῃ, ὅχι μόνον δυὸ ἀπὸ τὰ ἔργα του, μὰ τὰ Ἀπαντά του.

Τώρα ποὺ ἡ φριχτὴς του ἡμικρανίαις εἶχαν περάσει, ἔγραφε στοὺς φίλους του στὴ Γαλλία κατηγορώντας τοὺς ὅτι ἀργοῦσαν νὰ τοῦ θροῦν ἐκδότη, ὅτι δὲν ἐνδιαφερόντουσαν γι' αὐτόν. «Τί περὶ μένοῦ ν' ἔγραφε στὸν Λεμέρ οἱ ἀδελοφολίγκαρνιέ, γιὰ νὰ μὴ ἐκδώσουν τὰ ἄπαντά; Ἀς δώσουν τοὺς λαχρίστον μιά ἀπάντησι».

Ἡ μὲ νευρικότητα, ἔκανε τὸ σχέδιον μιάς ἐπιστολῆς μὲ τὴν ὁποία θάπαντοῦσε στὴν ἐπιθεσίαν ποὺ εἶχε κάνει ὁ Ζιλ Ζανέν, μὲ ἄρθρα τοῦ ποὺ δημοσιεύθηκαν στὴ «Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία» ἐναντίον τοῦ Χάνε καὶ τοῦ Μπαρόν.

«Εἴστε ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, ἔγραφε στὸ σχέδιον αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς. Σὰς λυπᾷμαι, κύριε, πρὸς εἴσατε τόσο εὐκολὰ εὐτυχισμένος. Πρέπει ἕνας ἄνθρωπος νὰ πῇ σὲ χαμῆλα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ εὐτυχής».

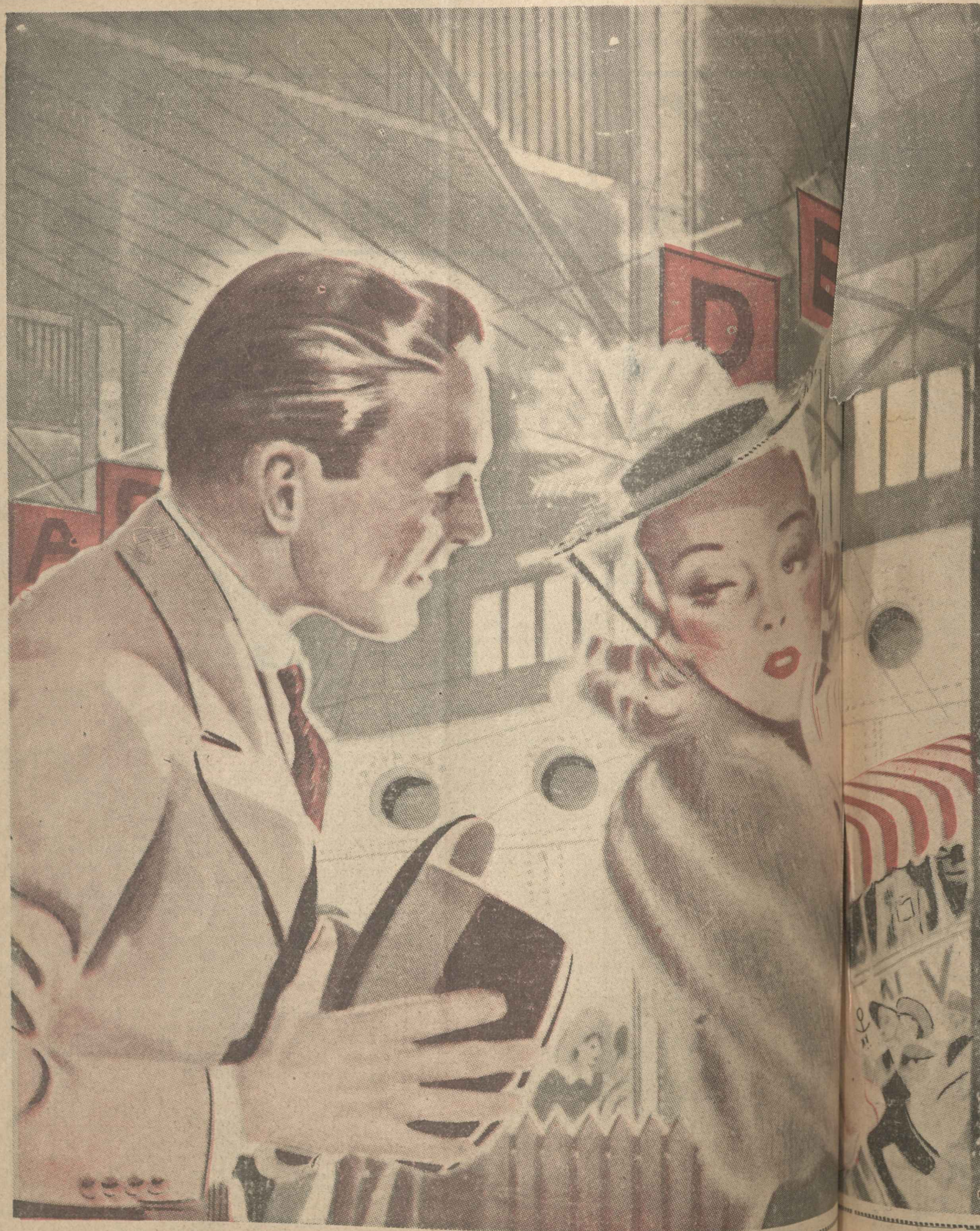
Ἐπειτα, ἄρχιζαν πάλι ἡ νευραλγίες καὶ διέκοπτε πάλι κάθε σχέδιον μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον, ζώντας μέσα σὲ μιά ἀπόλυτη ἀπομόνωσι.

Ἐπὶ ἡμέρας ὁλόκληρες δὲν ἔδωκε καθόλου ἔξω. Ὅταν ὁ Μαλασσὴς πῆγαινε νὰ τὸν θρῆ τὸν εὐρίσκει υπαγιασμένο μὲ τὸ κεφάλι του τυλιγμένο σὲ μιά μουσκεμένη πετσέτα. Ὁ Μαλασσὴς ξεποῦσε στὰ γέλια, βλέποντάς τον ἔτσι, κ' ἔπειτα ἀοχίε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν δική του μὲ κέφι καὶ εὐθυμία. Ὁ Μπωντελαίρ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ δυσκολία. Σὲ λίγο, ὁ Μαλασσὴς, γιὰ νὰ μὴ τὸν κουράσῃ περισσότερο, ἐφευγε νελῶντας πάντοτε.

Μὰ ἐκεῖ κάτω στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτι της, ἡ μητέρα τοῦ Μπωντελαίρ εἶχε σκοτεινὰ προαισθήματα, γιὰ αὐτὴν ἡ σάρκα ποὺ ὑπόφερε, αὐτὴ ἡ ψυχὴ ποὺ ἀγωνίζονταν ἕναν ἕνα μέρος τοῦ αὐτοῦ της.

Δὲν ἔπαυε νὰ γράφῃ ἀπὸ γιὰ τῆς «Εὐαγγέλιος I». Καὶ αὐτὸς, κάθε φορὰ πρὸ ἐσκιζόντουσαν ἡ καταγινεὶς ποὺ μαζευόντουσαν γύρω ἀπὸ τὸ μαυλὸ του, τῆς ἀπαντοῦσε: «Θὰ φύγω τὸν προσεχῆ μῆνα. Πρέπει νὰ τελειώσω τὸ βιβλίον ποὺ γράφω ἐδῶ γιὰ τὸ Βέλγιο».

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΩΣΣΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

ΛΙΖΕΤΤΑ

ΕΪΧΑΝ σταθή στην προκυμαία, μπρός στο μεγάλο θαπύρι, που θάφευγε σε λίγο, 'Εκείνη ώραία, τόσο ώραία, όπως πάντοτε, γοητευτική και λαχταριστή με το κόκκινο φόρεμά της.

'Εκείνος κομψός και γερός άντρας, με κάποια κούρασι όμως στα μάτια, την κούρασι των ανθρώπων που γλέντησαν τον έρωτα με το παραπάνω.

— 'Αν και δεν τους έμεναν παρά λίγα λεπτά ακόμα, ωστόσο δεν μιλούσαν.

Κάτι το θλιβερό κρατούσε σφιχτά κλεισμένα τα χείλη της, κάτι το άνειπωτο πίεζε τις καρδιές των. Ξαφνικά το θαπύρι πλάι τους σφύριξε.

— Έφθασε η σκληρή ώρα.

— Χαίρε ! είπε εκείνος μ' ένα στεναγμό θαθύ, ένα στεναγμό μεγάλης ανακουφίσεως.

'Εκείνη ταραχθηκε.

— 'Οχι, όχι, αγάπη μου, φώναξε, ιη μου λες χαίρε. 'Ωρθουάρ πές μου καλλίτερα.

'Εκείνος κούνησε λυπημένος το κεφάλι του και ξανάπαι.

— Χαίρε !...

— 'Οχι, αγάπη μου !...

— Χαίρε !...

— Λοιπόν... ποτέ πειά ;

— Το ξέρεις χωρίς να στο πω... Χαίρει

— Για πάντα ;

'Εκείνος δεν θρήκε απάντησι καμμία στην παθητική αυτή ερώτησι. 'Ηταν ευχαριστημένος να φύγει, να κόψη επί τέλους εκείνη τη σχέση που διαρκούσε τρία χρόνια και τον είχε κουράσει. 'Αλλ' ένα μυχίο αίσθημα σίκτου τον εμπόδιζε να είναι πολύ σκληρός.

Η στιγμή του αποχωρισμού έφθασε. 'Εκείνος ανέθηκε στο θαπύρι. 'Ακίνητη εκείνη στην προκυμαία, μαζεμένη και κατηφής, με το πονεμένο προσωπάκι της, με το ρόζ φόρεμά της έκλαιγε.

Την είδε και θυμήθηκε ένα γνωμικό ενός φίλου του: «Συχνά στον έρωτα νικά εκείνος που φεύγει».

Έσκυψε ύστερα στην κουπάσχη και της είπε:

— Γιατί να κοπανίζουμε τα ίδια για χιλιοστή φορά ; Δεν έχεις και σύ πεισθή, ότι ο χωρισμός ήταν αναγκαίος ;

'Εκείνη απάντησε με φωνή που μόλις ακουγόταν:

— Ναί. 'Εσύ το ήθελες.

— Και σύ ; Δεν ήσουν λοιπόν σύμφωνη ; Δεν σου έφθασαν αί ταπεινώσεις που υποφέραμε οι αὐτὸν τὸν γάμο μεταξύ τριῶν ;

'Εκείνη σώπαινε.

'Εκείνος πρόσθεσε ότι το θλέμμα της έμοιαζε με τη ματιά έξυπνου και άφωτισμένου σκόλου που τον έδειρεν ο κύριός του.

Ξανακατέθηκε κοντά της. 'Εκείνη σήκωσε το θέλο της για το φίλι του αποχαιρετισμό, όταν ξάφνου μία αϊφνιδία σκέψις την σταμάτησε:

— 'Αγάπη μου, μουρμούρισε με αγωνία, μία παράκλησι ακόμη, αγάπη μου... τη στερνή !

— Τί είναι ;

— Θά χωριστούμε άμέσως. Για πάντα. Ξέρω ότι δεν μ' αγαπάς πλέον. Χάρισέ μου όμως μία ώρα ακόμα. Νά, είναι έντεκα παρά τέταρτο... Δώσε μου τὸν λόγο σου ότι τα μέσάνυχτα θά με θυμηθής. Δεν θά σου είναι πολύ έγχοηητικό, αϊ ;

'Εκείνος γέλασε.

— Πολύ καλά. Δεν θλέπω καμμία δυσκολία σ' αυτό που μου ζητάς. 'Αλλά γιατί το θές αυτό ;

— Μή μ' έρωτάς. Κάνε μου μοιανά τη χάρη. Τα μέσάνυχτα ακριβώς, ένω θά παριδύης, θυμήσου την αγαπημένου σου Λιζέττα.

— Καλά. Σύμφωνοι.

— Δεν θά το ξεχάσης, αγάπη μου ;

— 'Οχι.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ; Αἱ ;

— Ναί. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ναί ! Μά γιατί ; Γιατί ;...

— Νά, γιατί ακριβώς την ίδια στιγμή ἐγὼ θά σκέπτομαι ἐσένα, θά σκέπτομαι π' ὅλην τὴν ἐντασι τῆς θελήσεώς μου, μ' ὅλην τὴν δύναμι τοῦ ἐρωτος. Ποιὸς ξέρει !... 'Ισως τὸ διάστημα θά ξεφανισθῇ μπροστά στη θέλησι κι' ἐμεῖς θά ξανασυναντηθούμε γιὰ μία φορά ακόμα...

— Τί παράξενα πράγματα λές !

— Θά με θυμηθής λοιπόν, αϊ ; ἔχω τὸν λόγο σου ;

— Ναί. Μείνε ήσυχη.

— Θά με θυμηθής με δύναμι, με ὁρμή, με πάθος ;

— Ναί, ναί ! Χαίρε !

— 'Ωρεθουάρ !

Τὴν χαιρέτησε κι' ἔφευγε, χαμογελῶντας ψεύτικο, με ψεύτικο κουράγιο, κρατῶντας τὸ καπέλο σὺν χέρια του.

Μά ἀναγκάστηκε ἔξαφνα νὰ σταθῇ. 'Ενας λυγμός ακούστηκε, ἀφάνταστα πονεμένος.

'Ηταν εκείνη... ἡ Λιζέττα. Τόσο λοιπόν τὸν ἀγαποῦσε !

Τὴ λυπήθηκε, μά δεν ἦταν δυνατόν νὰ γίνη ἄλλοιως. Γύρισε ὥστόσο πίσω καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

καὶ τὴν φίλησε μὲ πάθος.

— Θάρρος, Λιζέττα! Χαίρε!... Μὴν κάνης ἔτσι, καλὴ μου.

* * *
* * *
* * *
* * *

* * *
* * *
* * *
* * *

Μιά μυστηριώδης δύναμις ξανάφερνε στὸ νοῦ τοῦ ἑξάστε-
ρα καὶ χωρὶς οἰκτο τὴν παραμικρότερη, τὴν πιὸ ἀσχημάτη-
λεπτομέρεια ἐκείνου τοῦ ἐρωτικοῦ μυθιστορήματος ποὺ πρὸ
ὀλίγου διέκοψε ἀφοῦ γύρισε μὲ ἀνακούφιση τὴν στερνὴ σε-
λίδα.

Γιατὶ ἐκεῖνοι οἱ στίχοι τοῦ μεγάλου ποιητοῦ δὲν ἔπαυαν
νὰ τὸν καταδιώκουν ;

* * *
* * *

* * *
* * *

Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν ἀκόμα ;
* * *
* * *

Σηκώθηκε κι' ἀνοίξε τὸ φε-
νεστρίνι γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ τὸ
δροσερὸ ἀεράκι τῆς θαλάσσης.

Αὐτὸ τοῦκανε καλὸ.

Ἀνάσανε δυνατὰ κι' ἡ καρ-
διά τοῦ ἀλάφρωσε.

Μὰ μόλις ξαναγύρισε καὶ κά-
θησε σὲ μιὰ πολυθρόνα πάλι
τὸν πλάκωσε θαρεῖα ἡ ἴδια με-
λαγχολία.

— Κι' ὅμως ἔτσι ἔπρεπε νὰ
γίνῃ, ψιθύρισε.

Κράτησε πολὺ αὐτὸς ὁ ἔρω-
τας. Εἶχε γίνῃ σκάνδαλο. Ἐ-
πρεπε νὰ τελειώσῃ περὶ αὐ-
τὸν.

Κι' ὅμως...
Θεέ μου!

Γιατὶ ἦταν τόσο θαρεῖα ἡ
καρδιά του ; Γιατὶ πνιγὸταν ἔ-
τσι, σὰν νὰ θρῖσκόταν κλεισμέ-
νος σ' ἓνα κελλὶ φυλακῆς ;

Κ' οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ κου-
δούνταν πάντα στὸ μυαλὸ τοῦ
γεμάτου θλίψι καὶ ἀρμονίας:

* * *
* * *

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔνα ρολόι σή-
μανε μεσάνυχτα, μ' ἄργους, πένθιμους ἤχους.

Οἱ ἤχοι αὐτοὶ ἔμοιαζαν — τί παράξενο ! — μὲ καμπά-
να ποὺ σημαίνει γιὰ κάποιον θάνατο.

* * *
* * *

Ἀναστένανε πονεμένα καὶ θγάζοντας τὸ μαντῆλι τοῦ
σφόγγισε τὸν ἰδρώτα ποῦ τρεχε στὸ μέτωπό του.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει !

Οἱ νοῦς τοῦ ἦταν στὴ Λιζέττα. Ὅπως τῆς τὸ ὑποσχέθηκε
τῇ θυμῶταν ἐπίμονα, εἶχε συγκεντρώσει ὅλες τὸς σκέ-
ψεις σ' αὐτή. Τὴ σκεφτόταν μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ ψι-
θύριζε τ' ὄνομά της ἀργά, παθητικά:

— Λιζέττα !... Λιζέττα !...
* * *

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ὁ τόσο περήφανος καὶ τόσο μετανῶ-
δης μὲ τὴν ἐλευθερίαν του, εὐχαρίστας θὰ τὰ παραιτοῦσε ὅ-
λα, ὅλα φθάνει νὰ μποροῦσε νὰ ξαναβῇ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ
στιγμὴ μονάχα, τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει.

— Λιζέττα !... Λιζέττα !...
* * *

Ἐάφνου ἀνοίγοντας τὰ μάτια τοῦ τὴν εἶδε καθισμένη

Ἐάφνου ἀνοίγοντας τὰ μάτια τοῦ τὴν εἶδε καθισμέ-
νη μπροστά του στὸ ντιβάνι τῆς καμπίνας τοῦ ἀνάμεσα
σὲ κρίνους !

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΟΤΕ ΘΑ ΤΟΝ... ΕΞΕΒΟΝΤΟ

— Τί τὰ θές, φίλε μου, κακὸ πρᾶγμα νὰ μὴν ἔχῃς πο-
σοῦ λεπτά, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ στενοχωριέταις.
Θάρθῃ κι' ἡ μέρα ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃς ἐπ' ἀμάξης σου
νὰ νοιώθῃς τὴν ἀδεκαρία σου καὶ ποὺ ὅλοι θὰ παρα-
ρίζουν στὸ πέρασμά σου μὲ σεβασμό.

— Τὸ πιστεύεις σοβαρὰ αὐτό ;

— Σοβαρώτατα.

— Καὶ πότε θὰ συμβῇ αὐτό, ποὺ δὲν τὸ γνῶρισα ἐ-
γώ ;...

— Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας σου !...

Η ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

— Καὶ πότε ἀρχίζετε τὰς δι-
ακοπὰς, κ. καθηγητά ;

— Ἀρχίζω, φίλε μου, ἀπὸ τὴν
7 τὸ πρωῒ.

— Καὶ γιατί τόσο καρὶ ;

— Μά, αὐτὴν τὴν ὥρα ἐπὶ-
ραν τὸ τραῖνο γιὰ τὴν ἐξοχὴν
γυναῖκα μου μὲ τὴν πεθερά
μου...

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μιά μέρα ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'
ἀκολουθοῦμενος ἀπ' τοὺς αὐτο-
κούς του, μπήκε στὴν ἐκκλησίαν
τῶν Βερσαλλιῶν τὴν ὥρα ποὺ
ἐψάλλετο ὁ ψαλμὸς « Ἐλέησόν
με ὁ Θεός » ἐπὶ μουσικῆς τοῦ
Λοῦλι.

Ὁ βασιλεὺς ἐγονάτισε καὶ με-
σιὰ τὸν ἐμμήθησαν καὶ οἱ αὐτο-
κίκοι του. Τέλος ἄμα ὁ ψαλμὸς
ἐτελείωσε καὶ ἐσηκώθησαν, ὁ
βασιλεὺς ρώτησε τὸν ἱερεῖα
Γραμόντ, ποῦ ἐστέκετο στὸ
πλευρὸ τοῦ:

— Πῶς θρήνησε τὴ μουσική
αὐτή, ἀγαπητέ μου γέρο - Γρα-
μόντ ;

Καὶ ὁ εὐφυὴς αὐλικὸς ἀπάντη-
θηκε:

— Πολὺ γλυκεῖα γιὰ τ' αὐτό.
Μεγαλειότατε, ἀλλὰ παραπονε-
σκήρῃ γιὰ τὰ γυναικία μου.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ὁ πρὸεδρος. — Ὁμολο-
γεῖς, λοιπόν, κατηγοροῦμενο, ὅ-
τι χτύπησες τὸν μνηστῆρά σου
αὐτὸ τὸ χονδρὸ ραβδί ; Ἐγὼ
νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο ;

Ὁ κατηγοροῦμενος. — Ὁχι, κύριε πρόεδρε,
Ἄρκετό ἦταν τὸ ἔγλο ποὺ τοῦδωκα, δὲν χρειάζεται νὰ
προσθέσω κι' ἄλλο.

μπροστά του στὸ ντιβάνι τῆς καμπίνας τοῦ ἀνάμεσα
κρίνους !

Σιώπαινε, ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς τὸν ἀτένιζαν μὲ ἀπειρη-
γὰπη καὶ μὲ μιὰ ἀφωνή μομφή.

— Ποιὰ εἶσαι ; Γιατὶ εἶσαι ἐδῶ ; Ἐφώνιζε ἐκεῖνος ἀπὸ
τηδῶντας μὲ φρίκη.

Ἀτάραχη ἐκεῖνη ἔεισε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της κι' ἔτσι
τὰ ἐφώνησε χάθηκε, διαλύθηκε σὰν τὴν πρῶτὴν ὁμίλη...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθε ὅτι ἡ Λιζέττα φαρμακώθηκε τὴν
ἔβια ἐκεῖνη νύχτα ποὺ εἶχαν ἀποχωρισθῇ - ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα.

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Ρωσσικόν)

ΕΛΛΗΝ ΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν τοῦ Τι ἔψαλλαν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου οἱ μαινόμενοι ἀντικαποδιστριοί.
Τὸ ἐπίσῳδιο τῆς κορῆς τοῦ στρατηγοῦ Χατζημιχάλη. Οἱ μύδροι τοῦ ποιητοῦ Σούτσου, κτλ, κτλ.

ΕἶΝΑΙ ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς σήμερα τὴ λύσσα
τῶν ἐχθρῶν τοῦ Καποδιστρία, ἐναντίου τοῦ πρώτου
κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος. Ὅταν ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ Κα-
ποδιστρίας θρήκε, ὡς γνωστὸν, ἐρείπεια. Ὁ πόλεμος δὲν
εἶχε ἀφήσει τίποτα ὀρθόν. Ὁ κυβερνήτης « ἀνασκουμπώ-
θηκε » — μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως — κι' ἄρχισε νὰ ἐρ-
γάζεται γιὰ νὰ φέρῃ τὸν τόπο σὲ λογαριασμό. Δὲν μπο-
ροῦσε ὅμως νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πάντας καὶ νὰ ἱκανο-
ποιήσῃ κάθε φιλοδοξία, κάθε ἀπαίτησι. Δὲν μποροῦσε ἀ-
κόμα νὰ συνειννοῖτο καλὰ-καλὰ μὲ τοὺς « ἀνήμερους » καὶ
« ὑπαρτοτοκαπνισμένους ». Ἑλληνας, ποὺ εἶχαν συνηθίσει
στὴν ἀναρχία καὶ δὲν εἶχαν ἰδέα, οἱ πό πολὺ τι θὰ πῇ
Κράτος.

Καὶ δημιουργήθηκε ἔτσι τὸ κόμμα τῶν ἀντικαποδιστριο-
κῶν, τοὺς ὁποίους ἐρέθιζαν καὶ ἐνίσχυαν οἱ ἔξῃ διτλω-
μάται, Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τὸν Κα-
ποδιστρία τυφλὸ ὄργανο τῆς Ρωσσίας, Ρωσοφιλο ὡς τὸ
κόκκαλο.

Ἀν ὁ ἀείμνηστος Καποδιστρίας ἦταν Ρωσοφιλος καὶ
μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ θυσιάσῃ κι' αὐτὸ τὸ συμφέ-
ρον τῆς Ἑλλάδος χάριν τῆς Ρωσσίας, εἶνε ζήτημα ποὺ ἀ-
φορᾷ τοὺς ἱστορικούς. Αὐτοὶ μελετοῦν, κρίνουν, φιλοκοσκι-
νίζουν καὶ ἀποφαινόνται.

Ἡμεῖς θ' ἀναφέρουμε σήμερα ἐδῶ ἓνα ἀνέκδοτο — ἓνα ἀ-
πὸ τὰ πολλὰ — ποὺ δείχνει μέχρι ποιοῦ σημείου εἶχε φτά-
σει ἡ λύσσα καὶ ἡ μανία τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ κυβερνή-
του. Ἐνα ἀνέκδοτο, ἓνα περιστατικὸ ποὺ δείχνει φανερά
ὅτι καὶ μέχρι συκοφαντίας, ὀμῆς καὶ χυδαίας, ἔφθασαν οἱ
ἐχθροὶ τοῦ ἀληθινοῦ μεγάλου Ἑλλήνου πατριώτου.

Γιὰ τοὺς ἐχθρούς του καὶ γιὰ τὸν λαὸ ποὺ δὲν ἤξερε
τὸν κυβερνήτη καὶ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ κρίνῃ, ὁ Καποδι-
στρίας ἦταν κοντὰ στ' ἄλλα, σκληρὸς μέχρις ἀσπλαχνίας,
ἀνήμερος μέχρι σαδισμού !

Ὅταν κατέθηκε λοιπὸν στὴν Ἑλλάδα ὁ Βαυαρὸς συγ-
γραφεὺς Θείρσιος (Thiershe), οἱ ἀντικαποδιστριοὶ τοι-
γαῖαν ἄρχισαν νὰ τοῦ λένε γιὰ τὸν κυβερνήτη ἀ-
φάνταστες θρῖσιες καὶ ἀνατριχιαστικὰς συκοφαντίας.

Εἶνε τόσο σκληρὸς, τὸν ἐπληροφόρουν, ὥστε δὲν σε-
βάστηκε, δὲν λυπήθηκε οὔτε τὴν καυμένη τὴν ὀρφανή, τὴν
κόρη τοῦ στρατηγοῦ Χατζημιχάλη.

Ὁ Θείρσιος — ἔτσι μετέφρασαν παλαιὰ τὸ ὄνομά του —
παραξενεύτηκε. Ἀπόρησε μεγάλως ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ
δίκτυο καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα.

Τοῦ ἀφηγήθηκαν τότε οἱ καλοὶ σου ἀντικαποδιστριοὶ
τὰ ἑξῆς καταληκτικὰ κι' ἀπίστευτα.

Ἡ κόρη τοῦ Χατζημιχάλη, ὠραία καὶ δροσερὴ κοπέλλα,
λίγο καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, μὴ μπο-
ρῶντας νὰ ὑποφέρῃ περὶ τὴ φτώχεια ποὺ τὴν ἔδερνε, ἀπο-
φάσισε νὰ πάῃ νὰ παρουσιασθῇ στὸν Καποδιστρία καὶ νὰ
τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὴν συνδράμῃ μὲ κάθε τρόπο.

Πραγματικὰ, μιὰ μέρα, ἡ ὠραία καπετανοπούλα παρο-
υσίαστηκε στὸν κυβερνήτη καὶ μὲ θορυκωμένα μάτια τοῦ ἐ-
ξιστόρησε τὰ δεινὰ της καὶ τῆς φτώχειας της τὰ μαρτύρια.

Κι' ὁ Καποδιστρίας ;

Ἀντὶ, λέει, νὰ συγκινηθῇ, ἀπλῶς τὸ χέρι του, χάιδεψε
τὴ νέα στὸ μάγουλο καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική μου βοήθεια. Εἶσα νέα
καὶ νόστιμη καὶ μπορεῖς νὰ θγάλης μιὰ χαρὰ τοῦ ψυαί σου.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶνε τόσο τερατῶδες, ὥστε δὲν ἔ-
βριζε τὸν κόπο νὰ τὸ διαψεύσῃ κανεὶς.

Τέτοιο φέροισι εἶνε ἀκατανόητο γιὰ ἓνα ἄνθρωπο, γιὰ
ἓνα εὐπατρίδη, γιὰ ἓνα κυβερνήτη τοῦ ἀναστήματος τοῦ
Καποδιστρία.

Πρόκειται περὶ ὁδωρῆς συκοφαντίας. Ὅσο ὁ κα-
λὸς σου Θείρσιος, σὰν καλὸς ὁμιλῶν καὶ μωροποιοῦς Βαυα-
ρὸς, ἔλαβε τὸ ψέμα αὐτό, πίστεψε στὴ συκοφαντία καὶ ἔλα-
ναφέρει τὸ περιστατικὸ στὸν πρώτο τόμο τοῦ βιβλίου του
περὶ Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖο ἐξέδωκε στὴ Λειψία στὰ 1833.

Υπάρχει ὥστόσο ὁδὸς ἀληθείας στὸ περιστατικὸ αὐτό ;
Ναί. Ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ Χατζημιχάλη ἀναξιοπαθούσα
μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της. Καὶ πῆγε, πραγματικὰ
στὸν Καποδιστρία καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ὁ κυβερνήτης τὴν ἀκούσε προσεκτικὰ καὶ κατόπιν τῆς
ἀπάντησε, ἀνευ θαπείας :

— Εἶσα νέα καὶ μπορεῖς νὰ ἐργασθῇς ἀντὶ νὰ ζητῇς βο-
ήθεια.

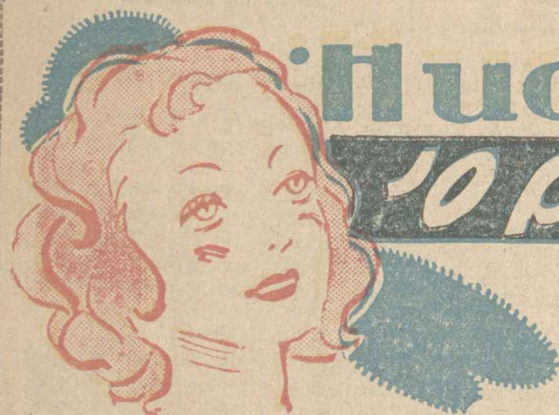
Βέβαια ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ κυβερνήτου δὲν εἶνε καθό-
λου συμπονετικὴ, δὲν δείχνει τρυφερότητα. Μποροῦσε νὰ
δείξῃ κάποια συμπόνοια γιὰ τὴν κακὴν κόρη τοῦ ἑ-
λληνικοῦ στρατηγοῦ.

Μολαταῦτα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε τὸ μεγάλο μαρτύ-
ριο τοῦ Καποδιστρία, τὴν ἐποχὴ αὐτή. Δὲν πρόφθασε νὰ
πατήσῃ τὰ ἑλληνικὰ γυναικὰ καὶ τὴν περιτρογιῶσιν, τὸν
πολιόρκησε, τὸν ἐπνίξε ἓνα μπουλούκι Ἑλλήνων « ἀπαιτη-
τῶν ». Τί ζητοῦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ
ὀρφανὰ ; Ἐνα καὶ μόνον πρᾶγμα: Βοήθεια. Διὰ τὴν Χρή-
ματα. Χρήματα, χρήματα !...

Ἦταν φυσικὸν συνεπὲς νὰ ἔχῃ ἀπαυδῇ, νὰ ἔχῃ ἐκνευ-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 53).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΡ

Η υποπέληλα με το 'ορτανέτο

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Ως δτου φέξη, εξακολούθησε ο Δανιήλ Σαβάν, θά γευ-
ματίσουμε. Μόλις δέ ξημερώση, θά πάρης ύλους τούς δια-
θεσίμους άνδρες σου καθώς και τούς χωροφύλακες του
Σάιντ - Ουέν και θά έρευνήσης πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις
τά περίχωρα του έργοστασίου μὴν τύχη κι' ἀνακαλύψετε
κανένα ίχνος.

— Θά κάνουμε ὅ,τι μπορούμε, κύριε ἀνακριτά. "Εχετε
έμπιστοσύνη στὸν ζήλο τὸν δικό μου καὶ τὸν ἀνδρῶν μου.
Καὶ ὁ ἐπιθεωρητής, ἀφοῦ ὁ γῆκε ἔξω, διευθύνθηκε χωρὶς
νά χάη στιγμή, πρὸς τὸ ἐστιατόριο τῆς κυρᾶς 'Ωμπέν.

— "Ο Δανιήλ ἔμεινε μόνος με τὸν ἀρχηγὸ τῆς 'Ασφαλείας.
— Ξέρω τὴ θαυμαστὴ ὀκυζέρειά σας, εἶπε στὸν τελευ-
ταίο. Σὰς εἶδα νά λύνετε σὲ μερικὲς ὥρες προβλήματα
ποῦ φαινόταντο ἀλύτα καὶ πολλὰς φορές ἀναγκάστηκα
νά καταφύγω στὰ φῶτά σας. Μιλήστε μου λοιπὸν ἐλευθέρως
σὰς παρακαλῶ ἀκούσατε καὶ σεις τοὺς λίγους μάρτυρες
ποὺ ἐξήγησα... Πέστε μου τί βλέπετε σ' ἡν ὑπόθεσις αὐτή;

— Μὲ κάθε εἰλικρίνεια, πρέπει νά σὰς ἀπαντήσω, κύριε
ἀνακριτά, ὅτι, ὡς τὴ στιγμή, δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο ἀπὸ
σκοτάδια. Δὲν μπορῶ νά θαρῶμαι μὲ ὑποψίες κανένα καὶ
ἡ φαντασία μου δὲν κατορθώνει καν νά δημιουργήσῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσις αὐτὴ ἕνα πιθανοφανὲς μυθιστόρημα.
— "Ὅλα μὰς λείπουν. Τίποτε δὲν μὰς δείχνει, ὅτι ἡ ἔρευνες
πρέπει νά κατευθυνθοῦν πρὸς τὸ ἕνα σημεῖο ἢ πρὸς τὸ ἄλ-
λο... "Ο Θεὸς νά δώσῃ νά μπορέσῃ νά μιλήσῃ ἡ Βερονίκη
Σολλιέ, γιατί αὐτὴ μόνον θά μπορέσῃ νά μὰς ὁδηγήσῃ. "Ε-
πίσης καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ ταμίου τοῦ εργοστασίου, ἀν καὶ
ἡ σημασία τῆς δὲν θά εἶναι τόσο μεγάλη, μπορεῖ ἴσως νά
μὰς ὁδηγήσῃ πολὺ. Πρέπει νά περιμένουμε γιὰ νά σχηματί-
σουμε ὁποιαδήποτε γνώμη.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου ἰδέα.
— Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ ἐρώτησι;
— Εὐχαρίστως.
— Σεις ποῦ εἰσαστε φίλος με τὸν Ριχάρδο Μπερνιέρ, θά
μπορήτε νά ξέρετε ἂν, μεταξύ τῶν συναγωνιστῶν του ἡ
τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν σχέσεις μαζί του, εἶχε ἐχθρούς...

— "Εχθροὺς ὁ Ριχάρδος ! φώναξε ὁ Δανιήλ Σαβάν. "Ο-
χι ! "Οχι ! Δὲν εἶχε ἐχθρούς, δὲν μπορούσε νά ἐχθί !...
"Ἦταν ὁ κατ' ἐξοχὴν δίκαιος καὶ τίμιος ἄνθρωπος. "Ἦταν
ἴσως λίγο ἀπότομος καμμιὰ φορά, μὰ εἶχε μεγάλη καρ-
διά...

— Καὶ ὅμως, συχνά τέτοιοι ξεχωριστοὶ ἄνθρωποι εἶναι
ἐκτεθειμένοι στὴ ζήλεια καὶ στὴν ἐκδίκησι τῶν ἄλλων, πα-
ρατήρησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς 'Ασφαλείας.

— Μὰ ποῖος λοιπὸν θά ἤθελε νά ἐκδικηθῇ τὸν Ριχάρδο;
— "Ἰσως κανένας βιομήχανος μανιασμένος ποὺ ἔβλεπε τὴ
μεγάλῃ εὐημερίᾳ τοῦ εργοστασίου του, εὐημερίᾳ ἡ ὁποία,
χάρις στὴν ἐργατικότητα καὶ τίς ἱκανότητες τοῦ Ριχάρ-
δου Μπερνιέρ μεγάλωνε, καθὼς φαίνεται καθημερινῶς...

— Ξέρω ὅτι πολλοί, παραπολλοὶ ἄνθρωποι, ἀπάντησε ὁ
ἀνακριτής, εἶναι μοχθηροί, μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά πα-
ραδεχθῶ ὅτι μιὰ ἀντιζηλία ἢ ἕνας ἐπαγγελματικὸς συνα-
γωνισμὸς προκαλέσῃ τὰ ἀποφινὰ ἐγκλήματα. Τὸ ἐπανα-
λαμβάνω: ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, εἶχε ἀνταγωνιστάς, μὰ
δὲν εἶχε ἐχθρούς !... "Οχι, δὲν πρέπει νά στραφοῦμε πρὸς
αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι.

"Ο ἐπιθεωρητὴς Μπερνιέρ μῆκε ἐκεῖνη ἡ στιγμή καὶ
ἔκοψε τὴν συζήτησι τῶν δύο ἀνδρῶν. "Ανέφερε πὺς ἐπὶ
ῥῆ τὸ ἐστιατόριο τῆς κυρᾶς 'Ωμπέν ἀνοίχτο καὶ πρὸς
πὺς ἡ καλὴ ξενοδόχος τσακίστηκε κυριολεκτικῶς γιὰ τὴν
ἐτοιμότητά τοῦ πρόγευμα ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ ἀνακριτής.

Βγήκαν τότε ὅλοι ἔξω, κλείδωσαν τὸ θυρωρεῖο καὶ ἔβα-
λαν ἕνα σκοπὸ μπροστὰ στὴν πόρτα του. Κατόπιν ὁ Δανιήλ
καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς 'Ασφαλείας, ὁδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν Μπερ-
νιέρ, πῆγαν στὸ ἐστιατόριο τῆς κυρᾶς 'Ωμπέν.

Οἱ ἐργάτες περιμένοντας νά ξημερώσῃ γιὰ νά τεθῶν
διάκρισι τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅπως εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος, ἐπὶ
σκόντουσαν κίολας ἐκεῖ οἱ περισσότεροι.

"Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Μαγκλουάρ κι' ὁ Κλαυδίους
Γκριβὸ.

"Ἡ αὐγὴ, χλωμὴ καὶ γκριζὰ, ἔσκαζε στὸν συννεφιασ-
μὲν οὐρανὸ, ὅταν ὁ Δανιήλ Σαβάν, ἀφοῦ προγευματίσῃ
ναγύρισε στὸ εργοστάσι.

Εἶχε ἐπωφεληθῇ τῆς παρουσίας του στὸ ἐστιατόριο τῆς
κυρᾶς 'Ωμπέν, γιὰ νά ἐξετάσῃ τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγε, τὴν
ἀγαθὴ γυναῖκα. "Ἦθελε νά θεβαιωθῇ πὺς ὅσα θά καταθέ-
σει ἐπιβεβαιώνων αὐτὰ ποὺ εἶχαν καταθέσει ὁ Μαγκλουάρ
κι' ὁ Κλαυδίους Γκριβὸ, πράγμα ποὺ συνέβη πρῶτα.

"Ὅταν σὲ λίγο ξημερώσῃ, ὁ ἀνακριτής μπόρεσε νά πε-
χωρήσῃ λίγο ἀνάμεσα στὰ πλημμυρισμένα στὸ νερὸ ἔσπ-
πια τοῦ καμένου εργοστασίου. "Ἦταν ἕνα θέαμα τραγω-
δικὸ στὴ φρίκη του, ἕνα φύρδην μίγξην ἀπερίγραπτο, μὰ
ἐκὸν χάους.

"Ο Δανιήλ, ὁδηγοῦμενος ἀπὸ τὸν ἐπιθεωρητὴ Μπερνιέρ,
πῆγε ὡς τὴν πόρτα ποὺ ἀνοίγε πρὸς τὸ μέρος τῶν βελ-
μενῶν. "Ἦταν μισοκαμένη καὶ μόλις συγκρατῶνται ἀπὸ
τοὺς ρεζέδες τῆς. "Ἡ κλειδαριὰ ἦταν ἔτοιμη νά πέσῃ καὶ
ἔβιδες, ποὺ τὴν συγκρατοῦσαν, μόλις κρατιῶντουσαν
καμμένῃ ὑλῷ.

Απὸ κεῖ, πῆγαν στὸ μέρος ὅπου ὠρθωνόταν χθὲς ἐκ-
μα τὸ τόσο παραγωγικὸ καὶ πλούσιο εργοστάσι τοῦ Ρι-
χάρδου Μπερνιέρ, ποὺ κι' ὁ ἴδιος ἦταν γεμάτος ζωὴ καὶ
γεία.

"Ο κ. Σαβάν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῶν
προσθεστῶν — ἕνα κοινοτικὸ σύμβουλο τοῦ Σάιντ - Ουέν -
ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν νύχτα εἶχε διευθύνει τίς προσπάθει-
ες γιὰ τὴν κατάσβεσι τῆς φωτιάς, τὸν ρώτησε:

— Μήπως κρυφοκαίει ἡ φωτιά πουθενά;
— "Οχι, κύριε ἀνακριτά.

— Πότε θά μπορέσῃ νά γίνῃ τὸ ξεκαθάρισμα τῶν ἐπ-
πίων;

— "Οχι πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ πρωτὶ. "Ὅλα ἔσβυσαν, μὰ τὰ
τρίμματα θά κρυώσουν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες.

— Σὰς εἶπαν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος κάηκε μέσα στὸν σπώ-
λο, ὅπου ὑπῆρχαν τρία ἄλογα ;...

— Μὰς τὸ εἶπαν, κύριε ἀνακριτά, μὰ δὲν μπορούμε νά
πιστοποιήσουμε τὸ πρᾶγμα. Πρέπει νά περιμένουμε...
Εἶναι ἀδύνατον νά ψάξουμε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ ἔσπ-
πια.

— Ποῖος θά μποροῦσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασία τοῦ
καθαρίσματος;

— Εἰγώ, ἂν θέλετε... Εἶναι ἡ δουλειὰ μου... Εἶμαι
γολάθος οἰκοδομῶν.

— Γιατί ὄχι... Κάμετέ μου ἕναν ἀκριβὴ ὑπολογισμὸν
ἐξοφλήσεως καὶ θά σὰς ἀπαντήσω. "Εξ ἄλλου πρέπει, πρὶν
νὰ τὸ παραμικρὸ, νάρθουν ἐδῶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς 'Ετα-
ρείας στὴν ὁποίαν ἦταν ἀσφαλισμένος ὁ κ. Μπερνιέρ, γιὰ
ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἔκτασι τῆς καταστροφῆς.

— Πολὺ καλά, κύριε ἀνακριτά.

"Ο Δανιήλ Σαβάν διευθύνθηκε πρὸς τὸ θυρωρεῖο, μὴν
στὴν πόρτα τοῦ ὁποῖου μιὰ γυναῖκα θρηνηλογεῖται
μυρισμένη στὰ δάκρυα.

"Ἦταν ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὑπηρετριά τοῦ Ριχάρδου Μπερ-
νιέρ.

νιέρ, ἡ ὁποία φθάνοντας ἀπὸ τὸ Βενσέν, ὅπου εἶχε περάσει
τίς δύο μέρες τῆς πρωτοχρονιάς κοντὰ στὸν γυιὸ τῆς, εἶχε
γυρίσει γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασία τῆς.

"Ἡ Μαγδαληνὴ ἤξερε πὺς ὁ κ. Σαβάν ἦταν ὁ καλλίτε-
ρος φίλος τοῦ κυρίου τῆς καὶ μόλις τὸν εἶδε, ἡ ἀπελπισία
τῆς διπλασιάστηκε.

"Ο ἀνακριτής τὴν ἐπῆρε μέσα στὸ θυρωρεῖο καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νά συνέλθῃς λίγο καὶ νά μοῦ ἀπαντήσῃς, καλὴ
μου Μαγδαληνὴ. Σκότωσαν τὸν Ριχάρδο Μπερνιέρ, πρᾶγ-
μα ποὺ εἶναι συμφορὰ ἀνεπανόρθωτη... θέλησαν νά σκο-
τώσουν τὴν κυρὰ Βερονίκη... ἔβαλαν φωτιά στὸ εργο-
στάσι τοῦ κυρίου σου, γιὰ νά τὸν κλέψουν χωρὶς ἄλλο...

"Εχομε ἐπιταχτικὸ καθήκον νά ψάξουμε νά θροῦμε τοὺς
ἐγκληματίες καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νά συγκεντρώσουμε ὅλες
τίς πληροφορίες ποὺ θά μπορούσαν νά μὰς βοηθήσουν νά
πετύχουμε τὸν σκοπὸ μας.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε, κύριε Σαβάν!... φώναξε
ἡ πιστὴ ὑπηρετρία, τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα δὲν στεῖρευαν.

— "Ἰσως ξέρετε περισσότερα ἀπὸ ὅσα φαντάζεσαι....
"Αφρὲς με νά σ' ἐρωτήσω...

— Εἶμαι ἔτοιμη νά σὰς ἀπαντήσω, κύριε Σαβάν.

— Ἀπὸ πότε λείπετε ἀπὸ τὸ εργοστάσι ;

— Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν στὶς τέσσερες. "Ο κύριος μοῦ ἐπε-
τρέψε νά πάω στὸ γυγιὸ μου καὶ νά μείνω ἐκεῖ ὡς σήμε-
ρα τὸ πρωτὶ. Θά ἔτρωγε τὴν Κυριακὴ τὸ θράδυ στὸ σπῆτι-
σας, κύριε Σαβάν, καὶ θά περνοῦσε καὶ τὴν χθεσινὴ ἡ-
μέρα του κοντὰ σας. "Ετσι μοῦ εἶχε πῇ.

— Καὶ ἔτσι ἔγινε, Μαγδαληνὴ. Μὰ πές μου, ὅταν τὴν
Κυριακὴν στὶς τέσσερες ἔφυγες ἀπὸ δῶ, πῆρες μαζί σου
καὶ τὰ κλειδιά σου;

— "Οχι, κύριε, τὰ ἔφησα στὴ Βερονίκη γιὰ νά κἀν αὐτὴ
τὴν ὑπηρεσία, ὅπως γινόταν πάντοτε ὅταν ἔλειπα ἐγώ.

— Ποιὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ κλειδιά ;

— Τὸ κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας τῆς κατοικίας, τὸ κλειδὶ τοῦ
γραφείου τοῦ κυρίου, καὶ τοῦ διαμερίσματός του στὸ ἀπά-
νω πάτωμα.

"Ο Δανιήλ Σαβάν ἔδειξε στὴν ὑπηρετρία τὸν μαῦρο πί-
νακα με τὰ κλειδιά καὶ τὴν ρώτησε:

— Τὰ κλειδιά ποὺ παρέδωσες στὴ Βερονίκη βρίσκονται ἐκεῖ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἀγγίζοντας με τὸ δάχτυλο
τρία κλειδιά κρεμασμένα στὸ ἴδιο καρφι. Νά τα !

Καὶ ἐτοιμάστηκε νά τὰ ἐκκρεμάσῃ.

— "Αφρὲς τα ! εἶπε ὁ Δανιήλ.

— Γίνεται ὁλοένα πὺς φανερό, παρατήρησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς
'Ασφαλείας, ὅτι οἱ ἐγκληματίαι χρησιμοποίησαν ἀντικλει-
διά...

"Εκεῖνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα τοῦ θυρωρείου ἀνοίξε καὶ ἔ-
βας ἄνθρωπος πελιδνὸς με τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα,
με τὰ μάτια θλοσυρὰ, μῆκε μέσα σὰν τρελλός.

"Ἦταν ὁ Πριέρ, ὁ ταμίας τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ.

Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη παραμόρφωσι ποὺ προσώπου του,
ὁ ἀνακριτής τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— "Ο ἀφέντης δολοφονήθηκε !... Τὸ εργοστάσι κάηκε !..
"Ἡ Βερονίκη τραυματίστηκε !.. τραύλισε ὁ Πριέρ ποὺ ἡ
συγκίνησί του τὸν ἐπνιγε. "Εμαθα πρὸ ὀλίγου τὰ φριχτὰ
νέα !... "ὦ ! πέστε μου ὅτι ὁ κ. Μπερνιέρ δὲν πέθανε !..

Πέστε μου ὅτι θά σωθῇ !...

— Συνέλθετε, σὰς παρακαλῶ, κύριε Πριέρ, εἶπε ὁ ἀνακρι-
τής, καὶ δείχτε, ὅπως ἐγώ, δύναμι καὶ θάρρος. "Αλλοίμονο !
μάθατε τὴν ἀλήθεια !... "Ο φτωχὸς μου φίλος Ριχάρδος
πέθανε καὶ ἡ Βερονίκη δὲν θά ἐπιζήσῃ ἴσως ἀπὸ τὰ τραύ-
ματά τῆς.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! εἶπε ὁ Ταμίας στριφογυρίζοντας
τὰ χέρια του μ' ἀπελπισία. Μὰ εἶναι φριχτὰ δλ' αὐτά ! Εἶναι
τεράτωση !...

— Σὰς περιμένα μ' ἀνυπομονησίᾳ, ξανάπε ὁ Δανιήλ, γιὰ
νά μάθω ἀπὸ σὰς μερικὰ πράγματα ποὺ μοῦ χρειάζονται ἀ-
πολύτως γιὰ νά σχηματίσω μιὰ γνώμη γιὰ τὰ πραγματικὰ
ἐλατήρια τῶν τριῶν ἐγκλημάτων. Καθῆστε λοιπὸν καὶ ἀπαν-
τήστε μου.

"Ο ταμίας Πριέρ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα κλαίγον-
τας.

— Ρωτήστε με, κύριε, τραύλισε, θά σὰς ἀπαντήσω ὅσο
μπορῶ καλλίτερα.

— "Εν πρώτοις πέστε μου σὲ ποιὰ ἐταιρεία ἦταν ἀσφα-
λισμένος ὁ κ. Μπερνιέρ. Πρέπει νά τὴν εἰδοποιήσουμε γιὰ
τὴν καταστροφή.

"Ο Πριέρ ὕψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε
στενάχνοντας:

— "Αλλοίμονο ! "Αλλοίμονο ! Δὲν ἦταν παιὰ ἀσφαλισμέ-
νος...

"Ο Δανιήλ ἀναπήδησε.

— Μὰ εἶναι ἀδύνατον ! φώναξε.

— "Αλλοίμονο ! ξανάειπε ὁ ταμίας. "Ὅτὴ εἶναι ἡ ὁλῆ-
θια.

— Πῶς ! Τὸ χτίριο, τὰ ἐργαστήρια, ἡ μηχανὴ ἦσαν ἄνα-

Ο ταμίας Πριέρ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα κλαίοντας.

σφάλματα 1

— Ναί... "Ω! ήταν ένα μοιραίο, κύριε!... "Ένα μοιραίο τόσο παράδοξο, τόσο απίθανο που δεν μπορεί κανείς να το πιστέψει!... Τί τρομερό! "Η δεσποινίς Άλβινη ή κόρη του αγαπητού μου κυρίου είναι κατεστραμμένη έντελως...

— Εξηγήθηκε, κύριε Πριέρ; ... Δεν σάς καταλάβαίνω...

— Ακούστε, ο κ. Μπερνιέρ ήταν ασφαλισμένος για διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα σε μία αμερικανική εταιρεία. Το συμβόλαιό του έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 1893, δηλαδή προχθές Κυριακή. Έπειδή δεν ήθελε να κάνει νέα ασφαλεία στην εταιρεία αυτή, την ειδοποίησε σχετικώς και απευθύνθη κατόπιν στην «Γενική Ασφάλεια» Παρισίων για να ασφαλισθί σ' αυτήν από 1 Ιανουαρίου 1894 κι' έτσι να μη μείνι ούτε μια στιγμή ανασφάλιστος.

— Λοιπόν;
— Λοιπόν, κύριε, την τελευταία στιγμή ένας επιθεωρητής της «Γενικής Ασφάλειας» έφερε δυσκολίες έξ αιτίας των κινδύνων πυρκαϊάς που υπήρχαν λόγω της γειτνιάσεως του εργοστασίου με το διπλανό του χρωματογραφείο. Έπληθε έτσι καθυστέρησις και μόλις σήμερα έπρεπε να φέρουν στον κύριο τα συμβόλαια για να τα υπογράψι...
— Ωστε δεν είχε ανάλογη ακόμη καμμία υπογραφή;
— Καμμία.

XLIV

— Τι μοιραίο, μα και τί απρονοησία! φώναξε ο Δανιήλ.

— Ναί, μεγάλη απρονοησία, κύριε ανακριτά! απάντησε ο Πριέρ. Μα ποιος μπορούσε να παραδεχθί το ένδεχομένο μιας πυρκαϊάς την στιγμή που καμμία φωτιά δεν ήταν αναμμένη στο εργοστάσιο, ούτε κανένας εργάτης θρικούταν σ' αυτό! Χρειάστηκε ή επέμβασις ενός εγκληματικού λαοβάνου, πρόκειται περί καταστροφής. Δεν μπορούμε να έχουμε καμμία απαίτησι από την εταιρεία με την οποία είχαμε συμβόλαια ως την 31 Δεκεμβρίου και την οποία ειδοποιήσαμε, ότι δεν θα τ' ανανεώναμε... Ούτε κι' από την «Γενική Ασφάλεια» με την οποία δεν υπογράψαμε ακόμα κανένα συμβόλαιο. Έτσι απ' αυτό το εργοστάσιο, που οι εργάτες του πολλαπλασιαζόντουσαν διαρκώς, δεν μένουν πια παρά έρείπια...

Κι' ο Πριέρ πρόσθεσε μ' αγωνία:
— Μα δεν μπόρεσαν να σώσουν τουλάχιστον το Ταμείο, τα βιβλία των λογαριασμών;

— Όχι, δεν μπόρεσαν να σώσουν τίποτε.
— Ο ταμίας πετάχθηκε επάνω σαν να τον τίναξε ελατήριο κι' έκανε μια απελπισμένη χειρονομία. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή απόγνωση.

— Τίποτε! Ξαναείπε με φωνή τόσο πνιγμένη που μόλις ξεχώριζαν τα λόγια του. Τότε το δυστύχημα είναι ακόμα πιο τρομαχτικό και ή καταστροφή της κόρης του προϊστάμενου μου ακόμα πιο πλήρης. Ωστε το χρηματοκιβώτιο;
— Θάφτηκε κάτω από τα έρείπια, απάντησε ο Δανιήλ Σαβάν. Είχε λοιπόν πολλά χρήματα μέσα;

— Όλη την ρευστή περιουσία του κ. Μπερνιέρ.

— Όλη την περιουσία του;

— Ναί, εκτός από μερικές χιλιάδες φράγκα που θρικούσαν στο «Κρεντί Λυοναί», είκοσιπέντε - είκοσιέξη χιλιάδες φράγκα το πολύ.

— Και πόσο ήταν το ποσό που ήταν μέσα στο χρηματοκιβώτιο;

— Πεντακόσιες πενήντα δυο χιλιάδες διακόσια είκοσιπέντε φράγκα, κύριε ανακριτά!

— Είναι δυνατόν!

— Είναι ο ακριβής αριθμός, κύριε. Το Σάββατο βράδυ, αφού κατέπρωσα τον ισολογισμό του έτους, παρέδωσα ο ίδιος στον προϊστάμενό μου τα χρήματα που εισπράξαμε την ημέρα, καθώς και διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα που πήραμε, για διάφορες εργασίες, από το υπουργείο των Ναυτικών.

— Και είσαθε θέβαιος ότι ο Ριχάρδος Μπερνιέρ φύλαξε δλ' αυτά τα χρήματα στο χρηματοκιβώτιό του;

— Τα φύλαξε μπροστά μου, κύριε ανακριτά.

— Ποιά ώρα ήταν;

— Έφτά το βράδυ.

— Μα ήταν τρέλλα να έχη στο εργοστάσιο ένα τόσο μεγάλο ποσό!

— Ο κ. Μπερνιέρ δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, για-

τί την Κυριακή και τη Δευτέρα, λόγω των εορτών, ή τράπεζες ήταν κλειστές. Επρόκειτο να πάη να καταθέσι τα χρήματα αυτά σήμερα το πρωί.

— Τι τρομερή αλληλουχία μοιρών γεγονότων! φέοις ο άρχηγός της Ασφάλειας.

— Ο Δανιήλ Σαβάν είχε θυσιάσι σε σκέψεις.

— Έξαφνα ύστερ' από μια μικρή σιωπή, ρώτησε:

— Ήξερε κανείς ότι το χρηματοκιβώτιό του κ. Μπερνιέρ περιείχε αυτό το χρηματικό ποσό;

— Όχι, κύριε, απάντησε ο Πριέρ, μόνο ο προϊστάμενός κι' εγώ το ξέραμε.

— Είσαθε θέβαιος;

— Ω! έντελως θέβαιος, κύριε. Ήμουν μόνος με την Μπερνιέρ, όταν του έδωσα τον λογαριασμό του τέλους του έτους.

— Ο άτυχής ταμίας ξεχνούσε, ότι καθώς κινούνταν με το Κλαύδιο Γκριθό, του είχε πη ότι είχαν περυσίσει με το χρηματοκιβώτιο μεγάλες ποσότητες των πεντακόσιων χιλιάδων φράγκων κι' ότι μάλιστα το είχε δώσει για να το λήξη τα κέρματα ένα χαρτί απάνω στο οποίο είχε γραμμένο προχείρως τις εισπράξεις και τις πληρωμές της ημέρας.

— Σεις είχατε δεύτερο κλειδί του χρηματοκιβωτίου;

— Ο Δανιήλ Σαβάν.

— Όχι, κύριε. Δεν υπήρχε παρά ένα μόνο κλειδί, που κρατούσε πάντα επάνω του, μαζί με τ' άλλα του κλειδιά, ο κ. Μπερνιέρ.

— Έψαξαν τα ρούχα του κ. Μπερνιέρ; ρώτησε ο ανακριτής, γυρίζοντας προς τον επιθεωρητή Μπερνιέρ.

— Δεν μπορώ να σάς το θεβαιώσω, κύριε ανακριτά! απάντησε ο αστυνομικός. Ούτε εγώ, ούτε κανένας από τα όργανά μου, διαταχθήκαμε να κάνουμε ένα τέτοιο έργο.

— Είναι μια παράλειψις δικαιολογημένη σ' αυτές τις περιστάσεις. Άνεβήτε στην κάμαρα, όπου αναπαύεται το πλοκάμι του Ριχάρδου Μπερνιέρ και ψάχτε τα ρούχα του. Φέρτε μου κατόπιν, ότι θα βρήτε στις τσέπες του.

— Ο Μπερνιέρ ανέβηκε στο επάνω πάτωμα του κτιρίου.

— Ο Πριέρ έμεινε αμίλητος, έκμηδονισμένος. Ο κ. Σαβάν και ο άρχηγός της Ασφάλειας κουνέντιασαν με σιωπή φωνή.

— Ο Μπερνιέρ, έπειτα από λίγη ώρα ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί του ένα πορτοφόλι κι' ένα κρίκο με κλειδιά, τα οποία άποθεσε στο τραπέζι μπροστά στον ανακριτή.

— Ο Δανιήλ Σαβάν πήρε τὰ κλειδιά και δείχνοντας στον Πριέρ, τον παρακάλεσε να του πη ποιά ήταν τα κλειδιά του χρηματοκιβωτίου.

— Αυτό είναι, κύριε ανακριτά, απάντησε ο Πριέρ κι' άνοιξε με την άκρη του δαχτύλου του το πιο μικρό από τὰ κλειδιά.

— Ωραία! Τώρα μπορείτε να μου πητε ακριβώς τί έδωσαν χαρτονομίσματα και κέρματα αποτελούσαν το ποσό που υπήρχε στο χρηματοκιβώτιο.

— Μάλιστα, κύριε. Κάθε θράβυ έκανα εις διπλούν το λογαριασμό και παρέδιδα τον ένα στον κ. Μπερνιέρ.

Και ο Πριέρ θγάχνοντας από την τσέπη του ένα σημειωματάριο, το άνοιξε και είπα:

— Να ο λογαριασμός που έκανα το Σάββατο το βράδυ. Κυντάχτε τον, κύριε...

— Ο Δανιήλ έρριψε μια ματιά στον λογαριασμό, στον οποίο υπήρχαν λεπτομερώς καταχωρημένα τα ποσά των χαρτονομισμάτων και κατά χρυσά και άσημένα κέρματα.

— Ή τάξις σας θαυμαστή, είπα. Κάμετέ μου τί χάραξε υπογράψετε αυτόν τον λογαριασμό και να μου τον φέρετε.

— Ο Δανιήλ έσχισε το φύλλο από το σημειωματάριο, έ- υπέγραψε και το παρέδωσε στον ανακριτή.

— Δεν κρατήσατε σημείωσι των αριθμών των χαρτονομισμάτων; ρώτησε ο λίγο ο Δανιήλ.

— Όχι, κύριε. Αυτή ή εργασία θ' απαιτούσε πολύ χρόνο με τόσο μεγάλα ποσά.

— Τότε αν υποθέσουμε, ότι οι κακοϋργοί δεν μπόρεσαν να παραβιάσουν το χρηματοκιβώτιό κι' ότι λόγω της τυχαίας μακτικής θερμότητας της πυρκαϊάς άποτεφρώθηκαν τα χαρτονομίσματα, θα βρούμε μέσα σ' αυτό, όταν το άνοιξουμε, κάπου δέκα όχτώ χιλιάδες φράγκα σε χρυσά και σε άσημένα κέρματα, σύμφωνα με τον λογαριασμό σας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Δεν υπάρχουν χρηματοκιβώτια που δεν μπορεί να άπηρεάσει ή φωτιά;

— Νομίζω πως δεν υπάρχει κανένα που να μπορεί να ά-

θέξη στη φωτιά. Πάντως έχω την πεποίθησι ότι το χρηματοκιβώτιο δεν παραβιάστηκε κι' ότι θα θρούμε μέσα τις τέφρες των χαρτονομισμάτων και τα χρυσά νομίσματα.

— Γιατί έχετε την πεποίθησι ότι το χρηματοκιβώτιο δεν παραβιάστηκε;

— Γιατί έχει τέτοια μυστικά στη λειτουργία του, ώστε κανένας δεν θα μπορούσε ποτέ να το άνοιξη.

Μια σκέψις πέρασε εκείνη τη στιγμή από το μυαλό του Δανιήλ.

— Ξέρετε, έρώτησε, σε ποιά εργοστάσιο είχε κατασκευασθί το χρηματοκιβώτιο;

— Κατασκευάσθηκε εδώ, κύριε ανακριτά, απάντησε ο ταμίας, στα έργαστήρια του κ. Μπερνιέρ.

— Ο ανακριτής κι' ο άρχηγός της Ασφάλειας άνασκήτησαν άκούγοντας την άπάντησι αυτή. Έκαναν κι' οι δυο συγχρόνως την ίδια σκέψι: άφού το χρηματοκιβώτιο είχε κατασκευασθί στο εργοστάσιο, ίσως κάποιος από τους τεχνίτες που συνεργάσθηκαν στην κατασκευή του να ήξερε τα μυστικά του και να χρησιμοποίησε την γνώσι του αυτή για να το άνοιξη και να τ' άνοιξη.

— Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ ήταν ένας διακεκριμένος έφευρτής κι' ένας μηχανικός πρώτης τάξεως... είπα ο Δανιήλ Σαβάν. Το χρηματοκιβώτιο κατασκευάσθηκε επάνω σε σχέδια δικά του.

— Νομίζω, κύριε ανακριτά, απάντησε ο Πριέρ, μα δεν μπορώ να το θεβαιώσω. Ο άρχιεργάτης Κλαύδιος Γκριθό θα μπορούσε να σάς πληροφορήσει σχετικώς.

— Ο Δανιήλ και ο άρχηγός της Ασφάλειας άλλαξαν ένα βλέμμα κι' έπειτα ο πρώτος είπα στον επιθεωρητή Μπερνιέρ.

— Πηγαίνετε να βρήτε τον Κλαύδιο Γκριθό, όπου κι' άν θρικούσει και φέρτε τον άμέσως εδώ.

— Ο Μπερνιέρ έτρεξε άμέσως για να έκτελέσει την διαταγή του ανακριτού.

XLV

— Ο άστυνομικός επιθεωρητής δεν δυσκολεύτηκε να βρή τον Γκριθό, ο οποίος με την μεγαλειότερη φαινομενική γαλήνη παρουσιάστηκε για δεύτερη φορά μπροστά στον ανακριτή.

— Ο Δανιήλ Σαβάν, χωρίς ή επιδιώξη να συγκαλύψη τις σκέψις του, του άπήντησε άμέσως αυτήν την έρώτησι:

— Σεις κατασκευάσατε, επί τη θέσει σχεδίων του κ. Μπερνιέρ, το χρηματοκιβώτιο που υπήρχε στο γραφείο του προϊσταμένου σας;

— Ή έρώτησις ήταν άμεση.

— Ο Γκριθό κατάλαβε ότι μια ύποψις θα έπεφτε σ' αυτόν αν δεν άπαντούσε άρκετά επιδέξια, ώστε να έμποδίση αυτήν την ύποψις να γεννηθί ή τουλάχιστον να μεγαλώση.

— Μάλιστα, κύριε, αλλά κάνετε λάθος σ' ένα σημείο.

— Σε ποιά;

— Ότι εγώ κι' όχι ο κ. Μπερνιέρ, έκανα τα σχέδια της κατασκευής του χρηματοκιβωτίου!

— Σεις;

— Μάλιστα, κύριε. Μια μέρα που κουβεντιάζαμε για διάφορα μηχανικά ζητήματα είπα στον κ. Μπερνιέρ ότι θα μπορούσε να προσθέσει ένα κλάδο ακόμα στις βιομηχανικές του έπιχειρήσεις, κατασκευάζοντας χρηματοκιβώτια με μυστικό μηχανισμό, σύμφωνα με μια έφεύρεσι δική μου.

— Ωστε σεις δώσατε το σχέδιο στον προϊστάμενό σας;

— Μάλιστα, κύριε, και το έέκρινε. Φτιάξε, μου είπα, ένα χρηματοκιβώτιο σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, και θα έδομε αν θα μπόρεσύνε να έκμεταλλεύθουν την έφεύρεσί σου.

— Άρχισα άμέσως τη δουλειά και όταν τελείωσε το χρηματοκιβώτιο,

ο κ. Μπερνιέρ φάνηκε πολύ ίκανοποιημένος. Μα, έπειδή είχαμε άναριθμητες παραγγελίες άλλης φύσεως να έκτελέσουμε, έκρινε πως ή στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για να προσθέσι και τα χρηματοκιβώτια στις έπιχειρήσεις του. Άνέβαλε την εργασία αυτή γι' άργότερα και περιωρίστηκε ν' άντικαταστήσει με το χρηματοκιβώτιό μου αυτό που χρησιμοπούσε ως τότε.

— Το χρηματοκιβώτιο αυτό είχε θέβαια κάποιον μυστικό στη λειτουργία του. Αυτό το μυστικό ήταν εύκολο ν' άνακαλυφθί;

— Ή έρώτησις ήταν έπικίνδυνη. Ένας άδελφός θα τάχανα. Μα ο Κλαύδιος Γκριθό, χωρίς διαταγή, άπάντησε:

— Όχι, κύριε. Θα έβαζα στοίχημα και με τον πιο έξυπνο άνθρωπο, ότι δεν θα μπορούσε ν' άνοιξη ποτέ το χρηματοκιβώτιο. Για να τ' άνοιξη κανείς, έπρεπε άπαραιτήτως να έξηρ το μυστικό αυτό!

— Και ποιά το ήξεραν το μυστικό αυτό;

— Μόνο ο κ. Μπερνιέρ κι' εγώ.

— Μα δεν είναι ένδεχομένο να μυρίστηκαν το μυστικό του χρηματοκιβωτίου και οι εργάτες που δουλεύαν υπό τις διαταγές σου για την κατασκευή του;

— Όχι, κύριε ανακριτά. Δεν ήθελα να μάθουν κανείς την έφεύρεσί μου και κατασκευάσα μόνος μου τον μηχανισμό του κλεισίματος που έκανε το χρηματοκιβώτιο άπαραβιά-

στο.

— Έντελως μόνος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πόσα κλειδιά είχατε φτιάξει για το χρηματοκιβώτιο;

— Ένα μόνο, που το κρατούσε ο κ. Μπερνιέρ. Και θεβαιώνω πως ήταν άπολύτως άδύνατον ν' άνοιξη κανείς το χρηματοκιβώτιο αν δεν ήξερε το μυστικό της λειτουργίας του κι' αν δεν είχε στα χέρια του αυτό το κλειδί.

— Ξέρετε; ρώτησε ο ανακριτής, πόσα χρήματα άπηρεχαν στο χρηματοκιβώτιο;

— Άγνοώ, κύριε, απάντησε ο Γκριθό, αν ο κ. Μπερνιέρ είχε φυλάξει όλα του τα χρήματα μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Μα ξέρω πάνω-κάτω πόσα χρήματα είχε εισπράξει στο τέλος του έτους, όπως έπίσης ξέρω ότι τα χρήματα αυτά άποτελούσαν το μεγαλειότερο μέρος της περιουσίας του.

— Ο ανακριτής κι' ο άρχηγός της Ασφάλειας άνασκήτησαν.

— Ο ταμίας Πριέρ έπενέβη τότε και είπα:

— Γκριθό, άπατάσαι. Μόνο ο κ. Μπερνιέρ κι' εγώ ξέραμε το ποσό αυτό.

— Συγγνώμη, κύριε Πριέρ απάντησε ο Γκριθό, μα το ήξερα κι' εγώ...

— Πώς;

— Έσεις ο ίδιος μου το είπατε.

— Εγώ!...

— Ναί, σεις... Το Σάββατο το βράδυ, όταν ήρδα και με πληρώσατε, φανόσατε πολύ χαρούμενος... Σας ρώτησα τότε γιατί και σεις μου άπαντήσατε πάνω - κάτω ως έξης: «Με ρωτάς γιατί είμαι χαρούμενος; Πως να μην είμαι άφού το ταμείο μου έχει περισσότερα πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα!...»

— Μα την πίστι μου, είν' αλήθεια! ψιθύρισε ο Πριέρ. Γώρα το θυμάμαι...

— Ή άόριστοι, ύποψις ποιά είχαν γεννηθί εναντίον του μέσα στο πνεύμα του ανακριτού και του άρχηγού της Ασφάλειας, διαλογίζονταν.

— «Αν αυτός ο άνθρωπος ήταν ένοχος ή συνένοχος, άκρεβόντουσαν οι δυο δικαστικοί θα μπερδευε τις άπαντήσεις του και θα ζητούσε άπεκφυγές. Δεν θα ήταν τόσο έλικρινής, τόσο κατηγορηματικός και δεν θα δήλωνε πρό πάντων πως ένα τόσο μεγάλο ποσό θρικούταν μέσα στο χρηματοκιβώτιο του προϊσταμένου του».

(Άκολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδουτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Άλκαμίνους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Έσωτερικό δι' Έν Έτος δρ. 250 Έξωτερικό Δολάρια 5

Έξάμηνος » 125 Άμεση » 60

καί δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή

σελίνα 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβλήματα δέον ν' απευθύνονται προς τον διευθυντήν του Μπουκέτου κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ'.

Τιμή έκαστου τεύχους δραχ. 5.

Έν Άμερικη, δια την έγγραφην συνδρομήν και δια την κατά

φύλλον πάλησιν, ή Εταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη

παρά του κ. Κ. Καλφοπούλου.

Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Άρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιόδου Σοφο 21

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΖΟΥΛΙΕ

ΔΕΝ υπάρχει τίποτε πιο μυστηριώδες από τη γυναίκα καρδιά. Τη μία φορά σου χαρίζει μια παραδεισέα γαλήνη και τρυφερότητα κι' άλλοτε πάλι σε «καβουρντίζει» κυριολεκτικώς με τις ιδιοτροπίες της και την σκληρότητά της. Και για να πεισθίτε θα σας αναφέρω την ιστορία ενός φίλου μου: Τοῦ Ζουλιέν. Αξίζει τον κόπο να την διαβάσετε κι' αν θέλετε μπορείτε να... παραδειγματισθίτε.

Όταν ξαναβρήκα τον Ζουλιέν, ζούσε με μια γυναίκα της ηλικίας του. Κ' οι δύο τους είχαν φτάσει στα πενήντα χρόνια. Εκείνη όμως φαινόταν νεότερη του και διατηρούσε ακόμη όλη την ωμορφιά της και τη χάρη της. Θυμάμαι ότι τον είχα επισκεφθῆ ἕνα απόγευμα στο σπίτι του. Ο ἴδιος ο Ζουλιέν με είχε προσκαλέσει. Μου συνέστησε την σύντροφό του με μια επίδειξη χαράς και ευτυχίας. Είδα ότι ήταν μια γυναίκα συμπαθούς, νοικοκυρούλα, και φαινόταν ότι περνούσαν πολύ καλά γιατί ο φίλος μου είχε το μακάριο ὕψος των ευτυχισμένων ανθρώπων. Τίποτε πειρά δεν τον κούραζε ούτε κι' αυτές η σοβαρές του υποθέσεις. Αυτό μου ἔκανε φυσικά κατάπληξι, γιατί ο Ζουλιέν ήταν διευθυντής των ξένων υποθέσεων του υπουργείου των Ἐξωτερικών, δουλειά δηλαδή που χρειαζόταν πολλή σκέψη και πολύ κόπο. Έτσι λοιπόν καθώς τον παρακολουθούσα, τον καμάρωνα. Φερνόταν στην σύντροφό του με κάποια υπερηφία, μα και με μεγάλη καλωσύνη.

— Σουζάνα, της ἔλεγε, δώσέ μου σε παρακαλῶ την πίττα μου... Τὸν καπνὸ μου... Τὰ σπέρτα μου...

Και ἀπελάμβανε πρόθυμα τις ὑπηρεσίες αὐτῆς τῆς γυναίκας μ' ἕνα χαμόγελο ευχαριστήσεως.

Τὴν ὥρα τοῦ τσαγιού, παρατήρησα ὡστόσο ὅτι ὑπῆρχε κι' ἕνας ἄλλος καλεσμένος, ὁ Ροζέ Π... Μὰ ἐκεῖνο πού μου ἔκανε ἐντύπωση ἦταν τὸ ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε περάσει ἀκόμη τὰ τριάντα καὶ περισσότερο φαινόταν γιὰ γιὸς παρά γιὰ φίλος τοῦ Ζουλιέν. Ὁ Ροζέ ἦταν ἕνας ἀθλητικός νέος γεμάτος ζωὴ καὶ δύναμη. Μέσα δὲ σ' αὐτοὺς τοὺς ἡλικιωμένους ἀνθρώπους ἔκανε περισσότερη ἐντύπωση ἡ νεότης του κ' ἡ ὡμορφιά του. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἀπελάμβανε τῆς ἀπεριόριστης ἐκτίμησής τοῦ Ζουλιέν, γιὰ αὐτὸν καὶ μόνον αὐτὸν περιποιόντουσαν κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς συγκεντρώσεως.

Όταν ἔφευγα ὡστόσο ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ζουλιέν ἤμουν ἐνθουσιασμένος. Γι' αὐτὸ τοῦ ἔσφιξα μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι καὶ τοῦ ὡμολόγησα μὲ εὐκρίνεια ὅτι εἶχε κάνει μιά θαύματα ἐκλογὴ. Ἐπειτα τὸν ρώτησα :

— Εἰσαίτε πολὺ καιρὸ παντρεμένοι ;

Ὁ Ζουλιέν ὁμως δὲν εἶχε παντρευτῆ. Ζούσε μαζί μὲ αὐτὴν τὴν γυναίκα πολὺ καιρὸ τώρα κι' εἶχαν τόσο στενὰ συνδεθῆ, ὥστε δὲν ἔβλεπε καθόλου τὸ λόγο πού χρειαζόταν νὰ τοὺς... διαβάσει κι' ἕνας παπᾶς καὶ νὰ τοὺς ἀνυγκάσει νὰ χορέψουν τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα.

Αὐτὲς τὲς δικαιολογίες του, ὡστόσο ἐγὼ δὲν τὲς εὐοίσα καὶ τόσο ἱκανοποιητικῶς. Ἀλλ' ὡστε ἤξερα πολὺ καλά ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαν ἕνα καλὸ τέλος ἢ παράνομες αὐτὲς συμβιώσεις. Γι' αὐτὸ τοῦ δὴλωσα :

— Πρέπει νὰ παντρευτῆς τὴν Σουζάνα, ἀφοῦ μοῦ λὲς ὅτι τὴν ἀγαπᾷς. Ὁ γάμος προφυλάσσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἕνα σωρὸ τρέλλες. Κι' ἔπειτα ἡ ἀλυσίδες τοῦ γάμου δὲν σπᾶνε τόσο εὐκόλα ὅσο κάθε ἄλλες σχέσεις.

Ὁ Ζουλιέν γέλασε μὲ τὴν καρδιά του μ' αὐτὲς τὲς παρατηρήσεις μου :

— Πάντα εἶσαι ὁ ἴδιος, μοῦ δὴλωσε, φοβάσαι τὲς γυναῖκες. Κι' ὡστόσο πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ἂν δὲν τοὺς ἔχῃς ἀπλήρη ἐμπιστοσύνη ποτὲ δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος.

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν ἀγαπημένη του Σουζάνα καὶ στὸν Ροζέ.

* *

Ὅτ' ὡ μέρους ὅμως ἀργότερα εἶδα ἑαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται στὸ σπίτι μου ἕνας Ζουλιέν, ἀξιολύπητος κι' ἀνέμετος. Ἦταν κατὰχλωμος, ἔτρεμε καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμη μὲ μοῦ μιλῆσης.

— Τί σοῦ συμβαίνει Ζουλιέν ; Τὸν ρώτησα.

— Ἐφυγε! ψιθύρισε μ' ἀπογοήτευσι.

— Ποιὸς ἔφυγε;

— Ἡ Σουζάνα... Πῆγε μὲ τὸν Ροζέ... Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι τους...

Κι' ὁ Ζουλιέν μὲ νευρικότητα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τάση τοῦ ἕνα πιστόλι, τὸ ἔρριξε πάνω στὸ τραπέζι κ' ὕστερα σαρβήστηκε σ' ἕνα κάθισμα, ἀνέκανος πειρὰ νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Μὲνα εἶχε παγώσει τὸ αἷμα στὴν καρδιά μου.

— Ζουλιέν, τοῦ φώναξα τρομαγμένος. Τί ἔκανες ; Τὸς σκότωσες;

Ὁ Ζουλιέν ἔγυρε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του κι' ὤχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκλαιγε πολλὰ ὥρα μ' ἀναφυλλῆτὰ καὶ τὸ στήθος του τινάζονταν δυνατὰ ἀπὸ τὸν σπαραγμὸ του.

Δὲν εἶχα τὴν δύναμη, ψιθύρισε τέλος. Πράγματι, αὐτὴ τὴν ἀπόφασι πήγα στὸ σπίτι τοῦ Ροζέ. Νὰ τοὺς ἐπαιρὶ καὶ νὰ τοὺς σκοτώσω. Μὰ μὲ φοβήθηκαν καὶ δὲν μ' ὤχιαν. Τότε στὴν ἀπελπισία μου πυροβόλησα πάνω στὴν κλειστὴ πόρτα. Ἡμῶν βέβαιος ὅτι κάποιοι ἦταν πίσω ἀπὸ αὐτὴν καὶ παρακολουθοῦσε τὲς κινήσεις μου. Ἀκουσα μιά κραυγὴ πού μου ἔφτασε ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἡρθαὶ σένα γιὰ νὰ ζητήσω μιά συμβουλή.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, φίλε μου, τὸ δὴλωσα. Τὸ παιγνίδι σου τὸ ἔχει παίξει πειρά. Τώρα μὲ τί μοῖρα θὰ παρουσιασθῇς στὸν κόσμο; Γιατί ἔκανες αὐτὴ τὴν τρέλλα; Τί θὰ πῶν στὸν ὑπουργεῖο σου; Ἐπειτα δὲν σκέπτεσαι τὸ σκάνδαλο, τὲς ἐφημερίδες;

Ὁ Ζουλιέν σήκωσε μ' ἀδυσφορία τοὺς ὀμους του.

— Τίποτε δὲν μὲ νοιάζει πειρά, μοῦ δὴλωσε. Ἀς γίνῃ... Ἐγὼ ἔφαρκα...

Καὶ ὅμως, ἐπέμεινα, τὸ λάθος εἶνε δικό σου. Δὲν φταίει αὐτὴ ἡ γυναίκα ἂν σ' ἐγκατέλειπε. Ἐσοὺ τὴν ἐσπέρησες πρὸς τὴν ἀπιστία... Τί ἤθελες στὸ σπίτι σου αὐτὸν τὸν μασκάρτ τὸν Ροζέ; Γιατί τὸν εἶχες φίλο σου; Γιατί τὸν εἶχες ἐμπιστοσύνη;

Ὁ Ζουλιέν μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα πληγωμένου ζώου.

— Ναί, ἔχεις δίκιο, μοῦ εἶπε, τὸ λάθος εἶνε δικό μου. Μὰ δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ τὴν πάθαινα. Ξέρεις, ὅτι πάντα εἶχα... προοδευτικῶς ἰδέες γιὰ τὴν ζωὴ. Ἀπόδειξι ὅτι εἶχα νομιμοποιήσει τὲς σχέσεις μου μὲ τὴν γυναίκα πού ἐγαποῦσα. Ἐπειτα καταλάβαινα ὅτι ἡ Σουζάνα διατηροῦσε ὅλη τὴν ζωτικότητά της κι' ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι ἕνας τέλειος σύζυγος. Μὰ φανταζόμουν ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ λεπτομέρεια θὰ μπορούσε νὰ ρυθμισθῇ. Καὶ τὴν τακτοποίησα μὲ τὸν Ροζέ πού ἦταν τόσο νέος. Ὁ Ροζέ δὲν σὲ κρῖνω ἦταν τὸ συμπλήρωμα τῆς εὐτυχίας τῆς γυναίκας μου. Ἦταν τὸ παιγνίδάκι της. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειά ἔπαιρνε τὴν ἀμοιβή του, ὡς ἰδιαίτερος γραμματέας μου, ὡς ἡμῶν καὶ τὴν ἀμοιβή μου.

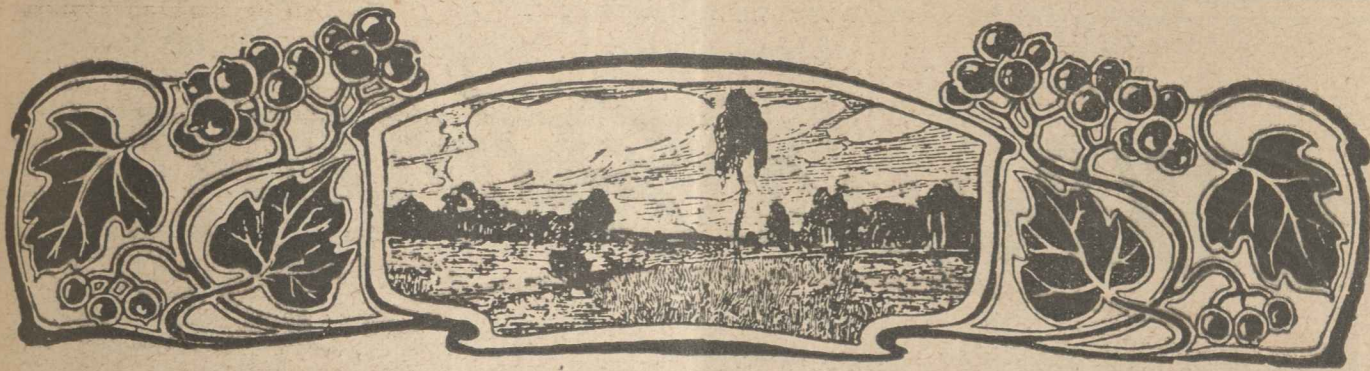
Μὰ ἑαφνικὰ ἡ Σουζάνα ἐμπλέξε σὲ δίκτυα τῆς γάμπης του. Ἀρξισε νὰ τοῦ ἀφοσιώνεται καὶ τόσο περὶ ὅτι ἔχω νὰ κἀν καὶ μεγάλα πράγματα...

...Μὰ ἑαφνικὰ ἡ Σουζάνα ἐμπλέξε σὲ δίκτυα τῆς γάμπης του. Ἀρξισε νὰ τοῦ ἀφοσιώνεται καὶ τόσο περὶ ὅτι ἔχω νὰ κἀν καὶ μεγάλα πράγματα...

...Μὰ ἑαφνικὰ ἡ Σουζάνα ἐμπλέξε σὲ δίκτυα τῆς γάμπης του. Ἀρξισε νὰ τοῦ ἀφοσιώνεται καὶ τόσο περὶ ὅτι ἔχω νὰ κἀν καὶ μεγάλα πράγματα...

...Μὰ ἑαφνικὰ ἡ Σουζάνα ἐμπλέξε σὲ δίκτυα τῆς γάμπης του. Ἀρξισε νὰ τοῦ ἀφοσιώνεται καὶ τόσο περὶ ὅτι ἔχω νὰ κἀν καὶ μεγάλα πράγματα...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ

ΔΕΝ θυμάμαι πειρά καλὰ-καλὰ ποιὸς μ' ἐσύστησε στὴν Καρμενσίτα... Κατοικοῦσε στο Βαλπαρέζο, σὲ κάποια ἀπόμακρη γειτονιά του, μακριὰ ἀπὸ τὲς ἀποστάθρες καὶ ἀπὸ τὰ καράβια, πού τὴν λένε Ἀλ-μεντράλ, μέσα σ' ἕνα ὡμορφο σπίτι μὲ παράθυρα καγκελωτὰ κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου, ἀνάμεσα σ' ἕνα χλοερὸ περιβόλι... Θὰ ἦταν τριανταπέντε ὡς τριανταῆξι χρόνων, — ἡ ηλικία ὅπου ἡ ὡμορφιά δὲι γιὰ τὲς Ἑσπανιόλες τοῦ τόπου ἐκείνου, — ἀλλὰ σὲ μένα, πού ἤμουν τότε ἀκόμα πολὺ νέος, ἐφαινονταν κιόλας μιά γυναίκα χωρὶς καμμιὰ σημασία. Ἀλλ' ὡς τε καὶ ἡ ἴδια δὲν εἶχε ἀντίθετη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, παρ' ὅλες τὲς κομψὲς τουαλέτες π.ὺ τὲς ἐφαιναν θαύματα κατ' εὐθείαν ἀπ' τὸ Παρ.σι: «Εἰμαι τόσο γρηά!» ἐσυνήθιζε νὰ λὲη κάθε τόσο.

Δὲν ἀργήσαμε νὰ συνδεθοῦμε μὲ μιά στενὴ φιλία, φιλία στὴν πῶ τίμια καὶ ἀγνή σημασία τῆς λέξεως.

Ἦς ἀφιέρωνα ὅλα μου τὰ θράβια, ὅλες τὲς ὥρες τῆς ἐλευθερίας μου, — κι' ἐκείνη μὲ μητρικὴ φροντίδα μ' ἔβριζε καὶ κλίνω τὰ ἱστανάκια μου ρήματα.

Τὸ λεπτὸ της πρόσωπο, λιγάκι κιτρινωμένο, λιγάκι, — ὡ! τόσο λίγο, — ρυτιδωμένο, ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο ἐξαισία μάτια ἀμυγδαλωτά, μὲ ματωσίνορα πού ἐφαινονταν σάν κασταρά ἀπὸ δύο θερμὰ μάτια πού δταν χαμογελοῦσε ἐχάραζαν στὲς ἄκρες σάν τὰ μάτια τῆς ὡμορφῆς γκέτσας.

Κι' ἐγὼ ἔλεγα μέσα μου : «Τί ὡμορφὴ πού θὰ ἦταν !» Κατὰ κανόνα σιωπηλὴ, δὲν ἀπαντοῦσε παρά μὲ μισόλογα, μὲ νοήματα, ἢ μὲ τὴν εὐγλωττὴ γλώσσα τῶν ματιῶν. Ἀλλὰ ὅταν ἀπεφάσιζε νὰ μιλήσῃ, ἡ κουβέντα της ἦταν πάντοτε ἐμπνευσμένη καὶ εἶδος εἰρωνείας χωρὶς ὅμως κακία.

Ἦξερε θαυμάσια νὰ διαβάξῃ στὲς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ, καὶ πολλές φορές τῆς ἀφίνα γιὰ ὥρα τὴν παλάμη μου, ἐχοντας πάντοτε νὰ τῆς ὑποβάλω κάποια νέα ἐρώτησι γιὰ τὸ μέλλον μου.

Μέσ' στὸ σπίτι της, προπάντων τὸ θραδάκι, δταν ἀρχίζε νὰ νυχτώνῃ, παρ' ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔπιπλα πού μὲ τριγύριζαν εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι θρικόμουν σὲ κάποια μακρινὴ ἐξορία: Ἰσὼς νάτανε αὐτὴ ἡ ἀπόμακρη, ἢ πάντοτε σιωπηλὴ γειτονιά: Ἰσὼς ἡ ἰδέα ὅτι γιὰ νὰ ξανακατέβω σὲ λιμάνι ὅπου θομβόσουν οἱ ναῦτες θὰ ἔπρεπε νὰ περάσω τόσα ἔρημα, σιωπηλὰ δρομάκια: Ἰσὼς κ' ἡ σκέψις ὅτι σὲ λιγὰ ἐν: διαβῶ δύο χιλιόμετρα μὲ τὴ θάρκα γιὰ νὰ φθάσω σὲ καράβι μου πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, — γιὰ τὸ τότε δὲν εἶχαμ τὸ δικαίωμα νὰ κοιμηθοῦμε στὴν ξηρά, οὔτε νὰ περᾶσουμε τὴν ὥρα τῆς Σταχτοπούτας.

Ἐπειτα ὁ κῆπος της μ' ἔκανε νὰ χάνω τὰ νερά μου ἀκόμα καὶ τὴ μέρα: κι' ὅμως ἦταν γεμάτος δεντράκια μὲ μικρὰ φύλλα καὶ λουλουδάκια, σάν κι' αὐτὰ πού θλασταίνου στὲς εὐκρατές χώρες. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φυτὰ, ἦσαν κοινούργια γιὰ μένα, ἀγνωστα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶ δυνατὰ τῆς μέσα γιὰ νὰ γοητεύῃ ἦταν ἡ μουσική. Εἶχε δάχτυλα θαυμάσια: κι' ἔπαιζε προπάντων Ἰσπανικὰ καὶ Ἰταλικὰ. Κάποτε — κάποτε τῆς ζήτεῖσα νὰ μοῦ παίξῃ «χαμπανέρας» καὶ «σεγκουντίλλες» κι' ἄλλους ὑπανόλικους ἢ χιλιανούς χορούς. Καὶ μιά φορά, καθώς μοῦ παίζε ἕνα χορὸ πού εἶχε ἕνα ρυθμὸ πρωτότυπο καὶ παρὰ-ξένο, τὴν ἐρώτησα τί ἦταν :

— Αὐτό... μοῦ εἶπε. Αὐτὸ εἶνε μιά «Σέμα-Κουέκ» !.. Ὁ χορὸς πού συνηθίζεται ἐδὼ πέρα ! Πῶς, δὲν τὸν ξέραιτε ;

Ἀργότερα θὰ ἔβλεπα τὸ «Σέμα-Κουέκ» νὰ τὸ χορεύουν ἡ ὡμορφὲς χόλας (κάτι γυναῖκες μὲ αἷμα σπανιόλικο καὶ ἰνδικό). Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ὅχι δὲν τὸν ἤξερα ἀκόμα...

— Ὡ ! — ἐξακολούθησε: θὰ σὰς τὸν χορεύουμε γιὰ νὰ τὸν ᾄψῃ, μάλιστα θὰ σὰς τὸν μάθουμε.

Ἐφώνασε ἀμέσως τὴν Ζουανίτα, τὴν Μερσεντιὰ καὶ τὴν Πιλάρ (δεκαπέντε ὡς δεκαοκτὼ χρόνων), τὲς τρεῖς ἀνεψιὺλες της, πού ἔμεναν στὴν ἄκρη τοῦ περβολιοῦ μὲ τὴ μητέρα τους. Κι' δταν ἡ τρεῖς χορεύτριες ἐτοιμάσθηκαν μὲ τὸ μαντίλι σὲ χέρι, γιὰ τὸν χορὸ, ἐσηκώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ πιάνο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ τὴν Σέμα-Κουέκ.

— Καλλίτερα νὰ τραγουδήσετε, εἶπε, σάν τὲς χόλας κι' ἐγὼ θὰ σὰς χτυπᾶω τὸ ταμπουρίνο.

Ἡ μικρὲς ἀρχισαν νὰ λικνίζονται, τραγουδώντας μὲ τὲς καθαρὲς φωνούλες τους, ἐνὼ ἐκείνη, μὲ τὸ μάτι ἀλλαγμένο, μὲ τὸ μάτι ἀναμμένο χτυποῦσε τὸ ξύλο ἑνὸς τραπέζιο μὲ τὰ μικρὰ χερὰκια της πού λὲς κ' εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ πλῆκτρα ταμπουρίλου κρατώντας τὸ ρυθμὸ τῆς Σέμα Κουέκ.

Δὲν ἀργησα κι' ἐγὼ νὰ τὸν μάθω τὸ χορὸ αὐτό. Κι' ἔτσι, κάθε θράβη, κάποιοι πάντοτε ἀπ' τὴ μικρὴ συντροφία μας, γιὰ τὸ τότε συμμετεῖχαν πάντοτε ἡ Πιλάρ, ἡ Μερσεντιὰ καὶ ἡ Ζουανίτα στὲς θραδυνὲς μας, ἐπρότεινε μ' ἐνὸς χορεύουσε καμμιὰ Σέμα-Κουέκ !

Ἐνα θράβη, τὴν παραμονὴ τῆς μέρας πού θ' ἀφίνα τὴ Χίλ γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Πολωνία, τῆς ζήτησα νὰ χορεύῃ κ' ἡ ἴδια :

— Ὡ ! εἶπε, ἐγὼ, πού εἰμαι τόσο γρηά !

Ἀλήθεια, Ζουανίτα, αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷ δὲν εἶνε παρὰ ξένο :

— Κύριε, ἀπήντησε ἡ Ζουανίτα, κανένας στὸ Βαλπαρέζο δὲν χορεύει σάν τὴ θεία Καρμενσίτα !

Μὲ μιά χάρι ἀνάλαφρη καὶ λεπτὴ ἀρχισ νὰ χορεύῃ. Πρῶτα ἡ κορμοστασιά της λικνίσθηκε ἐπάνω στοὺς γοφούς της πού δὲν ἐκινούτο καὶ μόλις ἀπαράχονταν μ' ἕνα ἥσυχο κ' ἀνεπαίσθητο ρυθμὸ.

Κι' ὕστερα, ἔξαφνα, ἐπέταξε μ' ἕνα ρυθμὸ πῶ ζωηρὸ κι' ἀρχισ νὰ γυρίσῃ σάν στρόβιλος.

Τότε γιὰ πρώτη φορά, μοῦ φάνηκε νέα, πολὺ νέα.

Ξαναειδωθήκαμε ὕστερα ἀπὸ δεκαοκτὼ μῆνες, δταν γυρίσα ἀπ' τὴν Ὁκεανία. Θὰ τὴν ἀποχαιρετοῦσα αὐτὴ τὴν φορά γιὰ πάντα.

Τὴν θρήκα γερασμένη. Στὴν ἀπουσία μου τὰ μαλλιά της ἀρχισαν νὰ γεμίζουν ἀπὸ ἀσημένιες τρίχες κι' ἕνα ἀπὸ τὰ λευκότερα δοντάκια της εἶχε γίνει χρυσοῦ.

Στὸ περιβόλι της, τὰ ἐξωτικά φυτὰ φυλλορροοῦσαν ἦσαν Ἀπρίλης, ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου γιὰ τὰ μέρη ἐκείνα.

Χωριστήκαμε, μὲ τὴν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι πὼς θὰ κρατοῦσαμε ἀλληλογραφία.

Ὑστερα, μὲ τὸν καιρὸ, τὰ γράμματά μας ἀρχισαν ν' ἀραιώνουν, — καὶ σὲ τέλος ἔπαυσαν χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ (Συνέχεια στὴ σελίδα 56)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενθυσμα Σόφια

Η ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

(Μασσαλιώτικα)

ΜΑΡΙΟΣ. — Πού λέτε, καλή ώρα σαν και τώρα, ταξίδευα μ' ένα μικρό πλοιάριο για την 'Αμερική. Στη μέση του ωκεανού μ' έπιασε μιά θύελλα! 'Αλλά τί θύελλα; Σωστός κυκλώνας! 'Όπου σ'ε μιά στιγμή άρχισε νά θουλιάζει τ'ό πλοίο. Μή σ'ας πολυλογώ, ρίχτηκα στη θάλασσα και άρχισα, κολυμπώντας όλη την ημέρα κι' όλη την νύχτα, νά γυρεύω μιά ξηρά. Κοντά σ'τά ξημερώματα έπί τέλους διέκρινα από μακριά ένα άκατοίκητο ξερονήσι...

— Καί πώς κατάλαβες από μακριά ότι ήταν ξερονήσι, άκατοίκητο;

ΜΑΡΙΟΣ. — Μιά πελώρια ταμπέλα στην άκτ'ή έγραφε ότι τ'ό νησί ήταν άκατοίκητο...

— Καί σ'τά σκοτεινά πώς κατώρθωσες νά διαβάσης;

ΜΑΡΙΟΣ. — 'Ήταν....

πανσέληνος, διάβηλε!

— Μά σ'ό είσαι μύωψ.

ΜΑΡΙΟΣ. — Φορούσα τ'ά γυαλιά μου.

— Καί δέν σο'τ' άρπαξαν τ'ά κύματα;

ΜΑΡΙΟΣ. — Ναι, ένα κύμα μού τ' άρπαξε κι' ένα άλλο τάφερε καί μού τάβαλε πάνω σ'ή μύτη μου! Θυμώμαι μάλιστα πώς τ'ό είπα κι' εύχαριστώ!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

—!

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φθινόπωρο! Βροχή, λάσπες, πηλάνες
Ψυχρίτσες, γρίππες, άνεμος, κακό,
'Ανοιξάνε τ'ό σινεμά ή σάλες
Και με τ'όν Ταϊύλορ, καθένα θηλυκό
'Εκεί σ'τά σκοτεινά ντραβαρίζεται,
Τ'όν θέλει μ' άλλα λόγια και θουρλί-
(ζεται.

Φθινόπωρο! Μέσα σ'το σινεμά
Γ'ή σάλα ε'ς τ'ήν πλαγινή σας σκύβετε,
Τ'ήν κάνετε σ'τό μάγουλό της «μά»,
'Επάνω σας ή νεαρά προστρίβεται
Και χωρίς νά τ'ό νοιώσει ή μαμά

Πάλιν τ'ήν κάνετε τ'ήν δεσποινίδα εμά.
Κι' αυτή, έτσι ως είδος σ'τόρ
Λιποθυμεί π'ός στιγμήν ή φίλη
'Ως π'ό σ'ας παίρνει ή μαμά χαμπάρ
Και σ'ας σκάει—τσάφ!—ένα σκαμπίλι!

Φθινόπωρο! 'Ιδού κι' ό Καστανάς

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΛΗΜΜΥΡΑ
ΕΚΕΙΝΗ (σ'όν άγνωστο... ναυαγό, π'ό πνίγεται.) — Βρωμάρη!...
Π'ός τολμάς και πλησιάζεις σ'ήν κρεββατοκάμαρά μου!...

‘Ο στύλος τ'ής γωνίας έχει γ'ίνει.
Τι νά κάνη κι' αυτός ό ταρσανός;
Γιά νά περάσ' ή ώρα του... τ'ά ψ'ήν

Με τ'ήν υπ'ηρέτρια τ'ό γείτονος τούτου

Κι' άπ' τ'όν πολύ τ'όν έρωτα και τ'ήν

Κι' άπ' τ'ήν πολλή τ'ά λάτρα και τ'ήν

Σ'άν κάστανο ξεροψ'ήν' ή καρδιά

Φθινόπωρο! 'Ανοιξαν τ'ά σχολεία,
Δέν έχει πλέον καθισό και σχολή,
'Εγγραφές, ένδεικτικά, διθλία
Ρήμαξε τ'ό μπαμπά τ'ό πορτοφ'όλι!
'Αρχίζουνε ή κλίσεις και τ'ά ρήματα

Κείνα τ' άναθεματισμένα

Κ' όι μαθηταί όι δ'όσους

Ε'ς μ'ίαν μόνην ώραν και τ'ήν

Με ρήματα και μετοχές

Και σ'τά καλά-καθούμενα

(ποδλακάνουνται) ΣΤΡΑΝ

—

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

‘Ο γιατρός:

— Κυρία, ή κατάσταση τ'ού

συζύγου σας χειρότερη

Πρέπει νά προσέχετε

και π'ό παντός, εκτός από

νερό δέν θά τ'ό δίνετε π'ό

τε άλλο, γιατί άλλ'οι

τ'όν σκοτώστε!

‘Η γυναίκα τ'ό άρρωστο

— Σύμφωνοι, γιατρέ μου

άλλά...

‘Ο γιατρός:

— Τι άλλα;

‘Η γυναίκα τ'ό άρρωστο

— Σύμφωνοι, αλλά...

τ'ό δώσω τίποτε άλλο

νερό, αυτή τ'ή φορά...

σκοτώσει ή γυναίκα!

— Καί με τ'ά σχολεία

σ'τό γραφείο;

— ‘Ο διευθυντής διαβάζει

τ'ά λάθη και συμβουλεύει

τ'ώς ν' άποφεύγουνται...

— Κι' έσείς;

— ‘Εγώ; ‘Εγώ...

τ'ά λάθη!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'ΥΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕ

(Συνέχεια έκ τ'ό προηγούμενου)

‘Ο Γκρήνθουδ τότε μόνο άνέπνευσε, όταν άκουσε νά κλεί-
ν' ή έξώπορτα τ'ό σπιτιού του πίσω από τ'ή νέα.

ΣΤ'

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΣ ΣΙΔΝΕ'Υ

Οί άναγνώσται μας θά θυμούνται θέβαια τ'ό
Μαύρο Γραφείο τ'ό Ταχυδρομείου τ'ό Λονδίνου, όπου γι-
νόταν ή μυστική κι' επαίσχυντη λογοκρισία τ'ών ιδιωτικών
έπιστολών. ‘Ολοι όι υπάλληλοι τ'ό μυστηριώδους α'ότ'ό
γραφείου, τ'ό όποιου τ'ήν ύπαρξη άγνοούσε ό άγγλικός
λαός, έρισκόντουσαν σ'ήν θέσι τους κι' άνοιγαν τ'ήν μιά
κατόπιν τ'ής άλλης διάφορες έπιστολές π'ό τις έπαιρναν
από ένα σάκκο.

Σ'έ κάποια στιγμή ό υπάλληλος π'ό διάβαζε ε'ς έπήκο-
ν όλων τις έπιστολές π'ό άνοίγαν, διάβασε και τ'ήν ακό-
λουθη:

‘Ο όπουργός τ'ών ‘Εξωτερικών τ'ό Μεγάλο Δουκάτο Καστελικάλα
π'ός τ'όν πρεσβευτήν τ'ό Λονδίνου.

Παρακαλείσθε νά λάβετε σοβαρώς όπ' όπ'ι σας όσα ε'κ έμέτουμε
παρακάτω: Μιά νεαρά ‘Αγγλίς, όνομαζόμενη ‘Ελίζα Σιδνεύ, έφθασε π'ό
μηνός σ'ήν πρωτεύουσα μας τ'ό Μοντόνι. Ε'ίναι κόρη άκόμα, πολύ ώραια
και τ'ή θεωρούμε έξαιρετικά επικίνδυνη γιά λόγους π'ό θά εκθέσουμε
αργότερα σ'ήν έξοχότητά σας.

‘Η γοητευτική αυτή ‘Αγγλίς ε'ίχε μαζί της συστατικές έπιστολές γιά
τ'ήν άνωτάτη άριστοκρατία τ'ό τόπου μας και κατοικεί σ'ήν έπαυλή τ'ό
κόμητος Ουάρρυγκτον με τ'όν όποιον καθώς λένε συγγενεύει στενά.

Παρακαλούμε τ'ήν έξοχότητά σας νά συγκεντρώσει όσο τ'ό δυνατόν πε-
ρισσότερες πληροφορίες γιά τ'ή νέα αυτή. Καί γιά νά σας εύκολύνουμε
σ'ας πληροφορούμε, ότι ή δεσποινίς Σιδνεύ έστειλε σήμερα ταχυδρομικώς
μιά έπιστολή άπευθυνόμενη π'ός τ'ήν κυρία ‘Αρτέμιδα ‘Αρλγκτον, Ντόμπερ
Στρίτ, Λονδίνον.

‘Αναμένομεν άπάντησιν σας τ'ό ταχύτερο.

— ‘Ελίζα Σιδνεύ! φώναξε ό προϊστάμενος τ'ό Μαύρου
Γραφείου. Μά ε'ίναι ή συνένοχος τ'ό Στέφεν, ό όποιος θέ-
λησε νά υπεξαιρέσει τ'ά έκατομμύρια τ'ό κόμητος Ουάρ-
ρυγκτον καί τ'ό όποιου τ'ό έγκλημα προλάβαμε εμείς, άνοι-
γοντας μιά έπιστολή του.

— Αυτή ε'ίναι θέβαια! Ε'ίπε κι' ένας υπάλληλος.

— Τότε νά θρεθ'ή ή έπιστολή τ'ήν όποια ή ‘Ελίζα Σί-
δνεύ στέλνει σ'ήν κυρία ‘Αρλγκτον.

— Ένας υπάλληλος κύτταξε τις έπιγραφές όλων τ'ών έπι-
στολών, π'ό ήσαν μέσα σ'όν σάκκο και τέλος παίρνοντας
μιά απ' αυτές, ε'ίπε:

— Νά τ'ήν!

‘Αμέσως κατόπιν τ'ήν άνοίξε και διάβασε τ'ά ακόλουθα:
‘Αγαπητή μου ‘Αρτεμεις, σο' έγραψα και π'ό μηνός ά-
ναγγέλλοντάς σου τ'ήν άφιξή μου σ'τό Μοντόνι, έπειτα από
ένα έξαιρετικά εύχαριστό ταξίδι μέσα από τις έξοχες τ'ής
Γαλλίας, τ'ής ‘Ελβετίας και τ'ής Βορείου ‘Ιταλίας.

Τι ώραια πόλις τ'ό Μοντόνι! Οί δρόμοι του ε'ίναι μεγά-
λοι, τ'ά μέγαρά του κομψά και επιθλητικά και τ'ό πρσίνο
κυριαρχεί παντού.

Μά αν με γοήτευσε από τ'ήν πρώτη στιγμή τ'ό Μοντόνι,
άκόμα περισσότερο με γοήτευσε ή θαυμασία έπαυλις π'ό
μ'ό παραχώρησε ό κόμης Ουάρρυγκτον, τ'όν όποιον ποτέ
δέν θά μ'ορέσω νά εύχαριστήσω όσο θά ήθελα γιά τις
καλές του π'ός εμένα. Οί υπ'ηρέτες, ε'ιδοποιημένοι δι'
έπιστολής τ'ό κόμητος γιά τ'ήν άφιξή μου, ε'ίχαν έτοιμά-
σει τ'ά πάντα γιά νά με δεχθ'όν κι' έτσι θρεθ'ηκε από τ'ήν
πρώτη μέρα έγκαταστημένη με κάθε άνεσι σ'ήν έπαυλη.

‘Οί πόσο ώραια κοιμήθηκα τ'ήν νύχτα π'ό έπακολούθη-
σε άλλα και με πόση θέρμη προσευχ'ήθηκα π'ριν κοιμηθ'ώ
γιά τ'ήν εύτυχία τ'ό κόμητος Ουάρρυγκτον και τ'ής άγαπη-
μένης μου ‘Αρτέμιδος.

ΚΑΡΔΙΕΣ

‘Αφ'ό άναπαύθηκα δυό - τρεις ήμέρες από τ'ους κόπους
τ'ό ταξιδιού μου, έστειλα τις συστατικές έπιστολές τ'ό κό-
μητος ‘Αλτερόνι σ'τις οικογένειες, σ'τις όποιες άπευθυνόντου-
σαν. ‘Εδω πρέπει νά σημειώσω ένα άλλο δείγμα τ'ής με-
γαλόψυχης συμπεριφοράς τ'ό κόμητος Ουάρρυγκτον απέναντί μου: σ'έ όλες αυτές τις έπιστολές με συνιστούσε ως
στενή συγγενή του.

‘Ετσι ε'ίνα δεκτή απ' όλες αυτές τις άριστοκρατικές οι-
κογένειες με άφάνταστη έγκαρδιότητα και όλοι προσπα-
θούσαν νά κάνουν ό,τι μπορούσαν γιά νά με διασκεδάσουν.
‘Ο! πόσα καλά θ' άνέφεραν γιά μένα ή έπιστολές τ'ό κό-
μητος ‘Αλτερόνι, π'ό θά γράφθηκαν άσφαλώς καθ' ύπαγό-
ρευσι τ'ό κόμητος Ουάρρυγκτον.

Μιά από τις έπιστολές άπευθυνόταν π'ός τ'όν στρατηγό
Γκράτσια τ'όν γενικό άρχηγό τ'ής φρουράς τ'ό Μοντόνι. ‘Ο
στρατηγός, ή σύζυγός του και ή τρεις θελκτικώτερες κό-
ρες του με καταύποχρέωσαν με τις περιποιησεις τους.
‘Αλλά θά σο' π'ό τώρα κάτι π'ό άσφαλώς θά σο' κάνει
μεγαλύτερη έντύπωσι.

Άίγες μέρες άφ' ότου σχετίστηκα με τ'ήν άξιολάμπη
αυτή οικογένεια, ε'ίνα μεγάλη στρατιωτική επιθεώρηση
σ'ήν πλατεία τ'ών άνακτόρων και ό στρατηγός Γκράτσια
ε'ίχε τ'ό γενικό πρόσταγμα.

‘Η σύζυγός του και ή κόρες του έπέμεναν τόσο νά με
πάρουν μαζί τους σ'τό άμάξι τους γιά νά δώ κι' εγώ τ'ήν
επιθεώρησι, ώστε σ'τό τέλος δέν μ'ορέσαν νά τους άρνηθ'ώ.

Τ'ό θέαμα π'όσαν γεμάτο λαμπρό, γιατί ό ίδιος ό μέ-
γας δούξ τ'ό Καστελικάλα θά επιθεωρούσε τ'ή φρουρά
π'ό άνήρχετο σ'έ δέκα χιλιάδες άνδρες.

Και πραγματικά ποτέ μου δέν ε'ίδα ώραιότερο θέαμα.
‘Ολόγυρα σ'ήν πλατεία ήσαν παρατάγματα λαμπρά άμάξια
σ'τά όποια έπέβαιναν όλες ή καλόνες τ'ό Μοντόνι με τις ω-
ραιότερες τουαλέτες τους. ‘Επίσης ό λαός ε'ίχε συγκεντρω-
θ'ή κατά χιλιάδες και όταν ό μέγας δούξ ‘Αγγελος ό Β' έ-
φθασε σ'ήν πλατεία συνοδευόμενος από ένα λαμπρό επι-
τελείο χρυσοστόλιστων άξιωματικών, όλος α'ότός ό κόσμος
έξέσπασε σ'έ έπευφημίες όχι και τόσο ζώηρες όμως.

‘Ο μέγας δούξ, μολονότι, καθώς έμαθα, ε'ίνα πεινήντα
πέντε χρόνων, διατηρείται άκμαιότατος και φαίνεται πολύ
νέος. Φορούσε μεγάλη στολή στρατάρχου και όταν οι στρα-
τιώται παρουσάσαν όπλα, έν'ό ή μουσική έπαίξε τ'όν εθνι-
κό ύμνο, έβγαλε τ'ό σολιαζόμενο με πολύχρωμα στερά κα-
πέλλο του και έμεινε άσκεπής ως ότου τελείωσε ό χαιρετι-
σμός.

Κατόπιν επιθεώρησε τ'ά στρατεύματα. ‘Ο στρατός όμως
τ'όν υποδέχθηκε μάλλον ψυχρά, γιατί καθώς έμαθα, ό μέ-
γας δούξ δέν ε'ίνα δημοφιλής γιά πολιτικούς λόγους, με

τους οποίους δεν θά σέ κουράσω σήμερα.

Μετά το τέλος της επιθεωρήσεως ο μέγας δούξ ακολουθούμενος από το επίτελεό του, έκανε έναν γύρο στην πλατεία απαντώντας με χάρη στους χαιρετισμούς, οι οποίοι του άπειθυνόντουσαν από παντού.

Όταν έφθασε κοντά στο άμαξι της οικογενείας του στρατηγού Γκράτσια, στάθηκε και προσήλωσε τα μάτια του επάνω μου. Κατόπιν έσκυψε και ψιθύρισε μερικά λόγια στο αυτί της συζύγου του στρατηγού. Άμέσως τότε η κ. Γκράτσια με συνέστησε στον μεγάλο δούκα, ο οποίος άμέσως άρχισε να με ρωτάει για τον κόμητα Ουάρριγκτον, τον όποιον ήξερε πολύ καλά.

Εγώ είχα γίνει κατακόκκινη καθώς του άπαντούσα, γιατί έλάχιστα Ιταλικά ξέρω. Ο μέγας δούξ όμως φάνηκε ότι με κατάλαβε έντελώς και, αφού κουβέντισε μαζί μου ένα τέταρτο της ώρας, είπε πάλι μερικά λόγια στο αυτί της κυρίας Γκράτσια κι' άπομακρύνθηκε.

Την άλλη μέρα επρόκειτο να δοθί δεξιώσεις και μεγάλος χορός στα ανάκτορα και όπως έμαθα κατόπιν, εξέφρασε την επιθυμία να με δη και μένα εκεί μαζί με την οικογένεια του στρατηγού.

Δέν μπορούσα, φυσικά, ν' άποφύγω την πρόσκλησι αυτή και πήγα. Συγχώρεσέ με τώρα, αγαπητή μου Άρτεμις, αν σου φανώ λίγο ματαιόδοξη, αλλά μου φαίνεται ότι ποτέ μου δέν ήμουν ωραιότερη από το θράδυ εκείνο, με τη λαμπρή έξωμη τουαλέττα που φορούσα.

Περιττόν να σου πω ότι η δεξίωση ήταν εξαιρετικά λαμπρή και πολυτελής. Ποτέ μου δέν έχω γιναίδικη τέτοια συγκέντρωσι ωραίων γυναικών. Ω! πόσο γοητευτικά πλάσματα είναι αυτές η Ιταλίδες και πόσο δίκαια φημίζεται το Μοντόνι για την καλλονή των γυναικών του.

Ο μέγας δούξ είναι χήρος και δέν έχει παιδιά. Παρ' όλα όμως τα πνήντα πέντε του χρόνια άνοιξε τόν χορό χορεύοντας με την σύζυγο του ύπουργού των Έξωτερικών που είναι συγχρόνως και πρωθυπουργός του.

Εγώ χόρεψα τόν πρώτο χορό με τόν υπάπιστή του στρατηγού Γκράτσια και το δεύτερο με τόν ύφυργό των Έξωτερικών θαρών Ρούπερτ. Στόν τρίτο και στόν τέταρτο χορό προσφασίτηκα πώς ήμουν κουρασμένη. Αλλά στόν πέμπτο χόρεψα πάλι. Αυτή τη φορά δέν μπορούσα ν' άρνηθώ, γιατί ο ίδιος ο μέγας δούξ με προσκάλεσε να χόρεψω μαζί του.

Καθώς χορεύαμε άρχισε να μου μιλή άγγλικά, τα όποια ξέρει θαυμάσια, μου εξέφραζε την έλπία ότι θα έμενα πολύν καιρό στο Μοντόνι και πρόσθεσε, ότι θα θύμωνε πολύ με την σύζυγο του στρατηγού Γκράτσια, αν δέν μ' έπαιρνε σέ κάθε άνακτορική δεξίωσι μαζί του.

Την άλλη μέρα το πρωί, ένας αυλικός ήλθε στην έπαυλι και μου έφερε θαυμάσια λουλούδια και φρούτα, λέγοντας μου ότι μου τα έστειλε ο μέγας δούξ, ο όποιος τόν διέταξε να με ρωτήσει για την υγεία μου.

Τόν ευχαρίστησα θερμά για την καλώςήν του ύψηλου κυρίου του και όταν έφυγε, πήγα κι' έμεινα μόνη σ' ένα χαριτωμένο περίπτερο της έπαυλης, προσπαθώντας να εξηγήσω στόν εαυτό μου σέ τί ώφειλα να τόσα δείγματα της ήγεμονικής ενοίας.

Έπειτα από λίγες ημέρες, ο ίδιος αυλικός ξαναήρθε στην έπαυλι και μου έφερε ένα σωρό έργα των μεγαλειτέρων Ιταί ~ ποιητών και συγγραφέων. Ήσαν όλα δεμένα πολυτελώς και είχαν τα οικόσημα του δουκάου στο πρώτο φύλλο τους και κάτω άπ' τα οικόσημα, ήσαν γραμμένες ή λέξεις:

«Ο μέγας δούξ Άγγελος Β' προς την δεσποινίδα Έλίζα Σίδνευ»

Κάπως άνησυχη άρχισα τότε ν' άναρωτιέμαι τί εσήμαιναν όλ' αυτά.

Έπειτα από δυό μέρες, ειδοποιήθηκα από την κυρία Γκράτσια ότι εκείνο το θράδυ δινόταν έσπερις στα άνάκτορα και ότι είχα ιδιαιτέρα πρόσκλησι σ' αυτή.

Έπληξα μαζί με την οικογένεια του στρατηγού και την σιγμή που μπαίναμε στην αίθουσα του θρόνου μας πλησίασε ο μέγας δούξ, ο όποιος αφού κουβέντισε μαζί μου επί μερικές στιγμές, μου προσέφερε το μπράτσο του και μου είπε ότι ήθελε να μου δείξη τη Στοά των Άγαλμάτων. Το λαμπρό αυτό μουσειό επικοινωνεί με τόν μεγάλο σαλόνι των άνακτόρων, όπου εκείνο το θράδυ, ύπηρχε πολός κόσμος.

Ο μέγας δούξ με ώδήγησε λοιπόν στη Στοά και μου έδειξε ένα σωρό άριστουργήματα των μεγαλειτέρων καλ-

λιτεχνών της Ιταλίας. Παρέτεινε την επιθεώρησι αυτή άσ μπορούσε περισσότερο και κάθε τόσο διέκοπε την κουβέντα για ν' άπευθύνη σ' έμένα διάφορα κολακευτικά φρονήματα.

Όταν ξαναγυρίσαμε στο σαλόνι, ο δούξ με ώδηγησε σ' ένα πολυθρόνα, κάθισε κι' αυτός κοντά μου και κουβέντισε επί πολλή ώρα μαζί μου. Μου άπηθύρισε διάφορες ρωτήσεις για την οικογένειά μου, με ρώτησε αν ο πατέρας μου κι' ή μητέρα μου ζούσαν ακόμα, αν είχα άδελφούς και ποιά συγγένεια έχω με τόν κόμητα Ουάρριγκτον.

Κατόπιν με ρώτησε γιατί δέν είχα παντρευτή ακόμα. Εγώ είχνα κατακόκκινη ακούγοντας την ερώτησί μου και του άπάντησα ότι δέν είχα συναντήσει ακόμα τόν άνδρα με τόν όποιον θα ήθελα να συνδέσω τη ζωή μου.

Τότε μου είπε πόσο σκλάβοι του άξιώματός τους είναι οι ήγεμόνες, οι όποιοι δέν έχουν πάντα τόν δικαίωμα να κάνουν ότι θέλουν και να ύπακούουν στις επιθυμίες των.

Κατά την έσπερίδα εκείνη, πρόσεξα πώς ήμουν τόν αντικείμενο της προσοχής όλων. Δέν μπορούσα να καταλάβω γιατί οι ευγενείς και ωραίες προσκεκλημένες μου έρρόντουσαν με τόσο σεβασμό και φιλοφροσύνη και γιατί η οικογένεια του στρατηγού Γκράτσια μου έκανε πού πού λές περιποιήσεις από πρίν.

Μιά σκληρή ύποψια πέρασε από τόν μυαλό μου... Μά ταν δυνατόν; Ω! όχι... όχι...

Όσο ή ημέρες περνούσαν, τόσα τά δείγματα της ενοίας του μεγάλου δουκάου γινόντουσαν μεγαλύτερα, άλλα σ' αν πάντοτε εξαιρετικά λεπτά και περιωριζόντουσαν σέ άσ θη και σέ θύλια.

Ήμουν άναγκασμένη να ακολουθώ τούς Γκράτσια σέ όλες τις δεξιώσεις και τις έσπερίδες των άνακτόρων και πότε ο μέγας δούξ συγκέντρωσε όλη την προσοχή του σ' έμένα.

Ω, αγαπημένη μου Άρτεμις, ή καρδιά μου χτυπάει κόμα με την άνάμνησι της τελευταίας άνακτορικής έσπερίδας, κατά την όποια ο μέγας δούξ, σφιγγώντας μου τόν χέρι, μου είπε με ταπεινή και συγκινημένη φωνή:

— Άς μ'ήν ήμουν ήγεμών ή άς ήσουν έσύ ήγεμόνισσα... ΕΛΙΖΑ ΣΙΔΝΕΥ

Καθόλου περίεργο, είπε ο προϊστάμενος του Μουσείου Γραφείου, αν ο ύφυργός των Έξωτερικών της Καρταγίνας ζήτησε πληροφορίες για την Έλίζα Σίδνευ από τόν προσθευτή του στο Λονδίνο. Πρέπει ν' άντιγραφούν δυό αυτές έπιστολές και να σταλούν στο Θόρειν Όφφισ.

Z'

ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΑΛΤΕΡΟΝΙ

Ήταν μεσημέρι περίπου.

Ο κόμης και ή κόμισσα Άλτερόνι καθόντουσαν με την Έσθελλά στην τραπέζια τους.

Η δυό γυναίκες κεντούσαν κι' ο εξόριστος Ιταλός έπατρίδης διάβαζε την «Έφημερίδα του Μοντόνι», που είχε λάβει με τόν πρωινό ταχυδρομείο.

Εξαφνα ο κόμης έθγαλε μιά κραυγή εκπλήξεως, πρην μα πού έκανε την σύζυγό του να τόν ρωτήσει:

— Τι νέα υπάρχουν άπ' τόν Μοντόνι;

Ο κόμης όμως αντί ν' άπάντησι, της είπε:

— Θυμάσθε ότι ο κόμης Ουάρριγκτον πρό τριών ~ σάρων μηνών ήρθε έδώ για να ζητήσει συστατικές έπιστολές για κάποια δεσποινίδα Σίδνευ...

—... Η όποια τόν συμπλήρωσε ή κόμισσα, θα πήγαινε στόν Μοντόνι για να ξεφύγη από την καταδωσί του δούκα που τόλμησε να ζητήσει τόν χέρι της Έσθελλας μας;

— Ναι, είπε ο κόμης. Λοιπόν, φαίνεται ότι πολλές φορές γίνεται γύρω από τόν δούκα αυτής της νέας στο Μοντόνι. Άκούστε τί γράφει ή έφημερίδα.

«Στους κοσμικούς κύκλους της πρωτεύουσής μας προσέθετο ένα λαμπρό άστρο στο πρόσωπο της δεσποινίδος Έλίζας Σίδνευ, στήν γενούσ του κόμητος Ουάρριγκτον, τού πλουσίου Άγγλου έπατρίδου, όποιος είναι ιδιοκτήτης μιάς των ωραιότερων έπαυλων τού Μοντόνι».

Η δεσποινίς Σίδνευ έγκρατεστάθηκε εις την έπαυλιν Ουάρριγκτον και μέσα στο μικρό χρονικό διάστημα που θρίσκειται στην πρωτεύουσα κατέκτησε όλες τις καρδιές με τούς χαριτωμένους τρόπους της. Έξω γάπητα προτερήματά της και τα προσωπικά της θέλητρα.

Λέγεται μάλιστα ότι τόν ύψηλότερο πρόσωπο της χώρας δέν έμεινε διάφορο πρὸς τα θέλητρα της ωραίας ξένης».

— Δέν φαντάζομαι ή τελευταία αυτή φράσις να έσπε-

τόν μεγάλο δούκα; είπε ή δούκισσα.

— Μά δέν μπορεί να ύπονοι ή κανέναν άλλο, άπάντησε ο κόμης. Τό «ύψηλότερο πρόσωπο της χώρας» είναι θέ- θαια ο δούξ. Εγώ όμως φαντάζομαι ότι πρόκειται περί φή- μης που γεννήθηκε στο εύφάνταστο μυαλό κάποιου δημο- σιγράφου.

— Ίσως. Θά ήταν όμως περίεργο αν με τις συστατικές έπιστολές σας, παρατήρησε ή κόμισσα, διευκολύνετε μιά φιλάρεσκη νέα να σταδιοδρομήσι.

— Τι λέτε; Η νέα αυτή είναι ήθική κι' ένάρετη...

— Ω! έκανε ή κόμισσα. Σεις γελιέστε συχνά και κρί- νεται τούς ανθρώπους πολύ πρόχειρα.

— Εγώ; φώναξε ο κόμης.

— Μάλιστα, σεις! τού άπάντησε ή κόμισσα. Έτσι πι- στεύατε και για τόν Γκρήνθουδ πώς ήταν τίμιος άνθρω- πος, και δέν ζητήσατε να μάθετε περισσότερα γι' αυτόν.

— Ω! τί σφάλμα έκανα τότε...

— Και χαρακτηρίσατε τόν κ. Μάρκχαμ για κλέφτη, χω- ρίς να δώσετε σ' αυτόν τόν δικαίωμα να εξηγηθί, πρόσθε- σε ή κόμισσα.

— Πάλι ο Ριχάρδος Μάρκχαμ! φώναξε ο κόμης με θυμό. Γιατί μου άναφέρετε διαρκώς αυτό τόν δνομα;

— Γιατί νομίζω ότι σπεύσατε πολύ να τόν κρίνετε κι' ότι φανήκατε άδικος άπεναντί του;

— Καθόλου, άπάντησε ο κόμης. Μόνος του άλλως τε ώ- μολόγησε ότι έμεινε στη φυλακή τού Νεγκάτ.

Ένα ρίγος πέρασε τόν κορμί της Έσθελλας.

— Μάλιστα, είπε ή κόμισσα, αλλά μη ξεχνάτε ότι στο Νεγκάτ φυλακίσθηκε κι' ο φίλος

μας κύριος Άρμυτρογκ, αυτός δηλαδή που μάς γνώρισε τόν Μάρκχαμ και τόν όποιο τόσο εκτιμάτε. Άλλες μάλιστα χαρήκατε υπερβολικά λαθραίνοντας μιά έπιστολή του από τη Γερμανία.

— Βέβαια... Χάρηκα πολύ λα- θραίνοντας την έπιστολή αυτή, γιατί είχα καιρό να μάθω ειδήσεις του και φοδώνουν μήπως τού είχε συμ- βί κανένα δυστύχημα. Άλλά για να ξαναγυρίσω στο θέμα μας, ο κ. Άρμυτρογκ φυλακίσθηκε για πο- λυτικούς λόγους και αυτό μου φαί- νεται δέν είναι καθόλου άτιμωτι- κό.

— Πιθανόν και ο Μάρκχαμ να έπεσε θύμα άτίμου μηχανορραφί- ας, είπε ή κόμισσα. Όπωσδήποτε τόν κρίνατε χωρίς να τόν ακούσε- τε. Σας παρακάλεσε επίσης να διαβάσετε τα πρακτικά της δίκτης του στις έφημερίδες της εποχής εκείνης, αλλά σεις άρνη- θήκατε.

— Μά κι' αν δεχόμουν να τόν ακούσω, είπε ο κόμης, πώς θα μπορούσε ο κ. Μάρκχαμ να δικαιολογηθί; Η άπό- πειρα της κλοπής στο σπίτι μας δέν είναι άρκετή άπόδειξις;

— Όχι! φώναξε ή Έσθελλά κοκκινίζοντας. Ο κ. Μάρκχαμ δέν μπορεί να είναι ένοχος για την πράξι αυτή. Θά μπορούσα να όρκισθώ γι' αυτό.

— Μάλας με πολλή πάθος, Έσθελλά — είπε ο κόμης καταπονεμένος... Ξεχνάς ότι εγώ ο ίδιος τόν άκουσα να μιλά με κάποιον μέσα από τόν φράχτη τού κήπου, λίγη ώρα πρίν έρθουν οι κλέφτες;

— Υπάρχουν πολλά παραδείγματα, παρατήρησε ή Έσθελλά, ανθρώπων που καταδικάσθηκαν άδικα εξ αιτίας δι- αφόρων συμπερισεων. Υποθέστε ότι ο κ. Μάρκχαμ έπεσε θύμα παληανθρώπων, οι όποιοι τόν θυσίασαν για να σώ- θουν οι ίδιοι...

Υποθέστε πώς ένώ ήταν άθώος, φυλακί- σθηκε στην Νεγκάτ. Αν συνέβαιναν αυτά, θα τόν ευσταγ- χινότασε και θα τόν συμπαθούσατε, αγαπημένη μου πα- τέρα; Υποθέστε ότι ένας από τούς άλλιους που τόν κα- τέστρεψαν, μεταμελημένος για τόν έγκλημά του, τόν όμολο- γεί και διακηρύσσει την άθωότητά του Μάρκχαμ. Θά έπι- μένατε τότε στην ιδέα σας;... Όχι, αγαπημένη μου πα- τέρα, δέν θα τόν κάνατε αυτό γιατί είδατε πολύ ευγενής!

— Άγαπημένη μου Έσθελλά, άς διακόψουμε αυτήν την συζήτησι. Κι' εν πρώτοις δέν είναι καθόλου πιθανόν οι κα- κοποιοί της ρομαντικής φαντασίας σου να ύπέγραφαν ποιέ- μιά τέτοια δήλωσι...

ζωντανή εικόνα ενός παλαιού του φίλου ~ νομαζόμενου Σμιθ.

«Φώναξε και τόν σύντροφό του και γελάσαμε όλοι για τόν λάθος του. Κατόπιν οι δυό έπατρίδαι διέταξαν να φέ- ρουν κρασί Μπορντώ και καθήσαμε κι' οι τέσσερες στο ίδιο τραπέζι. Άδειάσαμε μερικές μπώλιες και έπειτα όταν οι δυό ευγενείς μας πρότειναν να παίξουμε χαρτιά τούς άνα- λουθήσαμε σάν ανήτοι σ' ένα χαρτοπαίγνιο, όπου γάσαμε, ότι είχαμε επάνω μας.

— Πώς είναι δυνατόν δυό νέοι σάν εσάς να πηγαίνουν σέ χαρτοπαίγνια; είπε ο κόμης. Δέν καταλάβατε λοιπόν ότι οι δυό κύριοι που σας γνώρισαν τόσο παράδοξα, ήσαν ά- πλουστατά, άπατεώνες που ζητούσαν θύματα.

— Και όμως ήσαν πραγματικοί έπατρίδαι, είπε ο λο- χαγός, γιατί μας έδωσαν τις διευθύνσεις τους. Ο ένας ο- νομάζεται θαρών Άρμυτρογκ και ο άλλος Άρθούρος Κρίκστερ.

— Βαρώνος Άρμυτρογκ και Άρθούρος Κρίκστερ! φώναξε ή Έσθελλά, της οποίας τόν πρόσωπο έλαμψε από μιά μεγάλη χαρά.

Συγχρόνως δάκρυα φάνηκαν στά μάτια της, δάκρυα ευ- τυχίας όμως, κι' έπειδή φοβήθηκε μήπως προσδοή ή συ- κίνησί της, θύηκε άπ' τόν σαλόνι.

Όταν μετά ένα τέταρτο ξαναγύρισε, ο λοχαγός Ντάπερ, έλεγε ακριβώς εκείνη τη στιγμή:

— Άλήθεια, κάτι έέχασα να σας πω...

— Κάτι για τόν Ριχάρδο Μάρκχαμ! πρόσθεσε ο σέρ Μπούνης.

(Άκολουθεί)

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ
ΚΑΠΕΛΛΑ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

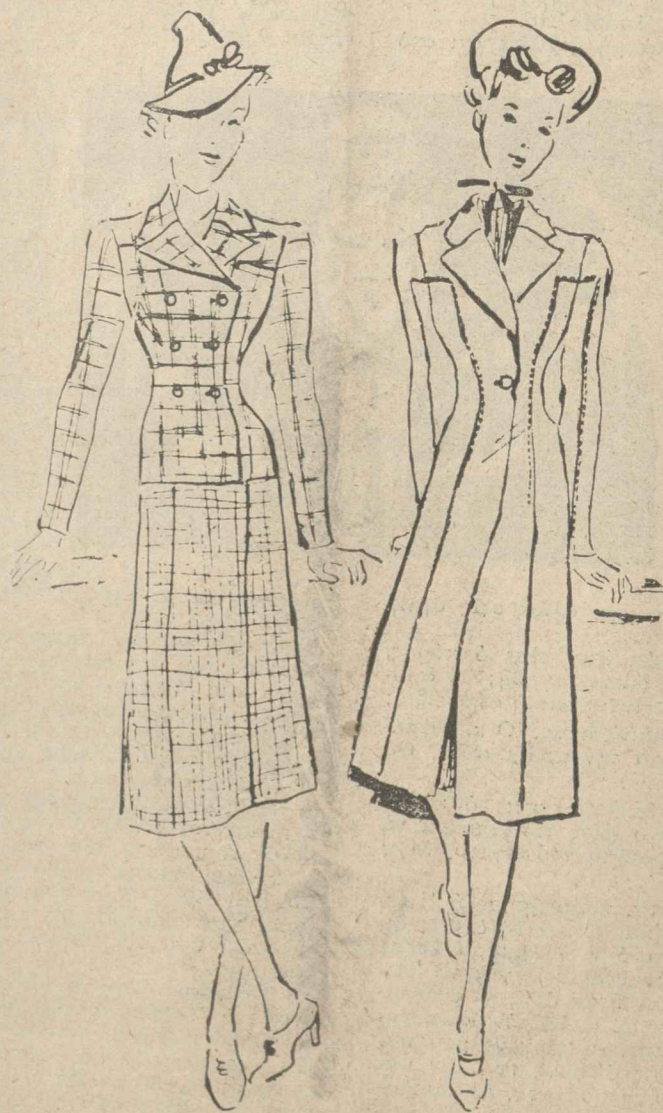
Η μόδα των καπέλλων ακολουθεί φέτος κυρίως την μόδα του χτενίσματος. Το νέο χτένισμα απαιτεί τα μαλλιά να είναι χτενισμένα ψηλά, σχηματίζοντας μπουκλές στο μέτωπο ή στην κορυφή του κεφαλιού και αφήνοντας έντελως ελεύθερο τον λαιμό. Αναγκαστικώς λοιπόν και τα καπέλλα συμμορφώθηκαν μ' αυτήν την τάση. Και κατά συνέπειαν είναι εξαιρετικά μικρά, πάρα πολύ κομψά, εξαιρετικά ελαφρά και φοριούνται έτσι ώστε μόλις ν' ακουμπούν στο κεφάλι κρατώντας μία κλίση προς τα εμπρός λοξά: και αφήνοντας όλο το πίσω μέρος τού κεφαλιού γυμνό. Τα περισσότερα καπέλλα δεν έχουν μπόρ, μα και όσα έχουν το μπόρ είναι πολύ στενό πίσω κι' εμπρός μυτερό ή άνισο. Γενικώς όλα τα καπέλλα είναι άνισα και φοριούνται στραβά και με πολλή χάρη. Για να στέκεται όμως ένα τέτοιο καπέλλο στο κεφάλι και να μη φύγει στηρίζεται από πίσω στο κεφάλι μ' ένα καπέτσιο ή με μία κορδέλλα ή μ' ένα θέλο που δένει πίσω κι' ύστερα κρέμεται ως τον τράχηλο.

Το ύλικό από το οποίο κατασκευάζονται τα χειμωνιάτικα καπέλλα είναι πρωτίστως το καστόρι, ένα καστόρι απαλό κι' ελγύγιστο σαν θελοῦδο, ή έντελως σκληρό και χονδρό, όπως ή άνδρικές ρεμπιτύλικες. Άντί από καστόρι κατασκευάζονται και καπέλλα από θελοῦδο και μεταξωτό.

Θα ιδούμε πολλά καπέλλα σε σχήμα ναυτικού κούκκου με χαμηλό σκληρό τεπέ κι' ως γαρνιτούρα όμως θάχουν όχι πια μία απλή κορδέλλα, αλλά φτερά ή ογκώδεις φιδόγκους που τους δίνουν ένα ύφος έντελως μοντέρνο. Επίσης θα φορεθούν πολύ τα γνωστά μας ταψάκια που ως γαρνιτούρα θά' έχουν γύρω - γύρω στον τεπέ λουλούδια από θελοῦδο, ή ένα μπουκέτο από μικροσκοπικά φρούτα ή φύλλα φθινοπωρινά ή παρδαλά φτεράκια. Μεοικά έχουν δέσει γύρω από τον τεπέ μία χοντρή κορδέλλα γκρό - γκραίν που καταλήγει πίσω ή στο πλάι σ' ένα έγγλέζικο φιδόγκο. Ένα μικροσκοπικό θελούδινο καπέλλακι που ο τεπές του είναι ψηλότερος εμπρός παρά πίσω έχει ως μόνη γαρνιτούρα μία θελοῦδινη κοκκάρδα που ή άκρες της είνε κρετισιμένες και κρέμονται σε κρίσια.

Τα ντρεπέ καπέλλα είναι πάλι πολύ της μόδας και πολύ ανώτερα σε εμφάνιση από άλλα, γιατί το ύλικό που χρησιμοποιείται τώρα είναι πολύ πιο ελαφρό και λεπτό. Εκτός από το θελοῦδο χρησιμοποιείται για την κατασκευή των άπαγευματινών αυτών καπέλλων με τα πολλά ντραπέ και το λεπτό μάλλινο ζέρσεϋ.

ΔΥΟ ΩΡΑΙΟΤΑΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Κοστούμι πρωτό από ζακέτα σε σχήμα σταυρώ, πολύ κλειστή εμπρός και φούτα με ένα λοξό φύλλο εμπρός. Η ζακέτα γίνεται από ύφασμα σκατσέζικο και ή φούτα από καρβό. Φθινοπωρινό επαιωφόρι από ελαφρύ ύφασμα, γαρνιρισμένο με ντεκούπ και εφαρμοστό στη μέση. Όλες ή ραφές γαρνίρονται με γαζιά κομωμένα στο χέρι.

Αν ρίξουμε τώρα μία ματιά στις παλαιότερες καπέλλες θα ιδούμε ότι ή Άνις απάθει τα καπέλλα με τους ηλούς μυτερούς τεπέδες και πολύ μικρά μπόρ, καθώς και τα πολυχρώματι-

μπάν που είχαν φορεθῇ και πέρυσι...

Η Λουίζα Μπουμπόν γαρνίρει τα καπέλλα της με φτερά στρουθοκαμήλου μαύρα με κόκκινες άκρες.

Η Συζύ συμπαθεί πολύ τα καπέλλα σε σχήμα που θυμίζει το 1900 και τα γαρνίρει με δόκκληρα πουλιά ή φτεροῦδες πουλιών. Τις γαρνιτρώει τις θάζει στην κορυφή του καπέλλου και πολλά από τα καπέλλα αυτά στηρίζονται στο κεφάλι με θελόδες που αποτελούν κι' αυτές ένα είδος γαρνιτούρας. Εκτός όμως από τα καπέλλα αυτά ή Συζύ παρουσιάζει και άλλα πολύ άλλα και ευκολοφόρετα γαρνιρισμένα με άνθη ή χρυσά κορδόνια ή κεντημένα με συντήρη ή μαλλί. Τα καπέλλα αυτά φοριούνται έντελως μπροστά και πίσω πιάνουν το κεφάλι μ' ένα στενό μπαντώ από κορδέλλα ή από το ίδιο ύλικό με το καπέλλο.

Το κύριο χαρακτηριστικό των καπέλλων αυτών είναι ότι αποτελούν ένα σύνολο μαζί με το χτένισμα κι' έτσι δεν μπορούν να φορεθούν παρά μόνον κατά ένα ώρισμένο τρόπο, σε ώρισμένη γωνία, για να χρησιμοποιήσουμε έπιστημονική έκφραση, ήλλοιως θα φαίνονται γελοία.

Δεν πρέπει όμως να νομίσουμε πως έχουν εξαφανισθῇ τελείως και τα καπέλλα που αφήνουν ελεύθερο το μέτωπο. Βλέπουμε όμως τις συλλογές πολλά από αυτά και είναι προωρισμένα για τις γυναίκες που προτιμούν ακόμη να χτενίσουν χαμηλά τα μαλλιά τους. Ο νέος τόνος στα καπέλλα αυτά δίδεται από το θέλο, που μπορεί να δοθῇ με διάφορους τρόπους.

Ένα τέλος πρέπει να έπαινα λάβουμε και να τονίσουμε: ότι το σπουδαιότερο στη φετινή μόδα, είναι ή άρμονία μεταξύ χτενίσματος και καπέλλου ώστε ή αποτέλεσμα ένα σύνολο. Τίποτα δεν κάνει γελοιωδέστερο έπαινος από ένα κεφάλι χτενισμένο α λά πάζ, με μαλλιά κρεμαστά, ως τις πλάτες κι' ένα μικροσκοπικό καπέλλακι φορεμένο στην κορυφή, ή ένα καπέλλο γελεθέ, φορεμένο πάνω από ένα μοντέρνο χτένισμα έτσι ώστε να σκεπάζει έντελως τον τράχηλο. Ευτυχώς υπάρχουν άρκετά καπέλλα και από το 1910 και από το άλλο είδος ώστε να μην ή κάθε κυρία να διαλέξῃ ελεύθερα, τι της πεί και να

— Ντορῇ... "Ε, Ντορῇ, είσαι ευχαριστήμενος; ψιθύριζε πάλι κι' έχάιδευε τον λαιμό του αλόγου.

Ο Ντορῇς τινάζονταν και δυνάμωνε το θῆμα του. Κι' ο πάτερ 'Ιγνάτιος έλαφρά πηδούσε πάνω στη σέλλα, φωνάζοντας:

— "Ω! ώπ! ώπ!

Σε μία στιγμή το άλογο κουράστηκε και έμετρίωσε το θῆμα. Ο πάτερ 'Ιγνάτιος δεν τό βίασε, γιατί ο ήλιος είχαν ύψωθῇ άρκετά στον ούρανό κι' άρχισε να πιάνη ζέστη.

Έβγαλε το ράσο του και το πέρασε από κάτω του, στη σέλλα, έπειτα σκάλισε από διασκι του, έβγαλε ένα μπουκάλι με ρακί κι' άρχισε να πίνῃ με δίψα. Τότε του ήρθε βρεζι να τραγουδήσῃ κι' άρχισε να σιγοψέλλῃ σε έκκλησιαστικό ρυθμό

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΤΕΡ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΛΙΝ ΠΕΛΙ

ΠΡΩΤΗ - πρῶτῃ μιά Κυριακή ο πάτερ 'Ιγνάτιος καθάλλικεψε το ζωηρό του και άνήσυχο άλογο, έκαμε τον σταυρό του και θῆκεν από τη μεγάλη πόρτα του μοναστηριού τραβώντας προς τα κάτω, προς την πεδιάδα, για να έπισκεφθῇ τα χωράφια και τα λειβάδια.

Πίσω από τα γαλάζια θουνά στην άνατολή, μέσα σε μία θάλασσα από φῶς και μεγαλείο, επρόβαλλε δειλά-δειλά το παρθενικό πρόσωπο του άπριλιάτικου ήλιου και ή πεδιάδα, που μόλις είχε ζυπνήσει, εύθυμα έλουζέτο στις άκτίνες του και γιῶρταζε. Παντού μοχοβολούσαν άνοιξι, πρασινάδα, λουλούδια.

Κάπου - κάπου γλυτροῦσε καμμιά πέρδικα στους θάμνους, κελადούσαν καρδερίνες, στα άγκάθια, έρωτοτροπούσαν τα ζωηρά σπουργιτάκια και σαν σύννεφο έπειτα πετούσαν προς τον ούρανό. Η καρδιά της άνοιξεως έπαλλε γοργά, έντονα και ή νέα ζωή στη γῆ έσπευδε να χαρῇ την άνοιξη ήμερα. Από τα όλόγυρα χωριά άκούετο ο ύποπλητικός ήχος της καμπάνας, που ήδονικά σκορπίζονταν στην πρῶτη ήροσση ή άτμόσφαιρα.

Όλα αυτά ευχαριστούσαν τον πάτερ 'Ιγνάτιον. Καθόταν ζωηρά στο άλογάκι του, που έτρεχε με ρυθμικό θῆμα κι' έπαιζε με άγαλλίασι τον λαιμό του. Από καιρού σε καιρό ο πάτερ 'Ιγνάτιος έχάιδευε τον λαιμό του αλόγου ενώ του μωρμούριζε με ύφος φιλικό:

— Ντορῇ, Ντορῇ, άχ, Ντορῇ μου. Είσαι ευχαριστήμενος, παιδί μου;

Ο Ντορῇς χτυπούσε δυνατά τα πόδια του κι' έριθε την μακρύα του χαιτή στα δάχτυλα του άφένι του.

Ο πάτερ 'Ιγνάτιος καιρό είχε να θῆ από το μοναστήρι και τώρα το άνοιξιάντικο άεράκι τον έμάγευε και σχεδόν τον μεθούσε. Απελάμβανε την πλημμυρισμένη από πρασινάδα πεδιάδα, σαν μικρό παιδί, και με τον νοῦ του συνομιλούσε με τη φύση, με τις μέλισσες που θουβούσαν, και με τις ολόκαθρες πεταλούδες, που πετούσαν ελαφρά πάνω στα χόρτα. Απελάμβανε ο πάτερ 'Ιγνάτιος την φύση και εύφραινόταν ή καλογερική ψυχή του. Γιατί ο πάτερ 'Ιγνάτιος δεν ζέρε μούάχα να διαβάξῃ εύχες. Άγαπά το καλό κρασι και νοσταλγεί πάντα να βρεθῇ έξω από τα θειά τείχη του μοναστηριού. Κι' έτσι ο πάτερ 'Ιγνάτιος διαρκώς στριφογυρίζει στη σέλλα και έβλεπε προς κάθε διεύθυνση, προς κάθε γωνία της πράσινης εικόνας που ζωγραφιζόταν μπροστά του, προς τα μακρύα θουνά, τα τόσο καθαρά, που χάνονταν στο θάθος του γαλαζίου άνοιξιάντικου ούρανοῦ. Έβλεπε, ά νέμνεε, άνειροπολούσε, σιγοτραγουδούσε εύθυμα τραγουδάκια, κι' θά έλεγε, πως ξανάεινε ή καλλίτερα πως ξαναγεννιόταν παιδί, γιατί να ποῦμε και την άλήθεια γέρος δεν ήταν ο πάτερ 'Ιγνάτιος.

— Ντορῇ... "Ε, Ντορῇ, είσαι ευχαριστήμενος; ψιθύριζε πάλι κι' έχάιδευε τον λαιμό του αλόγου.

Ο Ντορῇς τινάζονταν και δυνάμωνε το θῆμα του. Κι' ο πάτερ 'Ιγνάτιος έλαφρά πηδούσε πάνω στη σέλλα, φωνάζοντας:

— "Ω! ώπ! ώπ!

Σε μία στιγμή το άλογο κουράστηκε και έμετρίωσε το θῆμα. Ο πάτερ 'Ιγνάτιος δεν τό βίασε, γιατί ο ήλιος είχαν ύψωθῇ άρκετά στον ούρανό κι' άρχισε να πιάνη ζέστη.

Έβγαλε το ράσο του και το πέρασε από κάτω του, στη σέλλα, έπειτα σκάλισε από διασκι του, έβγαλε ένα μπουκάλι με ρακί κι' άρχισε να πίνῃ με δίψα. Τότε του ήρθε βρεζι να τραγουδήσῃ κι' άρχισε να σιγοψέλλῃ σε έκκλησιαστικό ρυθμό

κάποιο εύθυμο μοτίβο από ένα τραγούδι του χωριού:

Μιά χίρα στο χωριό,
ποῦχε στα μάτια τόν καυμό,
"Αχ, χίρα φόνισσα,
"Αχ, χωριό που γνώρισα!

Ο πάτερ 'Ιγνάτιος προχωρούσε μέσα από τα ώρισμένα χωράφια, που αύριο θα ήσαν έτοιμα για θερισμό. Η φωνή του ήταν θαρειά, αλλά τραγουδούσε χαμηλά, γλυκά, θάλεγε με το νοῦ σου, και απόμακρυά, όπως προχωρούσε άνάμεσα στα χωράφια, έμοιαζε με όλόμαυρο σκαθάρι.

Ψυχή δεν φαίνονταν στην πεδιάδα, ούτε στους δρόμους. Η έρημιά αυτή ευχαριστούσε τον πάτερ 'Ιγνάτιο, γιατί μπορούσε τώρα να ρεμβάξῃ ελεύθερα και να τραγουδή ό,τι ήθελε.

Η άλήθεια είναι πως είχε πιῇ άρκετό από το μπουκάλι κι' είχαν έρθει στο κέφι. Και όταν ο άνθρωπος είναι στο κέφι, ή θέλει όλον τον κόσμο ή τίποτε. Ο πάτερ 'Ιγνάτιος τότε τραγουδούσε, τότε μονολογούσε, τότε μιλούσε στον Ντορῇ, στα χωράφια, τότε έστειλε χαιρετίσματα στον Θεό μ' ένα κορυδαλλό, που πετούσε ψηλά προς τον ούρανό, κι' έπειτα πάλιν ρουφούσε από το μπουκάλι και γελούσε μέσα του με μία ιδέα, που θασάνιζε τη φαντασία του.

Τώρα άρχισε να τραγουδά ένα αυτοσχέδιο τραγούδι:

Νά εἶχα... άχ!...
Νά εἶσκα... άχ!...

Πολλὴν ὥραν μωρμούριζεν έτσι και θαθειά άναστέναζε!

Νά εἶχα... άχ!...
Νά εἶσκα... άχ!...

Μά αφού έρρούφηξε και πάλι από το μπουκάλι, λύθηκε ή γλώσσα του, χτύπησε το άλόγο του και συνεπλήρωσε το αυτοσχέδιο στίχο:

Μιά μικρούλα...
Μιά μικρούλα...

"Α! Νά εἶνα μιά μικρούλα!

Κι' αφού άναστέναζε θαθειά, φώναζε στο άλόγο του δυνατά:

— "Ε, Ντορῇ, Ντορῇ! Άγάπησε ποτέ, Ντορῇ... Ντορῇ, άγάπησε;

Ο Ντορῇς τινάζονταν κι' άρχισε να τρέχῃ γοργά σαν να μη κατάλαβε τίποτε. Ο πάτερ 'Ιγνάτιος πηδώντας στη σέλλα του, φώναζε με ρυθμό:

— "Ωπ! ώπ! ώπ!

Και πάλιν τραγουδούσε:

Νά εἶχα... άχ! μιά μικρούλα!
Νά εἶσκα... άχ!...

Ο ήλιος έκαίγε κι' ή άτμόσφαιρα γινόταν θαρειά. Τα στάχυα σάλευσαν ελαφρά. Μιά στιγμή ο πάτερ 'Ιγνάτιος σταμάτησε, τεντώθηκε πάνω στη σέλλα κι' έβύθισε το βλέμμα του σε κάποιο σημάδι μέσα στα χωράφια. Το στενό του και σκατεινό πρόσωπο που εχε κοκκινίσει τώρα από τη ζέστη και το ρακί, διεπρέε μία σκιά άνελπιστης εύτυχίας.

Κάθεψε τα σκληρά του γένηα, τεντώθηκε περισσότερο στη σέλλα και πρόσεξε με μεγαλύτερη περιέργεια. Εκεί μακρύα σε μία άκρη των πράσινων χωράφων, κοντά σ' ένα θάμνο, κάτι άστριζε σαν χῆνα και κοινώταν.

— Γυναίκα είναι, είπε με το νοῦ του ο πάτερ 'Ιγνάτιος. Αυτό είναι το ταίρι πέρ της. Πρέπει να είναι κάπου εκεί και θισμένη.

Χτύπησε το άλόγο, προχώρησε λίγο και πάλι σταμάτησε.

— Νάναι γυναίκα; Γυναίκα είναι... Νάναι μόνη; Μόνη είναι... "Α! στο διάβολο! Ποιά είναι;
Και πάλιν χτύπησε το αλόγο και προχώρησε χωρίς να αποσπάσει το μάτι του από το άσπρο σημάδι, πού διαρκώς έμενε στην ίδια θέση, μέσα στα πράσινα κύματα της θάλασσας του σταριού.

Ο κακομοίρης ο πάτερ 'Ιγνάτιος πάλιν άρχισε να μονολογεί:

— Νάναι γυναίκα; Γυναίκα είναι; Νάναι μόνη; Μόνη είναι... "Α, στο διάβολο, ποιά είναι;...

Και πάλιν χτύπησε το αλόγο χωρίς να απομακρύνει το βλέμμα από το άσπρο σημάδι, πού κάπου-κάπου ήσυχα σάλευε στον άέρα. Κτύπαζε, κτύπαζε ως πού σκοτίσθηκε το βλέμμα του. Έτριψε τα μάτια του με τα μανίκια και πάλι μονολόγησε:

— Νάναι γυναίκα;... Γυναίκα είναι. Νάναι μόνη;... Μόνη είναι... "Α, στο διάβολο, ποιά είναι;

Ολόγυρα στην πεδιάδα ψυχή δεν σάλευε. Αυτό έκανε τον πάτερ 'Ιγνάτιο ν' άπορή περισσότερο.

— Γυναίκα... και μόνη στην πεδιάδα! Για ραδικία θγήκε τόσο πρωί; "Οχι... Κοιμήθηκε μέσα στα χωράφια για ν' άγιάσει; Ποιός ξέρει. 'Η δουλειά της δεν θάβει και τόσο τασερική.

Και χαμογέλασε ο πάτερ 'Ιγνάτιος.

— Ποιός ξέρει; Μπορεί και να μη κοιμάται σκέφθηκε. Ξέρω γώ τις γυναίκες! Με είδε και είπε με τον νου της: "Ας κάμω, ότι κρύβω για να τον γελάσω... "Ε, μη κρύβεσαι, άφησε τις ποιηρίες. Και χωρίς τ' άντα σου θα έρθω, φώναξε τώρα δυνατά ο πάτερ 'Ιγνάτιος.

Και συνέχισε:

— Γυναίκες είσθε και γυναίκες θά μείνετε. Ποηρεύεσθε, ποιηρεύεσθε και πάλι πιάνεσθε στη φάκα.

Από τον νου του τότε πέρασαν όλες η γνωστές γυναίκες του χωριού, πού φανόταν στο θάθος της πεδιάδος, και ο πάτερ 'Ιγνάτιος προσπαθούσε να μαντέψει ποιά είναι.

— Στάσου Ντορή! Στάσου να σκεφθώ ο παππούς σου!

Το αλόγο σταμάτησε κι' ο καλόγηρος ξέδυσε πάλι το βλέμμα του στο άσπρο σημάδι. Του φάνηκε ότι η γυναίκα του έγενε να πλησιάσει.

— Περίμενε! Περίμενε! Μη θιάζεσαι, έρχομαι, άπάντησε ο καλόγηρος και πάλι προχώρησε.

— Νά πάρ' ο διάβολος, ποιά είναι τέλος πάντων και παίζει έτσι μαζί μου! Τράβα Ντορή.

Ο Ντορής τινάχθηκε δυνατά προς τα έμπρός. Ο πάτερ 'Ιγνάτιος τεντώθηκε πάλι και στα άγια του παρουσιάσθηκε η γυναίκα, πού τότε φανερωνόταν και τότε κρυβόταν πίσω από τα κύματα του σταριού.

Όταν έφθασε στο θάμνο, πίσω απ' τον οποίο ήταν η γυναίκα, το άσπρο σημάδι χάθηκε από το βλέμμα του γιατί το μονοπάτι ήταν χαμηλό.

Ο πάτερ 'Ιγνάτιος σταμάτησε, το αλόγο τεντώθηκε ψηλά στη σέλλα, έοριξε το βλέμμα του, αλλά τίποτε. Ούτε γυναίκα, φανόταν, ούτε το μονοπάτι της. Έθιξε ξηρά ο καλόγηρος και φώναξε:

— Καλημέρα... καλημέρα!...

Τα στάχυα ελαφρά λικνίστηκαν.

Από το χωράφι κανείς δεν φανερώθηκε και καμιά άπάντησι δεν εδόθηκε.

Ο καλόγηρος φώναξε και πάλι:

— Καλημέρα... καλημέρα!...

Αλλά καμιά και πάλι άπάντησι.

Ο πάτερ 'Ιγνάτιος τ' άχασε. Χτύπησε το αλόγο και πετάχθηκε μπρός. Και είδε...

Λίγα θήματα παραπέρα κοινοβόταν πάνω σ' ένα παλούκι ένα ολόασπρο κranίο αλόγου, πού έθελπε άπαθώς με τα μεγάλα άδειανά του μάτια το πάτερ 'Ιγνάτιο και ειρωνικά του χαμογέλουσε με τα μεγάλα άραιά του δόντια!...

(Μετάφρασις έκ του Βουλγαρικού)

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η πραγματικότητα με τον καιρο κατατάζει ονειρο. Μόσος καιρός κι' αν περάση, το όνειρο δεν γίνεται πραγματικότητα.

Πολλές φορές, ο νηστικός χορταίνει με την έλπίδα.

Μπορεί το χτίριο ενός ονείρου να καταρρεύσει, με το θεμέλιό του δεν σαλεύουν.

Η ύπομονη έχει όρια και η έλπίδα μπορεί να εξαντληται. Το όνειρο όμως δεν έχει τέλος.

Ο γαϊδαρός της έλπίδας τρέχει περισσότερο από το αυτοκίνητο της πραγματικότητας.

Το όνειρο δεν είναι παρά σκιά της πραγμασίας.

Όσα δημιουργεί η φαντασία, είναι άσπαστα να τα δημιουργήσει η φύσις, πού ώστόσο δημιουργεί την φαντασία.

Για την φαντασιόπληκτη γυναίκα, ο καθόφτης είναι ο μεγαλύτερος έχθρός της.

Πολλές φορές κ' η πιο άσπρη φαντασία... πουλιέται με την όκα και χρησιμοποιείται για περιτύλιγμα ψώνιων!

Η φαντασία του άνδρος είναι ένα ησυχαστήριο καλλονής. Και η πιο άσπρη γυναίκα, όταν μπη εκεί μέσα, γίνεται η άραιότερη κακόμοι.

Εκείνος πού περιφρονεί την φαντασία, περιφρονείται απ' την πραγματικότητα.

Μην καλοτρέφεις ούτε το ζώο σου, ούτε την γυναίκα σου, γιατί υπάρχει κίνδυνος ν' απολαύσουν πριν από σένα οι ξένοι!

Σε κάθε καρδιά βρίσκεται κι' ένα λιαστήρι. Με την διαφορά ότι στις περισσότερες είναι νερκομένο και σ' άλλες... νεκρό! (Α ν α τ ο λ ι τ ι κ ε ς)

Πρέπει να είναι κανείς, διακριτικός στη φιλία, γιατί αλλοιότικα γίνεται ένοχλητικός.

Η ύπερβολική κολακεία είναι θοισία. Ένός κανείς αναζητή τη σοφία είναι σοφός, μά όταν νομίσω πως τη θρήκε γίνεται θοισία.

Η καρδιά έχει λόγια πού τ' άγνοεί το λογικό.

Καθώς τα ποτάμια δεν μπορούν να γινούνε πίσω, έτσι και η ανθρώπινη συνείδηση δεν ξαναποκτά την πίστι, όταν μία φορά χάση.

Τα χρέη μοιάζουν με τα παιδιά, πού όσο κρότερα είναι, τόσο περισσότερο φαντάζονται.

Όποιος ταπεινώνεται για έναν ευγενικό σκοπό, δεν ξεπέφτει από τη θέση του, όποτε κι' αν είναι οι έξευτελισμοί στους οποίους υποβάλλεται.

Οι ύποκριται, καθώς και η μέλισσα, έρωνε το μέλι στο στόμα και φυλάνε κρυμμένο το κεντρί τους.

(Ξένες)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΛΥΚΟΣ

Ο Α τόν πιάσω! πού θα μου πάη! έλεγε ο Μήτρος δαγκώνοντας στον κόμπο το δάχτυλο.

Και όσο κτύπαζε τα δόλια ζωντανά του — δώδεκα πρόβατα στη στάνη, κομμένα άλ' από το λύκο, — τόσο κι' έθέρπευε η λύσσα του κι' έκανε κόκκινο το μάτι του σαν φωτιά.

Έμαθαν στο χωριό το κακό του κι' έτρεξαν οι χωριανοί ν' ιδούν και να τον παρηγορήσουν.

— Απόψε, ρε Μήτρο;

— Απόψε, μπάρμπα-Θύμιο. Τιμουδιά δεν άκούστηκε...

— Αμ' ο Μοδργος;

— Φοβολογούσε το θρωμόσκυλο! "Ετσι μοδρθε να του τραβήξω μιά τουφεκιά την αυγή. "Ασε με!

— Ε, Μήτρο μ'! Τι τά θές και τι τά γυρεύεις! Κουράγιο νάχης και γειά να τα ξανακάνης...

— Αμ' θα τόν πιάσω! πού θα μου πάη! Ζωντανό θα τόν πιάσω!

Κι' έφυσσε για να μη σκάση ο Μήτρος. Οι χωριανοί τον συμπονούσαν κι' έκύτταζαν συλλογισμένοι. Ξεχνούσαν εκείνη την στιγμή πώς με λαθροχειρίες είχε κάνει τα πρόβατα ο Μήτρος και πώς δεν τον έλεγαν αλλοιότικα μεταξύ τους παρά καστοκλέφτη. Κι' έμπρός στα ματοκυλισμένα έκείνα πτώματα, έμπρός εις το δλέθριο της νύχτας άνδρα-γύθημα, άλλο δεν θυμώντουσαν παρά πώς κι' αυτοί έλοι ήσαν ύποκειμενοι στην ίδια συμφορά και πώς έναν είχαν κοινό με τον έχθρό τους έχθρό: τόν λύκο.

Πραγματικώς, ύστερ' από τούς φυγδικούς κι' από το Μήτρο, οι λύκοι ήταν η φοβερότερη μάστιγα του τόπου.

Λύκοι θηριεμένοι, λύκοι άτελειωτοι, λύκοι άχόρταγοι. Δεν ήταν σπάνι πού να μην την είχαν ρημάξει και όσο έσκότωναν από δαύτους, τόσο κι' επλήθυναν οι καταραμένοι. Τα σκοτάδια των λόγων, γύρω από το θουνό ως τη θάλασσα, άνηχούσαν απ' άγρια ούρλιασματα κι' έλαμπαν από μάτια φιλογερά. Γι' αυτό το μίος πού εκόχλαζε τώρα στην ψυχή του Μήτρου και η εκδίκηση πού μελετούσε σκληρότατη στα σκοτεινά της θάβη, είχαν τον αντίλαλό τους στα στήθη των χωριανών. Αϊ, παιδί μου, και να τόν έπιανε!...

Νά τόν πιάση! "Αλλο δεν είχε στο νου του ο Μήτρος.

Αυτός δέ δύναται — έλεγε — θα ξαναάρθω για να τ' άψη.

Κι' άφησε τα κομμένα πρόβατα μέσα στη στάνη, όπως τα είχε άφησει ο λύκος. Κι' έστησε δόκανα και έβαλε θηλειές κι' άπλωσε δίχτυα παντού. Σε όλη αυτή την έτοιμασία, πού την έκανε με συννεφιασμένο πρόσωπο, μιά φορά μόνο έχαμογέλασε: σαν έπεσε ένα δόκανο και του έπιανε το πόδι.

«Τι διάλο! είπε: εδω μέσα κοντεύω να πιστώθω έγώ, κι' ο λύκος θα γλυτώσει!» Κι' έτριβε τα χέρια του κατευχαριστημένος.

Έκοιμώταν όλη την ημέρα για να έινε άγρυπνος τη νύχτα. Κι' έκανε καρτέρι του λύκου με το Μοδργο και με τον Τάσο, τόν άνειψί του — συντροφο σέ κάθε δουλειά. "Ετσι πέρασαν δυό νύχτες. Την τρίτη — πριν άκόμα κλίνη η άλετροπόδα, — άκούστηκε σαν ένα τριέζιμο στον τοίχο της μάντρας...

— Καλόσμου τον! καλόσμου τον! έπεν ο Μήτρος κι' έκράτησε το Μοδργο, για να μη κάνη κανένα πάρωρο κύημα.

Ήταν ο λύκος. Με τη χαρά και με το καρδιοχτύπι τόν είδε, σκοτεινό μέσ' στο σκοτάδι, να διασκελίζει τη μάντρα και να πέφτει μέσα... Τέτοια άνατριχίλα δεν την αίσθάνθηκε ποτέ του ο Μήτρος...

Από το δεύτερο βήμα μπλέκανε τα ποδάκια του λύκου και στάθηκε πιασμένος. Έλεύθερος τότε ο Μοδργος χύμηξε και τόν άρ-

Έκανε καρτέρι του λύκου...

παξε πρώτα από τόν σθερκο. "Α! μπράβο! "Επσαν άπάνω του ύστερα ο Μήτρος κι' ο Τάσος, τόν έκαμαν καλά μ' ένα σχοινί και τόν έδεσαν σφιχτά.

— Καλά σ' έγω! είπεν ο Μήτρος, με φωνή κουρασμένη...

Την αυγή γύρισαν το λύκο από στάνη σέ στάνη, ο Τάσος τραβώντας μ' ένα σχοινί απ' έμπρός κι' ο Μήτρος μ' άλλο από πίσω. Ο Μοδργος...

γος καμάρωνε στο πλάι. Κι' ο λύκος έσέρνονταν στη μέση των δυό τεντωμένων σχοινιών, άφρίζοντας σά λυσσασμένος. Ήταν μεγαλόσωμο ζώο, θαυμάσιο, καλάθρεμμένο, με γούνα ξανθόμαυρη πυκνή, με ούρα φουντωτή και μ' αυτιά μωτερα σαν ψαλιδισμένα. Κατακόκκινη η γλώσσα του, σαν από αίματα προβάτων θαμμένη, κρεμώταν έξω παράλυτη. Και στο φως της αυγής έρριχναν θαμπές άστραπές τα άγρια μάτια του.

— Ζωντανό τόν έπιανε το λύκο ο Μήτρος! έλεγαν με χαρά οι τσοπαναράιοι. Μωρ έθερί! ούτε προβά δέ θα μ' άφηνε!

Και με μεγάλη προθυμία έδιναν το μπαζίσι τους στο Μήτρο, πού τούς γλύτωσε από τέτοιο πελώριο κακό. Κι' έσέπανε παράδες ο Μήτρος από κάθε στάνη πού περνούσε θριαμβευτής. "Ετσι θα μπορούσε να ξανακάνη τα πρόβατα πού τούκοψε ο λύκος. Μά την ώρα εκείνη δεν τού συλλογίζόταν διόλου αυτό... "Αλλο είχε στο νου του όλοένα ο Μήτρος.

Κι' άμα τόν ρωτούσε κανένας τσοπάνης τι θα του κάμη του λύκου;

— Θ' άκούσης, έλεγε ο Μήτρος, θ' άκούσης. Μόνο πού δεν θα τόν σκοτώσω. "Αμ τι θα μου κάμη ένα σκότωμα, ρε παιδιά! Για τέτοιο κακό, ο Μήτρος θέλει άλλη εκδίκηση!

Και το μάτι του έδειγνε κι' έκρυβε κάτι τι φοβερό, πού μάταια ζητούσαν να τώθουν οι χωριανοί. "Όσα θασανιστήρια ήξεραν τα έβαλαν με το νου τους' μά κανέν' απ' αυτά δεν ήταν και στο νου του Μήτρου.

Και σαν γύρισε όλες τις στάνες, η μικρή συνοδεία, — χαρά των παιδιών πού άκολουθούσαν, — έκαταστάλαξε σ' ένα γύφτικο.

Ο γύφτος έπαραινεύτηκε λιγάκι για την επίσκεψη εκείνη.

— Για τσοπάνη με παίρνεις; είπε στο Μήτρο. "Αμ τι να σου δώσω εγώ, καμπερέ! Τ' άκούσε μου δεν τ' άκούει ο λύκος.

— "Οχι ρε σ'! είπε ο Μήτρος. "Εγώ θα σου δώσω παράδες (κι' έδειξε το γεμάτο κεμέρι). Μά θέλω τη μεγαλύτερη τροκάνια και το γερότερο χαλκά που έχεις.

— Κουδούνια θα τού κρεμάσης του λύκου σου;

— Φέρ' εδω και μη σέ γνωρίζω.

Ο γύφτος ξεκρέμασε την πιο μεγάλη τροκάνια πού είχε. Από τόν κρότο της, καθώς την έσεισε, έβούιζε όλο το γύφτικο.

— Καλή είπε είπε ο Μήτρος. Μά ο χαλκάς είναι αδύνατος.

— Ακατάλυτος! είπε ο γύφτος.

— Έλα τώρα να την φορέσουμε του λύκου!

Τα παιδιά έχαγάνισαν. Ο γύφτος έθάρρεψε πώς τόν κοροϊδεύουν. Μά ο Μήτρος δεν γελούσε καθόλου. "Επιπλέον με τόν Τάσο τόν λύκο καλά και ο γύφτος τού πέρασε στον λαιμό τόν χαλκά με την τροκάνια.

— Σφίξε τόν καλά να μη θγαλή, είπεν ο Μήτρος.

Αυτό έκανε ο γύφτος. Σε λίγη ώρα η τροκάνια ήταν τόσο καλά έφασμένη στο λαιμό του λύκου, πού θα έλεγε πώς πρέπει να κόψης το κεφάλι.

του λύκου, που θά 'ελεγε πώς πρέπει να κόψης το κεφάλι για να ξεπεράσης το χαλκά. 'Ο Μήτρος την δοκίμασε και φάνηκε κατευχαριστημένος.

— Μπαρά, μάστορα! είπε.

— 'Επληρώσε και έφυγαν από εκεί.

— 'Ο θόρυβος της μικρής συνοδείας, δ' αλλαγή των παιδιών και το θάρυ κουδούνισμα της τροκάνας, έτραβούσαν τώρα περισσότερο τον κόσμο. Στο παράξενο εκείνο θέαμα τὰ έχαναν οι χωριανοί.

— Ρέ σὺ Μήτρο! για ζυγοῦρι τὸν πήρες τὸ λύκο;

— 'Αμα ὁ Θεὸς καταραστὴ τὸ μερμήγκι, τοῦ δίνει φτερά, ἀπαντοῦσεν ὁ Μήτρος.

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ περισσότερα, χωρὶς νὰ δώσῃ ἄλλη ἐξηγήσῃ — ἔλυσεν ἀξάφνης τὸ σχοινὶ τοῦ λύκου καὶ τὸν ἀπόλυσε... 'Αμα τοῦ πέρασε ἡ πρώτη ζάλη κι' ἐκατόλαξε πὼς εἶνε πειὰ ἐλεύθερος, τῶσαλε στὰ τέσσαρα κατὰ τὸ λόγγο. Τὸν ἐφρένιαζε ὁ κρότος τῆς τροκάνας κ' ἐφτέρωνε τὰ πόδια του. Τὰ σκυλιά τοῦ τὸν κυνήγησαν δὲν τὸν ἔφτασαν. Τὸ θηρίο χάθηκε σὰν ἀστραπή. Κι' ὁ κρότος τῆς τροκάνας, ἐξασθενώντας ὁλόενα, ἐσθύσθηκεν ὁλόελα...

Γέλιο χαϊρέτης γενικὸ τὴν πολύκροτη ἐξαφάνισι. Μισρὲ ἐκδίκησι! Μὰ ἡ περιπαίχτρα βοή δὲν ἔταραξε τὸ Μήτρο. — Αὐτοὶ εἶνε χάχιδες! εἶπε. Τώρα σ' ἔχω καλά.

Τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ ἐκδικητῆ ἔσφιγγε γιὰ πάντα τὸ λαϊμὸ τοῦ λύκου καὶ ἀντηχοῦσε ἡ φωνὴ του σὰν θροντὴ στὴν ἐρημίαν, πού ἔτρεχε τὸ ζῶο καὶ δὲν ἔφτανε...

Πάντα κοντὰ του πάντα ἀπάνω του... τὸ χέρι σφιγτὸ... ἡ φωνὴ φοβερὴ... Κι' ἐπηδοῦσεν ὁ λύκος σὰν τρελλὸς κι' οὐβλιάζε κι' ἐκυλιούταν στὸ χῶμα κι' ἔδινε μὲ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν στὸ λαϊμὸ νὰ πινηγῇ... Τίποτα! Πάντα κοντὰ του, πάντα ἀπάνω του, ἡ ἀγρία τροκάνα, τὸ σύρνερο τοῦ Σαπανᾶ, τὸ ἀκατάλυτο!

Μόλις ἐρῆκε λίγη ἀνάπαυσι, ἔστερα ἀπὸ τὸ μακρινὸ καὶ ξεφρενιασμένον παράδαρμα, ξαπλώθηκε στὴ μονιά του καὶ ἡσύχασε. Μὰ κι' ἐκεῖ ἀκόμα τὸ χέρι τὸν ἔσφιγγε. Μὰ ἡ φωνὴ σάπαινε. 'Ας μπορούσε τουλάχιστον νὰ μείνῃ ἔτσι γιὰ πάντα, ἀκίνητος!...

Μὰ ἡ πείνα τὸν ἀνάγκασε πάλι νὰ σηκωθῇ... Καὶ ἀμέσως ἡ τροκάνα τοῦ εἶπε: «Κάτσε κάτου!» Φοβήθηκε ὁ λύκος καὶ λούφαξε. Μὰ ἡ πείνα τὸν ἔξωσε δυνατότερη. Σηκώθηκε κι' ἄρχισε τὸ τρέξιμο. Καὶ μὲ τὸ τρέξιμο, ἄρχισε πάλι τὸ μαρτύριο. 'Ω, τὸ χέρι! ὦ, ἡ φωνή!...

Κι' ἔφευγαν τὰ ζῶα δειλά καὶ τρομαγμένα, στὴ διάβα τοῦ λύκου μὲ τὴν τροκάναν. Κι' ἔφευγεν ὁ ὁ λύκος σὰν τὸν ἀνεμο, τέρας κυνηγώντας τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τροφή. Καὶ στὸ ἐρόμο ἀκούραστη ἡ σιδερένια φωνὴ ἡ ὀλογοῦσε: «'Οχι! ὄχι! δὲν θά θρῆς τίποτα νὰ φᾶς. Στὰ δόντια σου σάρκα δὲν θά πέσῃ. Σὲ φεύγουν τὰ πρὶν ἀνίερα ζῶα, γιὰτὶ τώρα ἀκούγεται! Σοῦ ἔλειψε ἕνα ὄπλο στῆς ζωῆς τὸν ἄγωνα καὶ θά πέσης, θά πεθάνῃς τῆς πείνας!»

Καὶ ἡ πείνα ἀποκρινόταν: «Ἐμπρός! ἔμπρός!»

Κι' ἐπήγαινε ὁ λύκος ἔμπρός, ἔμπρός.

Προσπάθησε νὰ πνίξῃ τὴ φωνὴ τῆς τροκάνας μὲ ἡσυχο θῆμα. Μὰ πάντα ἐβούιζε ἡ καταραμένη ἐκείνη γλῶσσα καὶ τὸν ἐπρόδιε. 'Απὸ κάθε στάνη πού πλησίαζε, φοιχτὰ γιουχαίσματα ἀποκρίνονταν τρόμος σὸν τρόπο τῆς νύχτας — σκυλιῶν γαυγίσματα καὶ κ' ὅτοι τουφεκισμοί. Φλογισμένοι δαυλοὶ ἔσχιζαν μὲ συριγμὸ τὸ σκοτάδι. Πού νὰ ζυγώσῃ ὁ

λύκος!

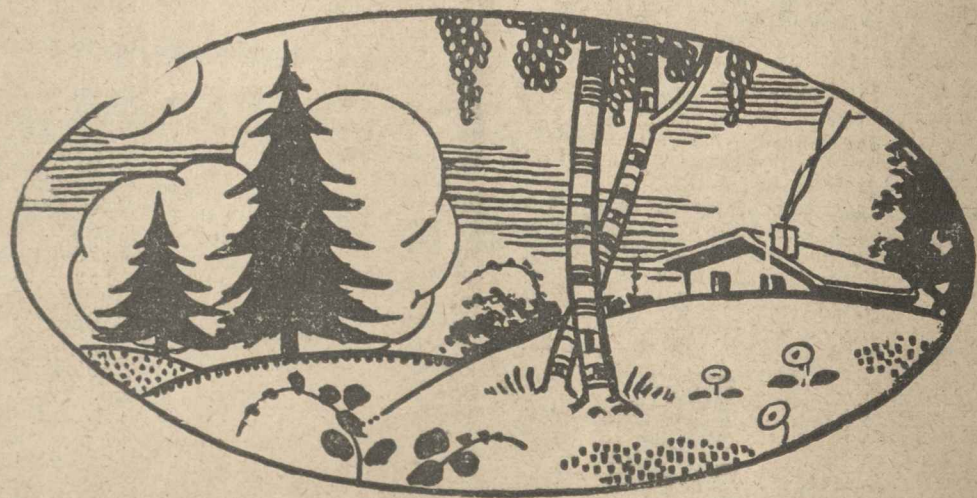
Πίσω — ἔμπρός — ἀλλοῦ. Μὰ παντοῦ τὰ βία Παντοῦ ξεραν πὼς ἡ νυχτερινὴ ἐκείνη καὶ ἔρημη τροκάναν πού λῦκος πού ἔκοψε τὰ πρόβατα τοῦ Μήτρο — κι' ἀμέσως πῶδι νὰ τὸν διώξουν. Καὶ ὁ λύκος γύριζε-γύριζε...

Καὶ ἡ πείνα θέρριζε τὰ σωθικά του, μερόνυχτα τώρα τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαϊμὸ τὸ σκληρὸ χέρι καὶ τοῦ ἔβριζε κεφάλι ἡ αἰώνια καὶ ἀκούραστη ἐκείνη φωνή: «Θά πεθάνῃς τῆς πείνας!»

'Ελεεινός, ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸ μαρτύριο, ἐδοκίμασε κάμῃ καὶ τὸ ὕστερο γιὰ τὴν βασανισμένη του ζωὴ.

Νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ κολυμπώντας νὰ φτάσῃ ἀντικρινὴν στεριά, στὸ πράσινο ἐκεῖνο λειβάδι, πού ἔδοσαν τὰ ζωντανὰ, ἀσφαλισμένα σὰν σὲ νηοὶ ἀπὸ κάθε ἐπὶ Μέσα στὸ νερὸ πνίγηκε ἡ φωνὴ τῆς τροκάνας. Καὶ ὁ λύκος πέρασε τὴ θάλασσα. Μὰ μόλις θύγηκε στὴ στερεὴν τροκάναν ξανάρχιον ἡ προδότρα. Κι' ἐχύμηξαν τὰ σπινθηροειδῆ γαυγίσματα. Κ' οἱ ὄσοι με γιουχαίσματα. 'Ο λύκος ξανάπεσε στὴ θάλασσα νὰ φτάσῃ στὸ θοῦν.

Κι' ἐκεῖ ἀκόμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ φόβο του, ἐνὺ τὸν ἄντα λαζεν ἡ τροκάναν πού ἔσκουζε: «'Οχι! ὄχι! δὲν θά πεθάνῃς τίποτα νὰ φᾶς! Πουθενά! Θά πέσης καὶ θά πεθάνῃς τῆς πείνας!»

κόμα τὸ λαϊμὸ τοῦ ψοφιμοῦ ἔσφιγγε τὸ σιδερένιο χέρι, καὶ ἔβλεπεν ἡ φαντασία ἀπὸ πάνω του τὸν 'Εκδικητῆ, νὰ κρατᾷ καὶ νὰ λήῃ:

— 'Εκεῖ! τώρα σ' ἔχω καλά!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

— 'Ο Λουδοβίκος Φίλιππος ἔξοισε πολὺ ἀπλὰ στὸ Παρίσι, χωρὶς τὴν πολυτέλεια τῶν παλαιῶν βασιλέων, διατηρούμενος λίγους ὑπηρετές. Κι' ἔταν ἀκόμη ἔδινε στὸ Παρίσι ἐπισημα γεύματα, δεξιώσεις κλπ., ἐνοίκιαζε γιὰ μιά θραυδα ἑκατόμβιττους ἀπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα.

Μιά θραυδα, μετὰ τὸ γεῦμα, ἕνας τέτοιος σεβιτόρος πήρε μιά ψημένη πέρδικα καὶ τὴν ἔκρυψε στὴ πίσω τσέπη τοῦ φράκου του, σὲ κάποια στιγμή πού νόμιζε πὺς τὸν ἔβλεπε κανεὶς.

— 'Ο Λουδοβίκος Φίλιππος δὲμος τὸν εἶδε καὶ σὲ μιά στιγμή πού θρέθηκε κοντὰ του, τοῦ ψιθύρισε:

— Κρύψε καλά, παιδί μου, τὴν πέρδικα στὴν τσέπη σου. Τὰ πόδια ἐξέχουν ἔξω καὶ φαίνονται. Θὰ σὲ βρῇ καὶ θὰ θρῆς τὸ μπελά σου! Κόκκαλο ὁ σεβιτόρος!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις του κυνηγού αγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ).

— 'Αν κι' ἔχω μεταφέρει ἕνα πληθὸς στὴν 'Αμερική, τὸ ἔκανα πάντοτε μὲ ἀπέχθεια. Εἶναι ὅμως ζῶον πού γιὰ τοὺς ζωολόγους παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. Κανεὶς ἀπ' ὅσους ἰθαγενεῖς συνάντησα δὲν μπορούσε νὰ μοῦ πῇ πόσα χρόνια ζῇ ἕνας κροκόδειλος. Εἶναι γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερὺς κροκόδειλους πού τοὺς φυλάνε στοὺς ναοὺς ἔχισαν περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. 'Εκεῖνοι πού τοὺς ταΐζαν καὶ τοὺς παρακολουθοῦσαν πέθαναν, οἱ κροκόδειλοι ὅμως ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ ζοῦν. Τὰ δόντια τοὺς οὔτε χαλοῦν ποτὲ οὐδὲ πέφτουν ἀπὸ γεράματα, μὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνανεώνονται ἀδιάκοπα.

Τὰ αὐτιά τους, τὰ μάτια τους καὶ τὰ ρουθούνια τους θρίσκονται ὅλα μαζί συγκεντρωμένα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἔτσι, ὥστε ἕνας κροκόδειλος μπορεῖ νὰ εἶναι θυσιάζων δολοκλήρος μέσα στὸ νερὸ καὶ ὅμως ν' ἀκούῃ, νὰ βλέπῃ καὶ νὰ δοφραίνεται, ἀφίνοντας ἔξω τὴν ἀσάτη σχεδὸν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του. 'Όταν κἀνὴ θυσιάζει κλεψὶ τὰ μάτια του καὶ βλέπει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διαφανή βλέφαρά του.

Τὰ ποτάμια τῆς Μαλαισίας εἶναι γεμάτα κροκόδειλους καὶ εἶναι συνηθέστατο πρᾶγμα τὸ νὰ συναντᾷ κανεὶς στὸ δρόμο ἰθαγενεῖς πού τοὺς λείπει τὸ ἕνα χέρι ἢ τὸ ἕνα πόδι ἐπειδὴ τὸ ἄλλο τοὺς τὸ ἔφαγε κάποιος κροκόδειλος.

— 'Ας ἔρθουμε τώρα στὴν «κυρία» κροκόδειλου.

— 'Η κροκόδειλινά γεννᾷ τὰ αὐγά της συνήθως σὲ κανένα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ νησάκια τοῦ ποταμοῦ σὲ μέρη πού νὰ τὰ γλιεφῇ τὸ νερὸ καὶ τὰ κρύβῃ προσηκτικὰ σκεπάζοντάς τα μὲ φύλλα καὶ ξερά κλαριά. Δὲν κλίσσεται μόνη της τὰ αὐγά της. Αὐτὴ τὴν φροντίζει τὴν ἀφήνει στὸν ἥλιο, ἀγνώστου ὅμως κατὰ ποῖο μυστηριώδη τρόπο, γνωρίζει ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα πού πρόκειται τὰ μικρά της νὰ θγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, σύμφωνα μὲ τὶς διαβεβαιώσεις πού μοῦ ἔδωσαν οἱ Μαλαῖοι, ἡ μάνα ξαναγυρίζει στὴ φωνή της καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν μικρῶν. Μερικὰ μόλις θγοῦν πέφτουν κατ' εὐθείαν μέσα στὸ νερὸ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ γνήσιοι κροκόδειλοι. 'Αλλὰ ὅμως τραβᾶνε κατὰ τὴ ζούγκλα. 'Εκεῖνα πού δειχνοῦν διαθέσεις νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ στοιχεῖόν τους καὶ νὰ πᾶνε στὴ ζούγκλα, ἀρπάζονται ἀπὸ τὴν μητέρα τους καὶ καταδροχίζονται ἀπ' αὐτὴν γιὰ τιμωρία τους. Μερικὰ ὅμως ὥστος τῆς γεφυροῦν καὶ αὐτὰ καταρθώνουν νὰ μποῦν στὴ ζούγκλα, ὅπου, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴ μαλακὴ παράδοσι γίνονται... τῆς γιὰ κι' ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγριες μάλιστα.

— 'Ο καλύτερος μεζὲς γιὰ τοὺς κροκόδειλους εἶναι ὁ σκύλος. Πολλὲς φορές πού βέλγισα νὰ πιάσω κροκόδειλους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρω στὴν 'Αμερική, μεταχειρίστικα σκυλὶ γιὰ δόλωμα. 'Εδῶς ἕνα κουταβάκι κοντὰ στὴν ἀκροποταμιά καὶ ἀνάμεσα στὸ σκυλὶ καὶ στὸ ποταμὶ ἀνοίξα μιά θαυδαία τάφο, πού τὴν σκέπαζα μὲ φύλλα καὶ κλαδιά. Τὸ σκυλάκι, δεμένο καθὼς ἦταν ἔσκουζε γυρεώντας τὴ μάνα του. 'Ο κροκόδειλος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ τὸ φάῃ.

Μὴ νομίζετε πὼς αὐτὰ πού λέω εἶναι παραμῦθια. Εἶναι

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντός δραχμῆς 5. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησός του παρά τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδευομένη ὑπὸ δικαιομάτοτος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΡΕΘΟΝ ΑΝΕΜΩΝΑΝ, Ἐνταῦθα. — Τί νὰ σὰς ποῖμε; Τὸ ποίημά σας πατεῖ καλὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, εἶναι μετρικῶς ἀμειπτον σχεδόν, ἀλλὰ ὡς σύλληψις, ὡς ὑπόθεσις νὰ ποῖμε, ταλαντεύεται μεταξύ τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ εὐθύμου. Τί συμβαίνει σχετικῶς; Ζητήσατε μήπως νὰ κάμειτε μοντέρνα ποίησιν; Κάτι τέτοιο μᾶς λέτε στὸ γράμμα σας. Μὰ καλλίτερα καὶ σαφέστερα καὶ κατηγορηματικώτερα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ σας μιλάει αὐτὸ τοῦτο τὸ ποίημά σας, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεύουμε ἐδῶ.

Ο ΔΗΜΙΟΣ

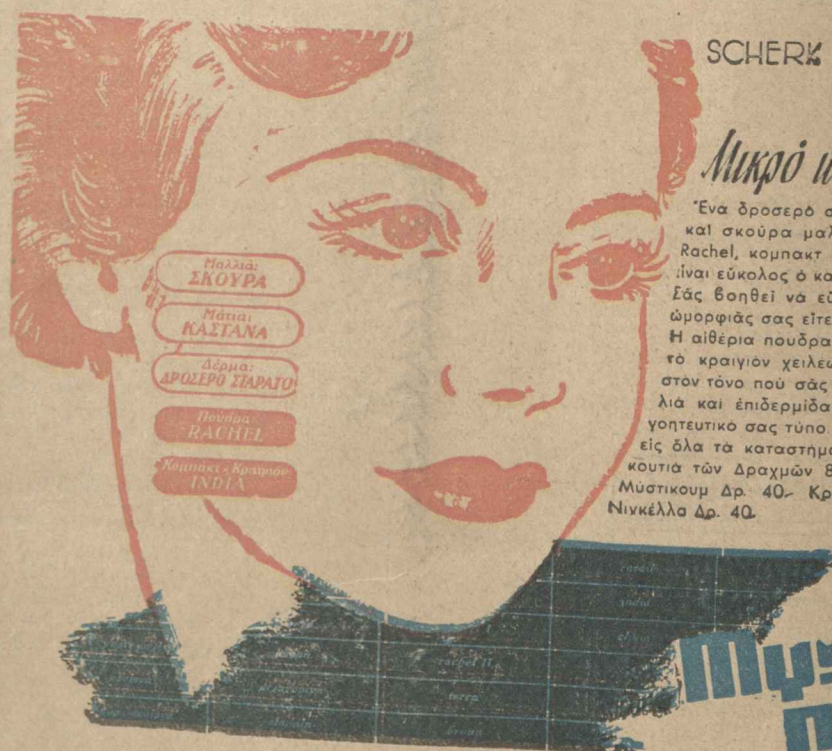
Εἶν' ἡ ἀγάπη ἓνα μυστήριον,
Εἶν' ἡ ἀγάπη ἓνα λαχείον
Δὲν τὴν ἀγοράζεις εἰς πρατήριον
Οὔτε εἰς τὸ Δημοπρατήριον
Εἶναι ἀνυπότακτον στοιχείον.

Εἰς τὰ φτερά ἀγγέλων ταξιδιάρα
Φεύγει, πετᾷ, γυρίζει στὰ οὐράνια
Ταξιδεύει στὸ ἀπείρο ἢ νυχτιάρα
Τ' ἄστρα φορᾷ γιὰ λαμπερὰ γιορτάνια

Εἶν' ἡ ἀγάπη τῆς
ζωῆς μαρτύριο,
Εἶν' τῆς καρδιάς
ἀγιάτρευτος σεβ-
ντᾶς,
Εἶν' ἡ ἀγάπη, ὠι-
μένανε, ντελρίο
Κί' ὅταν στὸν δρό-
μο σου τὴν ἀπαν-
τᾶς...

Μιά μαχαίριὰ εἰς
τὴν καρδιά σου δὶ
νει,
Πεισματικὰ μετὰ
τῆ δευτερώνας
Τρέμ' ἡ καρδού-
λα σου, πονεῖ, μα-
τώνει.
Βρύση, κρουνοὶ τὸ
αἷμα τῆς τὸ χύ-
νει...

Κί' Ἐκεῖνη,
Ἡ γυναῖκα πού
τόσο τὴ λατοεύεις
Βλέποντας τὴν αἰ-
μορραγία σου τὴν
τόση
Σηκώνει τὸ φοι-
στάνι τῆς μὴν τὸ
λερώση
Καὶ σ' ἀφήνει σὺν
σκυλὶ νὰ ρεύης!...

SCHERK

Μικρὸ ὑπάρδειγμα

Ἐνα δροσερὸ σταρὰτο πρόσωπο μὲ κοσμητικὰ ποῦδρα καὶ σκούρα μαλλία χρειάζεται ποῦδρα γοῦρμα. Τὸ Rachel, κομπακ καὶ κραιγιὸν σὲ χρώμα India, ποῦδρα εἶναι εὐκόλος ὁ καλλωπισμὸς μὲ τὸν πινάκα τοῦ Scherk. Ἐὰς βοηθεῖ νὰ εὐρετὲ τὸ ὁρμονικὸ συμπληρωματὶς τῆς ὀμορφίας σας εἴτε εἰσθε ἑαυτὴ, μελοχρῶνι ἢ κατὰ τὸν ὅσον τὸν πού σας πηγαινὶ καλυτέρα στὰ ματὰ, ποῦδρα καὶ ἐπιδερμίδα θα δημιουργήσουν τὸν ἑξαιρετικὸν γοητευτικὸν σας τύπον. Ὁ πινὰξ τοῦ Scherk εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Ποῦδρα Μυστικὸν σὲ κουτία τῶν δραχμῶν 80. καὶ 50. Κομπακ Μυστικὸν Δρ. 40. Κραιγιὸν χειλῶν Νινκέλλα Δρ. 40.

Mystikum
πούδρα

ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝΤΕΣ

Ἡ ἑαυτὴ γόσσα τοῦ Κινηματογράφου Καικιλία Πάρκερ, τῆς «Μετρώ Γκόλντουν Μάγερ».

ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

καταλάθω. Είκοσι τρία χρόνια είναι μία δολοκλήρη αιωνιότης...

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο σπανιότερα συλλογιόμουν τις Νότιες θάλασσες, το Βαλπαρέζο, το 'Αλμεντράλ και τόσο αραιότερα έλεγα μέσα μου: «Σήμερα θά'χαι γεράσει η καυμένη μου ή Καρμενσίτα, θάνε σκυφή, με δολόσπρα μαλλιά...»

Και να πού τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, την είδα στ' δνειρό μου... Ξαναείδα το σπιτάκι του 'Αλμεντράλ, το παλιό σαλόνι την ώρα του δειλινού: την Καρμενσίτα ξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα σκυφή, δολόσπρα. Καί συλλογίστηκα. στόν ύπνο μου: «Νά χορεύαμε καμιά «Σέμα - Κουέκ!» 'Εκείνη όμως μου έδειξε τα πανωφόρια και τα σάλια που την σκέπαζαν ως το κεφάλι και σώπησε.

Και τότε, ξάφνου, μου φάνηκε στ' δνειρό μου νάν νά έχτυπησε στο παλιό ρολόι του τοίχου ή ώρα όπου έπρεπε νά γυρίσω στη φρεγάτα μου. Μάλιστα είχα άσχημήσει! είχα νά κάνω τόσο δρόμο ανάμεσα στα έρημα σκονισμένα δρομάκια του Βαλπαρέζο, όπου μυριάδες από ώμορφες χόλας χορεύανε χαχανίζοντας και τραγουδώντας την «Σέμα - Κουέκ»: τα γυμνά τους μπράτσα, που κινούσανε πολύχρωμα μαντηλάκια ένώνουνταν κι' έσχημάτιζαν ένα παράξενο φράχτη που μούσκεε το δρόμο μου. Τέλος, τ' όςμα έσβυσε μέσ' στη σιωπηλή νύχτα. Όταν έφθασα στην παραλία όλα ήταν σκοτεινά κι' άκίνητα: κανείς δεν έγδρευε πια...

Κι' έτσι, σήμερα το πρωί, ξαναγυρίζοντας ή ποταμιακή ζωή, ξαναβρήκα δλοζώνταν ήν άνάμνησι της Καρμενσίτας. Μεγαχόλησα όταν συλλογίστηκα την περασμένη της ώμορφα και τις σβουμένες γραμμές του κορμιού της. Κ' ήταν σαν νά ξύπνησε μέσα μου γιά πρώτη φορά ύστερα από είκοσιτρία χρόνια, κάποια τρυφερότης που πάντοτε κοιμάται, άνομολόγητη ίσως κι' άκαθόριστη, στο θάθος κάθε φίλας που τρέφουμε γιά τις γυναίκες όταν είναι ώμορφες ή μόλις χτές άκόμα ήσαν.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Η «ΕΛΕΥΘΕΡΙΣ» !...

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

μένο και ικανώτατο αυτό συνεργάτη μας, τόν όποιο πετούσαν στο δρόμο, χωρίς κανένα φανερό λόγο.

—Δέν μπορεί νά μείνη! "Ας μου ζήτηση όποια θέσι θέλει και θά τόν διορίσω, μου άπάντησε ό διευθυντής, που ήταν, καθώς είπα, πρώην πρωθυπουργός και μέλλον έπίσης.

—Τί θέσι; παρατήρησα. Αυτός είναι δημοσιογράφος και δέν θέλει ν' αλλάξη έπάγγελμα. Είσθε κατευθυντήριός του από τη συνεργασία του. Δέν ζητάει παρά νά την έξακολουθήση. Κρατήστε τον.

Μά ό διευθυντής μου έκοψε τη φορά μ' ένα ξερό: —'Αδύνατον!

Αργότερα, έγινε πολιτικός συντάκτης κ' είχα την τύχη νά θρω ένα διευθυντή, ό όποιος με άφηνε νά διατυπώνω τις γνώμες του, υπό τόν όρο, όμως νά μήν είναι αντίθετες πρός τις δικές του.

Μιά μέρα έγραψα μια μικρή έπίθεσι ένάντιον κάποιου πολιτικού, ό όποιος είχε ένδιαφερόη υπερβολικά γιά τις υποθέσεις μιας Τραπεζής. Την έπομένη κατά την διάρκεια μιας συνομιλίας πολύ φιλικής άλλως τε, ό διευθυντής μου είδε:

—Τί σας έκανε λοιπόν ό κ. Χ.; (Και μου άνέφερε τό δνομα του θουλευτοδ).

—'Εμένα προσωπικώς άπολύτως τίποτε. Μά θά ήθελα μόνο νά χωρίση την πολιτική από τις υποθέσεις του και άντιστρόφως.

—Σας καταλαβαίνω, ξανάπε ό διευθυντής. Μά με φέφέρατε σε δύσκολη θέσι... Φαντασθήτε, έτρωγα χθές σ' ένα φιλικό σπίτι κ' ήταν εκεί κι' ό θουλευτής αυτός... Δέν τολμούσα νά τόν κυτάξω και δέν ήξερα τί νά τού πω... Στο έξής, σας παρακαλώ πολύ νά με ρωτάτε, όταν θέ-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46)

φανή κομψή και καλοθαλμένη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΚΑΛΗ ΦΩΝΗ

Η ώραία και μελωδική φωνή είναι ένα από τα μεγαλύτερα θέληγτρα της γυναίκας. Καί ώραία νά μήν είναι γυναίκα, όταν έχη φωνή γλυκειά και άρμονική γίνεται μέσως συμπαθής και έλκυστική, ένω και ή ώραίτερη ναίκα χάνει όλη την γοητεία της όταν έχη φωνή στήνη ή έρρινη ή θραχνή. Έν τούτοις και άν δέν σας έχη φωνή ή φύσις ώραία φωνή δέν πρέπει ν' άπελπίσθε. Με άσκησι και λίγη ύπομονη μπορείτε νά την διορθώσετε χετε ύπ' όψιν σας τό παράδειγμα του Δημοσθένους.

Αν έχετε φωνή λαρυγγώδη: Κάνετε Α με πολύ άνιστό στόμα δυναμώνοντας και σβύνοντας άλληλοδιδάσκον την φωνή σας. Προφέρετε όλα τα φωνήεντα άναπαύετας. Τό ίδιο κι' άν ή φωνή σας είναι θραχνή.

Αν έχετε φωνή έρρινη: Αναπνεύετε και έκπνεύετε με τη μύτη. Λέτε ξαφνικά ΚΕ και ΓΚΕ πολλές φορές. νετε rrrrr! έπανειλημμένως.

Αν ή φωνή σας τρέμη: Κάνετε άναπνευστικές άσκασ Διασάξτε προσπάθοντας νά κρατήσετε τη φωνή σας τό ίδιο ύψος και στόν ίδιο τόνο.

Αν έχετε πολύ λεπτή φωνή: Έξετάστε τ' αυτιά σας νά όφείλεται εκεί τό έλάττωμά σας αυτό. Όταν τε προσπαθήτε νά σκέπτεσθε ότι άποτείνεσθε σε κομψή.

Τό μέλι και ό κροκός του αύγου είναι θαυμάσια γιά φωνή. Όταν είσθε θραχνή ρουφήξτε ένα φρέσκο αυγό.

Αν αισθάνεσθε έρεθισμένο τόν λαιμό σας, κάνετε γυμνασία με ένα ποτήρι ζεστό νερό, στο όποϊον έχετε προσέμισή κουτάλια του γλυκού θόρακα και μια γλυκερή.

Μή σκεπάσετε τόν λαιμό σας, άν φοβάσθε τα κρυώματα. Πρωτίστως φυλάξτε τα πόδια σας. Όλα τα άσθενή και τα κρυολογήματα προέρχονται από τα όργα και τα πόδια.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

Στην έξοχή, στο ταξίδι, στα λουτρά γνωρίζεται κατ' όλους πολλούς άνθρωπους. Η γνωριμία του μαζί τους είναι τελώς προσωρινή και κοσμητική. Δέν ξέρει τίποτε, ούτε την κοινωνική θέσι τους, ούτε γιά την άξία τους, ούτε λιγώτερο γιά τόν χαρακτήρα τους. Καί όμως έρχεται επ' όψει πτώσις που πρέπει τούς ανθρώπους αυτούς νά τούς παρουσιάση σε γνωστούς δικούς του, άναλαβόντας νά μιά εϋθύνη, γιαν δέν γνωρίζει τί έξέλει μπορεί νά αυτή ή γνωριμία που δημιουργεί. Γι' αυτό πρέπει νά ναι πάντα πολύ επιφυλακτικός σ' αυτές τις παρουσιάσεις και όταν τις κάνει νά κρατά ήλα τα προσήματα των άλλων τρόπων, αλλά νά προειδοποιή και τόν άλλον ότι ξέρει και πολλά γιά τό πρόσωπο που συνιστά Π. Χ. π. ΜΕ, MILLOT, LUBIN, COTY κ. λ. π.) τόν γνώρισα στο Λουτράκι, παίζει λαμπρό υποτίθεται ή συσταίνω τόν κ. Ζ. που γνώρισα στην τάδε έκδρομή κυρία Χ... με την όποια γνωρίσθηκαμε στο ταξίδι. Η ρία είναι από την Αίγυπτο και ήρθε γιά λίγον καιρό. Μ' αυτόν τόν τρόπο δείχνετε ως πού έχει φθάσει ή ριμία σας και άπεκδέσθε πάσης εϋθύνης.

Η ΔΙΣ ΑΛΙΑ

τά τα άλλα, είσθε ελεύθερος νά γράφετε ότι θέλετε. Κατά τα άλλα!... Μά ποία ήσαν αυτά τα άλλα;... Ακόμα προσπαθώ νά τα μάθω...

Ετσι έμαθα, έπειτα από πείρα πολλών χρόνων, ότι ή ελευθερία του τύπου και ιδιαίτερος, ή ελευθερία δημοσιογράφου.

ΖΩΡΖ ΓΚΟΝ

ΠΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τα άποτελέσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, άναζωογόνης άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεύει συντόμως τα κίτρινα σμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τα έπικίνδυνα μικρόβια, την αίτίαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θά είναι κατόπιν τό στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Ταίρια συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Εύρωπαϊκών Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAI, ME, MILLOT, LUBIN, COTY κ. λ. π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάμιλλα των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και τε "KICY-NOYK" τό «ETERNEL PRINTEMPS»

«NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και άντίστοιχες LOTIONS.

Επίσης ή κολώνια «ATHENIA» ή έκσίλισσα των κολώνιων εις χύμα και φιαλίδια ειδικά, άσκησι δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών—Πειραιώς
προς εύκολίαν του κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ έδρς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, έδρς Πατησίων άριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, έδρς Κυψέλης άριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, έδρς Εϋτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχήλη και Καλλιόρμης.

ΠΛΑΚΑΣ, έδρς Καπνικαρέας άριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, έδρς Συρράκου, πλησίον σταθμού ΣΠΑΠ — ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, έδρς Πειραιώς 79 πλησίον Λαχαναγοράς

ΒΑΘΗΣ, έδρς Αριστοτέλους 15α

ΠΑ. ΗΡΩΩΝ, έδρς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, έδρς Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, έδρς Αχελώου και Αλατοτάμης

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακράς Στοάς άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, έδρς Αγ. Διονυσίου και Ψαρών.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Αντιχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τό πλησιέστερον συνεικίζον παράρτημά μας άποφεύγετε τά έξοδα και την άργοπορίαν της μεταβάσεως εις τό κέντρον.

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Η μεγαλειτέρα συλλογή με τάς φηνοτότερας τιμάς χονδρικώς και λιανικώς

Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Φασκίανος 11

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τάς γνωστές μοναδικάς εις τόν κόσμον Γερμανικάς Βαφάς Φορέματων «ARTI» προσέχετε τό πακέτιδιον ν' άναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανικήν Μάρκα:

ARTI

διότι ούτω μόνον θά είσθε βεβαίαι, ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν Βαφήν μάρκας «ARTI». Αι Βαφαί μάρκας «ARTI» είναι γνήσιαι Γερμανικάι και έρχονται απ' ευθείας εκ Γερμανίας, εντός κλειστών πακετιδίων. Όλοι οι άλλοι βαφαί, αι σημερινά διαφημιζόμεναι ως γνήσιαι παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρκες, χωρίς όμως ν' αναφέρουν ότι είναι Γερμανικάι, δέν είναι όχι μόνον Γερμανικά Βαφαί, άλλ' ούδε καν ευρωπαϊκάι.

Συνεπώς, προσέχετε τό πακέτιδιον που αγοράζετε ν' αναγράφη την γνωστήν Γερμανικήν Μάρκαν «ARTI», άλλως νά μη τό δέχεσθε. (Έκ της έν Έλλάδι αντιπροσωπείας των Γερμανικών χρωματουργείων ARTI-WERK, Αθήναι, Λέκκα 21α, Θεσσαλονίκη, Έρμού 16.)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ραδιοφώνων μάρκας PHILCO εις άρστην κατάστασιν και τιμήν εύκαιρίας. Πληροφορίαν παρ' ήμιν.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΑΓΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Υφηνήτου της Οφθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστημίω, Μετάνδρου 27—Αθήναι, Τηλ. 1-60.

ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΠΑΙΣ ΕΝ ΤΗ ΚΑΜΙΝΩ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

μουσι.

"Αν το μαθητικό παράπτωμα κατά την κρίση του ήταν βαρύ, μετά τη ρεφραίν άνοιγε απότομα την πόρτα και χυνόταν στα θρανία. "Αν θαστούσε μακρύ καμουτσι και ο δράστης καθόταν στα τελευταία θρανία, καλά. "Αλλοιώς αν κρατούσε κοντό, παραμέριζε «εις ένα χρόνο και εις μίαν κίνησι» τὰ θρανία κι' άρχιζε είκοσι - τριάντα καμουτσιές στην άνοικτη παλάμη, που κατά προτίμησι του έπρότεινε ο δράστης: Σκράου! Σκράου!

— Τι νά σάς κάνω λογιάτασι, πού ή γερμανική παιδαγωγία μου άπαγορεύει τὸ ξύλο.

Φαντασθήτε τώρα καί αν του τὸ επέτρεπε. "Όπου ένα πρωί, θυμολογώ, στο μάθημα τῶν έλληνικών, δέκα έως δώδεκα, άργησε νά έλθῃ ο σχολάρχης μας Γρηγοριανόπουλος.

"Ήταν κοντοστρώμπουλος, με ζωηρά ματάκια, καλός εκπαιδευτικός λειτουργός.

Μας ήλθε κατά τις ένδεκα. Μας έξήγησε μάλιστα γιατί είχε άργήσει. Είχε πάει στην κηδεα ενός καθηγητού του «κατά καθήκον εὐλαβές». Τι μούρθε τότε;

— Κι' εγώ, κύριε καθηγητά; του λέω θά έρθω εις την κηδεάν σας όταν πεθάνετε.

"Ανοιγόκλεισαν τὰ ματάκια του, τὰ φρύδια του έσμιξαν, έγινε κατακόκκινος καί μούθαλε τή φωνή:

— Σιωπή, θρασυτάτε!

Ξαφνικά καί σαν άστραπη έλαμψε από τὸ τζαμάκι. Θεέ καί Κύριε! "Η Δευτέρα Παρουσία!

Δέν πρόφθασα νά σκεφθῶ τίποτε άλλο. Μπαίνει μέσα, όλη ή πόρτα. "Ενας άγριάνθρωπος πετώντας μακριά τὸ καμουτσι του, χύνεται άπάνω μου καί μ' άρπάζει απ' τὸν γακῶ.

Σάν νά με είχε πιάσει θίνισι μου φάνηκε, όταν ένιωσα τὸν έαυτὸ μου ανάλαφρο καί μετέωρο στο διάστημα. "Επερίμενα πῶς θά με πετούσε στή γωνιά νά μείνω γονατιστός, ὅσο πού νά τελειώσῃ τὸ μάθημα. "Επερίμενα μάλιστα καί τις σχετικές καμουτσιές καί έπειδὴ δέν τις ένιωσα στο κεφάλι μου σκέφθηκα πῶς φθινά τή γλύτωσα.

"Αλλά τὸ θίνισι δέν μ' άφησε νά πέσω... στο άμπάρι. Κι' ανάλαφρος πάντα, έναέριος πάντα, ένιωσα ψυχρὸ αέρα στα μάγουλά μου.

Είχαμε θγῆ στο ύπαιθρο. Μά πού με πάει τάχα; ἀναρωτιώμουν.

Σέ λίγο μούσπασαν τὰ ρουθούνια μυρωδιές φαγητῶν. "Εζυγώναμε στην κουζίνα. Γιά μιά στιγμή νόμισα ὅτι τὸ στανικό μυαλό του, άφου ή Γερμανική Παυάγωγία του είχε άπαγορεύσει τὸ ξύλο, θά είχε ίσως έπινοήσει κάποια καινούργια τιμωρία, σαν τούς ιεροεξεταστές, πού είχαν «τὸ θασανιστήριο τῆς έλπίδος»! καί σαν τοῦ Ταντάλου τήν δοκιμασία.

"Δέν θές, έλεγα μέσα μου νά με θάλῃ νηστεία μέσ' στην κουζίνα, γιά νά μου μυρίζουν τὰ φαγιά καί νά πέφτουν τὰ σάλια μου;

"Ὡς τόσο ένιωσα ζέστη. Μπήκαμε στην κουζίνα. Κατάλαβα τότε, ὅτι σηκώθηκα πὸ ψηλά.

— Τι νά σοῦ κάνω, λογιάτασι, πού ή Γερμανική Παιδαγωγία μου άπαγορεύει τὸ ξύλο; μου λέει με σφιχτά τὰ δόντια καί με θραχνή φωνή.

Καί μ' άφήνει ξαφνικά νά γκρεμισθῶ άπάνω στην πυρμένη λαμαρίνα τῆς κουζίνας. Μπράσφα! Έκαναν τὰ γόνατά μου. Μανούλα μουσου καίωμα!

Λύνονται τὰ νεφρά μου! Κάτι καυτὸ κατρακυλάει απ' τὰ μπατζάκια μου, ένα σύννεφο καπνός με τριγυρίζει καί νοιώθω τώρα τή λαμαρίνα μου χλιαρή άπλως.

"Ενα τοιςαίσιμα κάνει τὸν μάγειρα, τὸν παραμάγειρα καί τούς σερβιτόρους, πού έτοιμάζαν τὰ φαγητά τῶν έσωτερικῶν μαθητῶν νά γυρίσουν καί θλέποντάς με έν μέσω λευκής νεφέλης, άρχίζουν νά σταυροκοπιούνται:

— Θαύμα! Θαύμα! φωνάζουν. "Εσθυσε τή φωτιά!

"Αμ' τί θάρρεψαν; Οί τρεῖς παῖδες τῆς Βιβλικῆς Καμίνου τώρα έγιναν τέσσερες.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

Η ΛΕΟΝΤΙΝΗ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

φιλόξενο, πὸ εὐχάριστο καί πὸ καθαρό. Σκέφθηκε ὅτι ή Λεοντίνη ήταν ένα στολίδι, ένα... γατάκι ποιος σ' άυτό δέν χόραγε καμμιὰ άμφιβολία, μά την άποσάν ένα κουκλάκι κι' άχι σαν γυναίκα νά διαγεγραμμένη περιουσία του καί νά φροντίσῃ νά έχῃ ένα πῶτο καί άνθρωπιές. "Ενὼ ή κ. Σαμαίν ήταν μιά πραγματική κυρά. Αὐτή του χρειαζόταν. Καί δέν διασσε καὶ έκδηλώσῃ αὐτή τήν προτίμησί του. Μά τὸ δράμα έμ' ὅλη του τήν φοβερή άγριότητα. "Η Λεοντίνη άρχισαν στο Χουμπερόν, τὸν γραντζούνισε, τὸν έθρισε με το χυδαῖο τρόπο κι' έπειτα πῆγε νά μείνῃ σ' ένα ξενοδοχείον τῶν "Ηλουσίων. "Απὸ τὸ πρῶτο θράδυ μάλιστα θῆκε νά άντικαταστήτῃ του. "Ὅσο γιά τὸν κ.Χουμπερόν καί τήν κ. Σαμαίν, αὐτοὶ παντρεύθηκαν καί ζῆσαν εὐτυχισμένοι. "Εξάμαίν χάρις στή νοικοκυρωσύνη τῆς έκανε τήν γυναίκα του πλουσιότερη. "Επειδὴ οί περισσότεροι άνδρες είτε εἶνε πλούσιοι είτε φτωχοὶ θέλουν θέβαια νά έχουν μιά χαριτωμένη γυναίκα προτιμούν γιά γυναίκα τους μιά νοικοκυρά.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

ρισθῇ, νά έχῃ κυριολεκτικῶς άηδιάσει ὁ κυβερνήτης τὰς ένοχλήσεις αὐτάς. Είχε καταντήσει νευρασθενή, τοῦ έβλεπε άπλωμένα χέρια. "Ὅλοι ζητούσαν. Καί δὲ σέφεραν παρὰ τὸ μῖσος τῶν.

Σέ μιά τέτοια ψυχική κατάστασι θριασκόταν ὁποῖα σίαστηκε μπρός του ή κόρη τοῦ Χατζημιχάλη. Κι' αὐτὸν σμένε ὅπως ήταν δέν τῆς φέρθηκε με τρυφερότητα, ὁ τόσο λεπτός, ὁ τόσο πολιτισμένος.

Τὸ περιστάτικό αὐτὸ τὸ πήραν οί έχθροί του, τὰ γείρεψαν, τὸ «έμαστόρεψαν» καταλλήλως καί τὸν ποίησαν έναντίον του. Καί ὁ Θείριος, διπλῶ μῶν, με με τὸ θιβλίο του γνωστό σ' ὅλη τήν Εὐρώπη.

Τὸ θλιβερόν επιπλέον εἶνε ὅτι καί λόγιοι "Ελληνες ναν πίστι στίς χυδαῖες αὐτές συκοφαντίες.

"Ο ποιητής Παναγιώτης Σοῦτσος, έχθρός καί αὐτὸν κυβερνήτου άσπονδος, θομβαρδίζαν τὸν Καποδίστρια έμμέτρων λιθέλλων, όταν έπληροφορήθῃ τὸ περιστάτικό έξεμάνη κατὰ τοῦ Καποδίστρια. Καί χωρίς νά τὸν άποσάν νά μάθῃ τί άκριβῶς συνεσθ—πράγμα άχι καί τόσο δύσκολο γι' αὐτόν—λίγες ήμέρες πρὸ τῆς δολοφονίας τοῦ Καποδίστρια, έξεσφενδόνισε έναντίον του νέον έμμέτρων λίθων, στὸν ὅποιο τὸν άποκαλοῦσε «θρίον» καί τὸν έβλεπε διότι έφθασε μέχρι τοῦ σημείου νά «έξωκλείσῃ» τὸν θύρας του τήν ψωμοζήτητοῦ σανκρόφτη. "Εν νά ἰοῦ Χατζημιχάλη!

Πάθῃ πολιτικά συνηθέστατα στὸν τόπο μας θά πῇ, αλλά πολὺ άγρια, πολὺ ανθρωποφαγικά!..

ΕΝΑ ΚΑΛὸ ΜΑΘΗΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

...Μά εὐτυχῶς ὁ Ζουλιέν δέν τούς σκότωσε. Κι' αὐτὸν είχε τραυματίσει έλαφρά στο χέρι τὸν Ροζέ. Κι' αὐτὸ σφαῖρα ήταν άφορμὴ νά κάνῃ τὸν Ροζέ νά συνείδηθῃ μιά πρόφασι καί νά ζητήσῃ τὸ διαζύγιο ἀπὸ τὴν Ζαν.

"Ετσι γλύτωσε ὅπως έλεγε ἀπὸ τὰ έγγραμματα, ὁ χρόνος έδωσε κι' ένα καλὸ μάθημα στή Σουζάν. "Επειδὴ νημένη πικρά γιά τήν τρέλλα τῆς γύρισε κοντὰ στὴν άπόφασή της νά παντρευθῇ. Καποδίστριας, λένε καί τὸν παρακάλεσε νά τήν συγχωρήσῃ. Καποδίστριας, ὅτι στην ήλικία πού θριασκόταν μόνον ὁ Ζουλιέν, ὅτι καθε ἄλλη φορά. "Ετσι ή ζωή τους άρχισε πάλι νά δια άρμονία καί γαλήνη. Με τή διαφορά ὅτι ὁ Ζουλιέν κατέλειπε ὅλες, μά ὅλες τις προοδευτικές θέσεις καί μάλιστα έκρινε καλὸ νά παντρευτῇ τήν Σουζάν, ὅτι ἡ χορήγῃ μαζί τῆς τὸ χορὸ τοῦ "Ήσας.

ΡΕΝΕ ΖΟΛ

Πολυτέλεια ή ανάγκη

"Υγιὰ δόντια είναι τὸσον πολὺτιμα, ὅσον καί ένα υγιές στομάχι. Τὰ δόντια εὐρίσκονται, ὡς ζωντανὰ εργαλεία, με τήν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς στενοτάτην έπαφῇ. Διὰ τῶν άσθενῶν ὀδόντων εἰσέρχονται φορεῖς άσθενειῶν εἰς τήν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καί προκαλοῦν συχνὰ άσθενείας τῆς καρδίας, νεφρίτιδα ή άρθριτισμόν. "Ενας καλὸς τρόπος άποφυγῆς άσθενειῶν τῶν δοντιῶν σας είναι ή περίφημος ἀρίστης ποιότητος ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Προκαλεῖ τήν έντονωτέραν έκκρισιν τῶν σιελογόνων αδένων καί φροντίζει ὥστε νά προφυλάσσονται τὰ δόντια κατὰ φυσικόν τρόπον. Μή τὸ λησμονήτε: Πρῶτα τὸ πρῶ καί τελευταῖα τὸ θράδυ

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

"Ο Βορενῶφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανικαί θαφαὶ «ARTI».

ΚΥΡΙΑ

καλύτερες γραμμές, τις πὸ τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καί με τὰς λογικαυτοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε τήν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καί ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ ("Αγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος, τηλ. 25-173). Θά εὑρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κτλ. με τις καλύτερες γραμμές, τις πὸ τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καί με τὰς λογικαυτοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2, Τηλ. 54-737.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΛΑΒΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

"Ενὼ ένα χρῶμα πούδρας μπόρεῖ νά σάς κάμῃ νά φαίνεσθε νέα καί νά στολίζῃ τήν επιδερμίδα σας με άπερίγραπτον άραιότητα, μιά άλλη μπόρεῖ νά σάς κάμῃ νά μοιάζετε σαν γρηά. Τὸ νά εἰσθε μελαχροινὴ δέν θέλει νά πῇ ὅτι πρέπει νά μεταχειρίσεσθε μιά πούδρα διὰ μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα, εάν πάλι εἰσθε ξανθεία τίποτε δέν επιβάλλει τήν χρῆσιν πούδρας ρασέλ, άνοικτῆς. "Ο άσφαλέστερος τρόπος νά εκλέξητε τὸ χρῶμα, ὅπου σὰς πηγαίνει καλλίτερα, είναι νά δοκιμάσετε εἰς τὸ πρόσωπό σας ξε διαφόρους χρωματισμούς καί νά δῆτε ποιὸ χρῶμα σὰς πηγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε έπίσης νά χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς επιδερμίδος σας γιά νά μὴ θρίσκεσθε εἰς τήν ανάγκην νά πουδράσεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νά κάμετε κάθε πούδρα νά κρατᾷ ἀρκεῖ νά προσθέσετε σὲ κάθε κουτί ένα κουταλάκι τοῦ καφέ mousse de

crème. Εἰς τήν πούδραν Τοκαλὸν ή mousse de crème, εἶναι έπιστημονικῶς άναμειγμένη, άκριβῶς εἰς τήν πρέπουσαν αναλογίαν με πούδρα έκτάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δέν σχηματίζει οὔτε κηλίδας οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς επιδερμίδος καί μιά άπλή χρησιμοποίησις θά σάς δώσῃ ἐπὶ ὀκτῶ δλοκλήρους ὥρας τὸ καλλίτερον καί γοητευτικώτερον χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τήν πούδρα Τοκαλόν. "Η απόχρωσις έλέγχεται τῇ βοηθεία τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ὅπερ άποκλείει οἰοδότητε λάθος.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικῶς, τελευταῖα μοντέλα με τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Κάρτα.	τὸ ζεύγος δρχ.	850
14 "	"	700
12 "	"	650
10 "	"	600
8 "	"	500
6 "	"	425

"Αγαράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία καί ήγγυμμένη έπισκευή ὀρολογίων διὰ 3 έτη. "Εξαιρετικῆς εἰδικότητος διὰ έπισκευῆς ὀρολογίων αμερικανικῶν Γόλθαμ, "Ελτζ, "Ελλινός, Ζενίθ, "Ωμέγα, Λαλίν. "Επίσης άφελχθσαν τὰ τελευταῖα μοντέλα δι' άνδρικά δακτυλῖδια Σβάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Παρισίων 8. Τηλέφ. 28-407 καί Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνο 20-441. (παρὰ τήν "Ομόνοιαν)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. Κ.Λ. ΑΝΩ

Σκυριανές δρχ. 7.500 καί 10.900.

Βυζαντινά 16.400, "Αγγλικά 23.000

ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια.

